

การพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนา
หมู่บ้านเนินกระบก อำเภอบ้านตาก จังหวัดตาก

Product development to promote career in order to reduce
inequality by Community Development Volunteer Noen Krabok
Village, Tha Takiab District, Chachoengsao

เสาวนีย์	รัฐนิธิคุณานนท์
ไอรดา	สุดสังข์
สุตกาญจน์	แยบตี

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณเงินรายได้
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2567
คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

งานวิจัยเรื่อง	การพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา
ชื่อ สกุล	1.เสาวนีย์ รัชนีธิดานันท 2.ไอรดา สุดสังข์ 3.สุดาภาญจน์ แบบดี
คณะ	อุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
ปีงบประมาณ	พ.ศ.2567

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาความต้องการส่งเสริมอาชีพ และความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา (2) เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนให้ให้ตรงกับศักยภาพและทักษะของชุมชน (3) เพื่อถ่ายทอดทักษะองค์ความรู้ผลิตภัณฑ์ชุมชน เป็นการวิจัยผสมผสานทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย มี 2 กลุ่ม คือ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 20 คน เพื่อตอบแบบสัมภาษณ์ ระดมสมอง เพื่อหาอัตลักษณ์ของชุมชน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง และกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์ต้นแบบ จำนวน 400 คน เลือกโดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างตามสะดวก หรือสมัครใจ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ แบบกึ่งโครงสร้าง ต้นแบบผลิตภัณฑ์จำนวน 9 แบบ ได้แก่ ต้นแบบเสื้อสตรีแบบที่ 1.1 -1.3 ต้นแบบเสื้อบุรุษแบบที่ 2.1-2.3 และต้นแบบกระเป๋แบบที่ 3.1-3.3 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์ต้นแบบ 3 ด้าน ด้านหน้าที่ใช้สอย ด้านความสวยงาม ด้านวัสดุ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน $t - test$ และการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Data)

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาความต้องการส่งเสริมอาชีพ และความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา พบว่าสมาชิกกลุ่มมีความพร้อม และต้องการพัฒนาทักษะการเย็บเสื้อผ้า เลือกใช้ผ้าที่เป็นอัตลักษณ์นั้นเลือกใช้ผ้าสีด่อน และผ้าขาวม้า เพราะเป็นผ้าที่มีอยู่ในชุมชน ผลิตภัณฑ์จากผ้าที่ต้องการผลิต คือ เสื้อสตรี เสื้อบุรุษ กระเป๋า

2) เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนให้ให้ตรงกับศักยภาพและทักษะของชุมชน ผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์จำนวน 3 กลุ่ม 9 แบบ ได้แก่ กลุ่มที่ 1 ต้นแบบเสื้อสตรี แบบที่ 1.1 ต้นแบบเสื้อสตรี แบบที่ 1.2, ต้นแบบเสื้อสตรี แบบที่ 1.3 ต้นแบบเสื้อบุรุษ แบบที่ 2.1 ต้นแบบเสื้อบุรุษ, แบบที่ 2.2 ต้นแบบเสื้อบุรุษ แบบที่ 2.3 และต้นแบบกระเป๋า แบบที่ 3.1, ต้นแบบกระเป๋า ต้นแบบแบบที่ 3.2, ต้นแบบกระเป๋า แบบที่ 3.3

การศึกษาความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ 9 แบบ จำนวน 400 คน ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 41-45 ปี มีสถานภาพสมรส ระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพพนักงานทั่วไป รายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาท มีภูมิลำเนา อยู่ที่จังหวัดฉะเชิงเทรา วัดอุปประสงค์การมาที่จังหวัดฉะเชิงเทรา มาเพื่อซื้อสินค้าอุปโภค บริโภค ความพึงพอใจทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านหน้าที่ใช้สอย ด้านความสวยงาม พบว่าทุกแบบได้รับความพึงพอใจระดับมาก และมากที่สุด ต้นแบบที่ได้รับความพึงพอใจมากที่สุด ต้นแบบเสื้อสตรีแบบที่ 1.3 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.90, S.D. =0.18) รองลงมา คือ ต้นแบบกระเป๋า แบบที่ 3.1 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.87, S.D. =0.21) และต้นแบบเสื้อบุรุษ แบบที่ 2.3 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.85, S.D. =0.19)

3) เพื่อถ่ายทอดทักษะองค์ความรู้ผลิตภัณฑ์ชุมชน จำนวนกลุ่ม 20 คน การทดสอบก่อนเข้าอบรม และหลังอบรม พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยก่อนอบรมเท่ากับ 5.20 คะแนน และเฉลี่ยหลังอบรมเท่ากับ 11.25 คะแนน ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังอบรม พบว่า คะแนนสอบหลังอบรมสูงกว่าก่อนอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลประเมินความพึงพอใจหลังการอบรมพบว่า ผู้เข้าอบรมเป็นเพศหญิงทั้งหมด จำนวน 20 คน ส่วนใหญ่อายุ 36-45 ปี จำนวน 7 คน การศึกษาของผู้เข้าอบรมส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับ ม.6 จำนวน 15 คน ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกร จำนวน 15 คน ผลจากความพึงพอใจของผู้เข้าอบรม ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านวิทยากร ด้านสถานที่ / ระยะเวลา / อาหาร ด้านความรู้ความเข้าใจ และด้านการนำความรู้ไปใช้ โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.60, S.D. =0.36) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่ได้รับความพึงพอใจมากที่สุด คือ ด้านการนำความรู้ไปใช้ ได้รับรับความพึงพอใจระดับมากมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.90, S.D. =0.19) รองลงคือ ด้านวิทยากร ได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.79, S.D. =0.70) ด้านสถานที่ / ระยะเวลา / อาหาร โดยรวมได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.62, S.D. =0.35) และ ด้านความรู้ความเข้าใจ ได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.12, S.D. =0.20)

คำสำคัญ : การพัฒนา, ผลิตภัณฑ์, ความเหลื่อมล้ำ

Research title Product development to promote career in order to reduce inequality by Community Development Volunteer Noen Krabok Village, Tha Takiab District, Chachoengs

Author 1. Saowanee Ratnidhikunanon
2. Irada Soodsung
3. Sudakan Yabdee
Faculty of Industrial Textiles and Fashion Design

Year 2024

Abstract

The research titled "Development of Products to Promote Occupations and Reduce Inequality: The Case of the Community Development Volunteer Group in Neng Krabok Village, Tha Takiab District, Chachoengsao Province" has the following objectives. 1) To study the needs for occupation promotion and income inequality among the Community Development Volunteer Group in Neng Krabok Village, Tha Takiab District, Chachoengsao Province. 2) To develop community products that align with the community's potential and skills. 3) To transfer skills and knowledge related to community products. This research employed a mixed-methods approach, combining both quantitative and qualitative research. The sample consists of two groups: 1) 20 members of Ruamjai Asa Pattana Community Group via interviews and brainstorming to find the identity of the community by using purposive sampling, 2) 400 respondents to a satisfaction survey regarding the prototype product development, chosen through the convenience sampling method or voluntary participation. Research instruments included semi-structured interviews on satisfaction surveys in 9 product prototypes: Women's shirts (Models 1.1 - 1.3), Men's shirts (Models 2.1 - 2.3), and Bags (Models 3.1 - 3.3). A satisfaction questionnaire evaluating the prototype products in three aspects: functionality,

aesthetics, and materials. The statistics used in the research were frequency distribution, percentages, mean, standard deviation, t-tests, and qualitative data analysis.

The research findings according to the objectives were as follows: 1) To study the needs for occupation promotion and income inequality among the Community Development Volunteer Group in Neng Krabok Village, Tha Takiap District, Chachoengsao Province, it was found that the group members are ready and eager to develop their sewing skills. They chose to use fabrics that are characteristics of the community, such as plain-colored fabrics and "pah" cloth (a traditional Thai cloth), as these are readily available in the community. The products they wish to produce include women's shirts, men's shirts, and bags. 2) To develop community products that align with the community's potential and skills, 3 groups of product prototypes were created, totaling 9 designs: Group 1 includes women's shirts (Models 1.1, 1.2, and 1.3), men's shirts (Models 2.1, 2.2, and 2.3), and bags (Models 3.1, 3.2, and 3.3). A satisfaction survey was conducted with 400 respondents regarding these 9 product prototypes. Most respondents were female, aged between 41-45 years old, married, and held a bachelor's degree. They were generally employed as general employees with a monthly income of less than 10,000 baht and resided in Chachoengsao province. The purpose of coming to Chachoengsao Province is to purchase consumer goods. Satisfaction in all three aspects—functionality, aesthetics, and materials—was found to be high for all prototypes. The prototype with the highest satisfaction was Women's Shirt Model 1.3, with an average score of $\bar{X}=4.90$, $S.D.=0.18$. This was followed by Bag Model 3.1, with an average score of $\bar{X}=4.87$, $S.D.=0.21$, and Men's Shirt Model 2.3, with an average score of $\bar{X}=4.85$, $S.D.=0.19$, respectively. To transfer skills and knowledge of community products to a group of 20 people, pre-training and post-training tests were conducted. The average score before the training was 5.20 points, while the average score after the training was 11.25 points. When comparing the scores before and after the training, it was found that the post-training scores were significantly higher than the pre-training scores at the 0.05 level of statistical significance. The satisfaction evaluation after the training revealed that all 20 participants were female. The majority were aged 36-45 years, with 7 individuals in this age range. Most participants had completed education at the high school level (Grade

12), totaling 15 individuals. Additionally, most were engaged in agriculture, numbering 15 participants. The satisfaction results from the training across all 4 aspects—speakers, venue/duration/food, understanding of the knowledge, and application of the knowledge—were all rated as very high, with an overall average of ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.36). When examining the individual aspects, it was found that the aspect with the highest satisfaction was the application of knowledge, with a high satisfaction level ($\bar{X} = 4.90$, S.D. = 0.19). This was followed by the satisfaction with the speakers, which also received a high level of satisfaction ($\bar{X} = 4.79$, S.D. = 0.70). The overall satisfaction with the venue, duration, and food was also high ($\bar{X} = 4.62$, S.D. = 0.35). Lastly, the understanding of the knowledge received a high level of satisfaction ($\bar{X} = 4.12$, S.D. = 0.20).

Keywords : development, Product, inequality

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา เล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยการสนับสนุนทุนการวิจัยจากงบประมาณเงินรายได้ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2567 ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณกลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา ทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ในการให้ข้อมูล และขอบคุณกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้

นอกจากนี้คณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณบิดา มารดา และคนในครอบครัว สำหรับกำลังใจ รวมถึงขอขอบพระคุณครู อาจารย์ ทุกท่านที่ได้ประสาทวิชาความรู้ และขอขอบคุณฝ่ายวิชาการและวิจัย เพื่อนร่วมงานและบุคลากรคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่นทุกท่าน ที่อำนวยความสะดวกและให้การสนับสนุนตลอดการทำวิจัยในครั้งนี้ จนสำเร็จลุล่วงอย่างสมบูรณ์ คณะผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

เสาวนีย์ รัฐนิธิคุณานนท์ และคณะ

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	(ก)
Abstract	(ค)
กิตติกรรมประกาศ	(จ)
สารบัญ	(ฉ)
สารบัญภาพ	(ช)
สารบัญตาราง	(ณ)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์	2
1.3 ขอบเขตของการศึกษา	2
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
1.5 กรอบแนวความคิดในการวิจัย	3
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ	3
1.7 คำสำคัญ	3
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับชุมชน	4
2.2 แนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืน	14
2.3 การพัฒนาอาชีพ	18
2.4 แนวคิดการออกแบบผลิตภัณฑ์	21
2.5 แนวคิดความเหลื่อมล้ำ	26
2.6 แนวคิดการจัดการความรู้	29
2.7 การตัดเย็บเบื้องต้น	33
2.8 ทฤษฎีความพึงพอใจ	38
2.9 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	40
บทที่ 3 วิธีดำเนินการ	47
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	47
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	48

สารบัญ (ต่อ)

เรื่อง	หน้า
3.3 การทดสอบเครื่องมือ	50
3.4 การดำเนินงาน	51
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	57
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล	60
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	61
4.2 การอภิปรายผล	86
บทที่ 5 สรุปผลและข้อเสนอแนะ	91
5.1 สรุปผล	91
5.2 ข้อเสนอแนะ	93
เอกสารอ้างอิง	94
ภาคผนวก	100
ภาคผนวก ก แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย	101
ภาคผนวก ข แบบสอบถาม	106
ภาคผนวก ค แบบทดสอบก่อน - หลัง	129
ภาคผนวก ง คู่มือการถ่ายทอดองค์ความรู้	134
ภาคผนวก จ ภาพกิจกรรม	144
ประวัตินักวิจัย	150

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
2.1	ที่ตั้งอำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา
2.2	ผ้าสีด่อน
2.3	ลายผ้าประจำจังหวัดฉะเชิงเทรา
2.4	แบบเสื้อเอกลักษณ์ประจำจังหวัดฉะเชิงเทรา
2.5	วงจรการเรียนรู้
2.6	อุปกรณ์ในการตัดเย็บ
2.7	จักรเย็บผ้าอุตสาหกรรม
2.8	จักรเย็บผ้าขนาดเล็ก
2.9	ตะเข็บผีเข็มตรง
2.10	ตะเข็บคู่
2.11	ตะเข็บพันริม
2.12	ตะเข็บก้น
3.1	โหนดที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก
4.1	ผ้าสีด่อน
4.2	ต้นแบบเสื้อสตรี แบบที่ 1.1
4.3	ต้นแบบเสื้อสตรีแบบที่ 1.2
4.4	ต้นแบบเสื้อสตรีแบบที่ 1.3
4.5	ต้นแบบเสื้อบุรุษแบบที่ 2.1
4.6	ต้นแบบเสื้อบุรุษแบบที่ 2.2
4.7	ต้นแบบเสื้อบุรุษแบบที่ 2.3
4.8	ต้นแบบกระเป๋แบบที่ 3.1
4.9	ต้นแบบกระเป๋แบบที่ 3.2
4.10	ต้นแบบกระเป๋แบบที่ 3.3
4.11	ต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ถ่ายทอด

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
2.1 หมู่บ้านตำบลท่าตะเกียบ อำเภอท่าตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา	7
3.1 แบบร่างผลิตภัณฑ์ กลุ่มที่ 1 เสื้อสตรี	52
3.2 แบบร่างผลิตภัณฑ์ กลุ่มที่ 1 เสื้อบุรุษ	53
3.3 แบบร่างผลิตภัณฑ์ กลุ่มที่ 3 กระเป๋า	54
3.4 ผลการคัดเลือกแบบร่างผลิตภัณฑ์ 15 แบบ	55
3.5 ต้นแบบผลิตภัณฑ์ชุมชนจำนวน 3 กลุ่ม 9 แบบ	57
4.1 ร่วมวิเคราะห์ swot ของกลุ่ม	62
4.2 เพศของผู้ตอบแบบสอบถาม	68
4.3 อายุของผู้ตอบแบบสอบถาม	69
4.4 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม	69
4.5 ระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม	70
4.6 อาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม	70
4.7 รายได้ปัจจุบันต่อเดือนของผู้ตอบแบบสอบถาม	70
4.8 ภูมิลำเนาของผู้ตอบแบบสอบถาม	71
4.9 วัตถุประสงค์การมาที่จังหวัดฉะเชิงเทรา	71
4.10 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบเสื้อสตรี แบบที่ 1.1	71
4.11 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบเสื้อสตรี แบบที่ 1.2	73
4.12 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบเสื้อสตรี แบบที่ 1.3	74
4.13 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบเสื้อบุรุษ แบบที่ 2.1	75
4.14 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบเสื้อบุรุษ แบบที่ 2.2	76
4.15 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบเสื้อบุรุษ แบบที่ 2.3	77
4.16 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบกระเป๋า แบบที่ 3.1	78
4.17 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบกระเป๋า แบบที่ 3.2	80
4.18 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบกระเป๋า แบบที่ 3.3	81

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
4.19 การเปรียบเทียบความแตกต่างคะแนนเฉลี่ยก่อนอบรม และหลังอบรม โครงการวิจัย	83
4.20 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติทดสอบที และระดับนัยสำคัญทาง สถิติของการทดสอบเปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนและหลังอบรม	84
4.21 ความพึงพอใจหลังการอบรมโครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อ ส่งเสริมอาชีพลด ความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา	85
4.22 เปรียบเทียบความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ชุมชน 3 กลุ่ม 9 แบบ	88

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ชุมชนถือเป็นรากฐานที่สำคัญของการพัฒนาประเทศ การพัฒนาต่างๆ ที่เกิดขึ้น ล้วนแต่เกิดขึ้นจากกิจกรรมของชุมชนเป็นหลัก การพัฒนาชุมชนจึงเป็นกลไกอันสำคัญที่จะกำหนดทิศทางเพื่อให้เกิดกระบวนการพัฒนา และเสริมสร้างความแข็งแกร่ง โดยการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคม (Civil Society) ซึ่งหมายถึง การพัฒนาที่เกิดขึ้นจากความริเริ่มของคน โดยทุกฝ่ายในสังคมต่างให้ความร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน เพื่อมุ่งหวังให้เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมของชุมชนดีขึ้น (The Scottish Community Development Centre, 2014) ปัญหาความยากจน และความเหลื่อมล้ำถือได้ว่าเป็นปัญหาที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้อย่างเด็ดขาด กล่าวคือ ความยากจนเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำ และความเหลื่อมล้ำที่มากย่อมส่งผลให้เกิดการกระจายผลตอบแทนหรือโอกาสในการดำเนินชีวิตที่ความแตกต่างกัน (ธนพล สราญจิตร, 2558) สถานการณ์ความเหลื่อมล้ำในมิติต่าง ๆ สูงมากจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยนโยบายที่จะสามารถลดปัญหานี้ให้ได้ที้นอกจากจะต้องใช้นโยบายทางด้านรายได้และสวัสดิการสังคมต่าง ๆ แล้วจะต้องสามารถกระจายไปสู่ทุกภาคส่วนที่เป็นธรรมมากขึ้นด้วยจึงจะสามารถลดความเหลื่อมล้ำได้ตลอดจนการมีอาชีพที่ดีอันนำไปสู่การมีรายได้เพื่อการมีคุณภาพชีวิตที่ดี ดังนั้นการลดปัญหาความเหลื่อมล้ำในสังคมไทยอย่างยั่งยืนจึงเป็นการช่วยพัฒนาสังคมให้ มีความสงบสุขร่มเย็นในสังคม (พระเชมทัต สีลสาร, 2560) การพัฒนาคนทุกกลุ่มให้เป็นทุนทางสังคม เพื่อจะได้ร่วมมือกันนำพาสังคมให้พึ่งพาตนเองได้มีความสมานฉันท์ และเป็นส่วนหนึ่งของสังคมโลกการเสริมสร้างความมั่นคงในการดำรงชีวิต เพื่อให้ประชาชนมีความมั่นคงในที่อยู่อาศัย และมีคุณภาพชีวิตที่ดี การพัฒนาสถาบันครอบครัวให้เข้มแข็งเพื่อให้ประชาชนสามารถช่วยเหลือตนเอง ครอบครัว และชุมชนด้วยการพัฒนาศักยภาพของประชาชนกลุ่มเป้าหมายให้มีความสามารถและมีส่วนร่วม ในการพัฒนาชุมชนให้เข้มแข็งเป็นการพัฒนาสังคมอย่างยั่งยืน

ชุมชนท่าตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา เป็นชุมชนที่มีกลุ่มคนจากหลากหลายพื้นที่ หลากหลายชาติพันธุ์ อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐาน ด้วยเห็นว่าบริเวณพื้นที่ดังกล่าวมีความอุดมสมบูรณ์ทางธรรมชาติ มีทั้งหมด 22 หมู่บ้าน ประชาชนในหมู่บ้านเน้นกระบกเป็นสังคมชนบท ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม และเรื่องที่เป็นประเด็นปัญหาหลักๆ คือ เรื่องช้างเพราะเป็นปัจจัยหลักๆ ที่ทำให้พืชผลทางการเกษตรของชาวบ้านเสียหาย ช้างมักจะมาทำลายพืชสวนไร่นาของชาวบ้านอยู่บ่อยครั้ง ทำให้ชาวบ้านต้องเสี่ยงอยู่เสมอ ชาวบ้านจึงจำเป็นต้องมีอาชีพเสริม หรือ ถ้าพัฒนาจนเป็นอาชีพหลักได้ก็จะเป็นเรื่องที่ดี เพื่อทดแทนรายได้ที่เสียหายจากช้างป่า กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเน้นกระบก ก็ได้รับผลกระทบจากช้างป่าเช่นกัน กลุ่มนี้จัดตั้งขึ้นเพื่อฝึกอาชีพต่างๆ ให้แก่ชาวบ้าน และสมาชิกกลุ่ม

จากการลงพื้นที่รับฟังปัญหาเบื้องต้นจากกลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเน้นกระบก พบว่าทางกลุ่มมีอุปกรณ์ เครื่องจักรเย็บผ้า ผลิตภัณฑ์ที่ทางกลุ่มรับเย็บจะเป็นงานผ้าวน และผลิตผ้าเช็ดเท้า แต่เนื่องจากเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีขายตามท้องตลาดทั่วไป จึงไม่สามารถขายในราคาที่สูงมาก ทางกลุ่มมีความต้องการจะผลิตผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ แต่ทางกลุ่มยังขาดความรู้และทักษะในการตัดเย็บเสื้อผ้า ทางคณะผู้วิจัยจึงสนใจที่จะการพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเน้นกระบก โดยร่วมกับชุมชนออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่มีความเป็นอัตลักษณ์ของชุมชนโดยการใช้ทรัพยากรในท้องถิ่น ถ่ายทอดองค์ความรู้ และทักษะการผลิตให้แก่ชุมชนเพื่อลดความเหลื่อมล้ำในทุกมิติ เพิ่มโอกาสการพัฒนาอาชีพ กระจายศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม ช่วยพัฒนาชุมชนให้มีความมั่นคงเข้มแข็ง ยั่งยืน คือ พออยู่พอกิน มีรายได้ มีการออม และมีทุนในการขยายอาชีพ

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาความต้องการส่งเสริมอาชีพ และความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเน้นกระบก อำเภอท่าตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา
- 2) เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนให้ให้ตรงกับศักยภาพและทักษะของชุมชน
- 3) เพื่อถ่ายทอดทักษะองค์ความรู้ผลิตภัณฑ์ชุมชน

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

- 1) ขอบเขตพื้นที่ศึกษาเฉพาะอำเภอท่าตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา
- 2) ขอบเขตเนื้อหา ศึกษาการพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพ และ ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเน้นกระบกเท่านั้น

3) ขอบเขตด้านผลิตภัณฑ์ ออกแบบและพัฒนาเฉพาะผลิตภัณฑ์ที่ผลิตจากผ้า

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) ได้แนวทางการส่งเสริมอาชีพแก่ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภотаตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา
- 2) ได้ผลิตภัณฑ์ชุมชนที่ตรงกับศักยภาพและทักษะของชุมชน
- 3) ชุมชนได้ทักษะองค์ความรู้ผลิตภัณฑ์ชุมชน

1.5 กรอบแนวคิดของโครงการวิจัย

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

การพัฒนาผลิตภัณฑ์ หมายถึง การพัฒนาผลิตภัณฑ์สิ่งทอ เสื้อ กระเป๋า จากผ้าสีด่อนจังหวัด

ฉะเชิงเทรา

การส่งเสริมอาชีพ หมายถึง การเพิ่มทักษะด้านการตัดเย็บให้กับกลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนิน

กระบก อำเภотаตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ หมายถึง ความแตกต่างของระดับรายได้ระหว่างบุคคลของกลุ่มร่วมใจ

อาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภотаตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

1.7 คำสำคัญ

การพัฒนา, ผลิตภัณฑ์, ความเหลื่อมล้ำ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสา พัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา คณะผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยแบ่งหัวข้อดังต่อไปนี้

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับชุมชน
- 2.2 แนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืน
- 2.3 แนวคิดการพัฒนาอาชีพ
- 2.4 แนวคิดการออกแบบผลิตภัณฑ์
- 2.5 แนวคิดความเหลื่อมล้ำ
- 2.6 แนวคิดการจัดการองค์ความรู้
- 2.7 การตัดเย็บเบื้องต้น
- 2.8 แนวคิดความพึงพอใจ
- 2.9 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับชุมชน

2.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับชุมชน

ราชบัณฑิตยสถาน (2542) ได้ให้ความหมายของชุมชนไว้ว่า ชุมชน คือกลุ่มคนที่อยู่รวมกันเป็นสังคมขนาดเล็ก อาศัยอยู่ในอาณาบริเวณเดียวกันและมีผลประโยชน์ร่วมกัน

กาญจนา แก้วเทพ (2538) ชุมชน หมายถึง กลุ่มคนที่อาศัยอยู่ในอาณาเขตบริเวณเดียวกัน มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด มีฐานะและอาชีพที่คล้ายคลึงกัน มีลักษณะของการใช้ชีวิตร่วมกัน มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ตั้งแต่ระดับครอบครัวไปสู่ระดับเครือญาติ จนถึงระดับหมู่บ้านและระดับเกินหมู่บ้านและผู้ที่อยู่ในชุมชนมีความรู้สึกว่าเป็นคนชุมชนเดียวกัน นอกจากนี้ ยังมีการดำรงรักษาคุณค่าและมรดกทางวัฒนธรรมและศาสนาถ่ายทอดไปยังลูกหลานอีกด้วย

จากความหมายข้างต้นของคำว่าชุมชนสรุปได้ว่า ชุมชน คือ กลุ่มคนที่อยู่บริเวณเดียวกัน มีสังคม และทำกิจกรรมร่วมกัน

สินค้าชุมชน หมายถึง การผลิตสินค้าที่ดำเนินการโดยชาวบ้านใน ชุมชนที่ไม่จำเป็นต้องเกิดจากการรวมตัวกันของคนในชุมชนเพื่อผลิตสินค้าโดยนำทรัพยากรท้องถิ่นที่มีอยู่ในชุมชนมาผลิตหรือนำมาแปรรูป ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นถึงคุณค่าของอัตลักษณ์ ภูมิปัญญาท้องถิ่น และความเป็นอยู่ ของคนในชุมชน เพื่อสร้างรายได้ให้กับตนเอง ดังนั้น สินค้าชุมชน จึงเป็นรากฐานสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ ชุมชนให้สามารถพึ่งตนเองได้ และเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต ความเป็นอยู่ ของชุมชน รวมถึงเป็นอีกช่องทางหนึ่งในการสร้างความเท่าเทียม ซึ่งจะ นำไปสู่การเป็นฐานรากทางเศรษฐกิจที่มั่นคง (ศศิชา หมดมลทิล, 2566)

2.1.2 บ้านเนินกระบก

2.1.2.1 ที่ตั้ง อำเภอลำดวย ตั้งเป็นกิ่งอำเภอลำดวย เมื่อวันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2534 อำเภอลำดวย เป็นหนึ่งในจำนวน 11 อำเภอ ของจังหวัดฉะเชิงเทรา ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัดฉะเชิงเทรา มีพื้นที่ของอำเภอลำดวย ประมาณ 1,084 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 677,500 ไร่ ซึ่งมากถึง 1 ใน 4 ของจังหวัดฉะเชิงเทรา ระยะทางห่างจากจังหวัดฉะเชิงเทรา ประมาณ 90 กิโลเมตร ถนนสายความมั่นคง สยามชัยเขต - วังน้ำเย็น พื้นที่อำเภอส่วนใหญ่ ประมาณ 99 % เป็นพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ มีอาณาเขตติดต่อ ดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับตำบลคูยาศ หมู่ ตำบลท่ากระดาน อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา

ทิศใต้ ติดต่อกับอำเภอกันทรวิชัย จังหวัดฉะเชิงเทรา และอำเภอบ่อทอง จังหวัดชลบุรี

ทิศตะวันออก ติดต่อกับอำเภอสองพี่น้อง อำเภอสองแคว จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ทิศตะวันตก ติดต่อกับตำบลลาดกระบัง อำเภอสนามชัยเขต อำเภอแปลงยาว จังหวัดฉะเชิงเทรา และอำเภอบ่อทอง จังหวัดชลบุรี

ภาพที่ 2.1 ที่ตั้งอำเภอท่าตะเกรา จังหวัดฉะเชิงเทรา
ที่มา: หนจันทร ศิริสุวรรณ และคณะ (2564)

2.1.2.2 ลักษณะภูมิประเทศ พื้นที่ของตำบลท่าตะเกียบ ส่วนใหญ่เป็นที่ลาดเนิน มีทิวเขาและป่าดงดิบที่ค่อนข้างสมบูรณ์และเป็นส่วนหนึ่งของป่าสงวนแห่งชาติ แควระบบ - สียัด ซึ่งมีพื้นที่ครอบคลุมหลายจังหวัด และเป็นแหล่งต้นน้ำลำธารของแม่น้ำบางปะกง เป็นป่าไม้ที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยไม้กระยาเลย อันมีค่าทางเศรษฐกิจ เช่น ไม้มะค่าโมง ไม้ประดู่ ไม้ตะแบก ไม้หนนหรีป่า เป็นต้น

2.1.2.3 ลักษณะภูมิอากาศ เป็นแบบมรสุม มี 3 ฤดู คือ ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนมีนาคม – เดือนพฤษภาคม ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนมิถุนายน – เดือนตุลาคม ฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน – เดือนกุมภาพันธ์

2.1.3 ประวัติความเป็นมาบ้านเนินกระบก

บ้านท่าตะเกียบ มีความเป็นมาตั้งแต่กรุงรัตนโกสินทร์ โดยในช่วงก่อร่างสร้างเมืองในยุคต้นๆ นั้น ในละแวกบ้านท่าตะเกียบยังไม่ได้ชื่อนี้ คงมีแต่บ้านวังวุ้ง และบ้านท่ากลอย ซึ่งขึ้นการปกครองกับตำบลค่ายยหมี อำเภอสนามชัยเขตเท่านั้น ผู้เฒ่าผู้แก่ในบ้านได้เล่าความเป็นมาของท่า

ตะเกียบให้ฟังว่าคำว่า “ท่าตะเกียบ” มีความเป็นมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ทางกรุงเทพฯ ได้คิดทำการก่อสร้างเสาชิงช้าที่บริเวณหน้าวัดสุทัศนเทพวราราม และได้บอกตามหัวเมืองต่าง ๆ ที่มีป่าไม้อุดมสมบูรณ์ให้หาไม้แดงเอาไปทำไม้ตะเกียบเสาชิงช้าวัดสุทัศนเทพวราราม บ้านท่ากลอยและ บ้านวังวังขณะนั้นเป็นป่าอุดมสมบูรณ์ จึงได้รายงานไปทางกรุงเทพฯ จึงได้ส่งทหารมาดูแลไม้แดงงาม 2 ต้น บริเวณป่าห่างจากบ้านท่ากลอยและบ้านวังวังไปประมาณ 1 กิโลเมตร เมื่อเลือกได้ไม้แดงต้นงามแล้ว การนำไม้เดินทางไปกรุงเทพฯ ได้ ใช้การล่องน้ำไปตามคลองสี่แยกท่าลาดอำเภอนมสารคาม และนำเข้ากรุงเทพฯ เนื่องจากไม่มีขนาดยาวใหญ่ บริเวณที่ลากไม้ลงคลองสี่แยกจึงราบเรียบเป็นท่อน้ำ ชาวบ้านจึงเรียกว่าบริเวณนั้นว่า ท่าลงไม้ตะเกียบ และเพี้ยนมาเป็นท่าตะเกียบจนปัจจุบัน ตำบลท่าตะเกียบ อำเภوتاตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา มี 22 หมู่บ้าน ดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 หมู่บ้านตำบลท่าตะเกียบ อำเภوتاตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

หมู่ที่ 1 บ้านวังวัง	หมู่ที่ 12 บ้านเนินกระบก
หมู่ที่ 2 บ้านท่าคาน	หมู่ที่ 13 บ้านคลองตะเคียน
หมู่ที่ 3 บ้านทุ่งยายชี	หมู่ที่ 14 บ้านคลองมะหาด
หมู่ที่ 4 บ้านท่ากลอย	หมู่ที่ 15 บ้านเขาตลาด
หมู่ที่ 5 บ้านหนองปรือกันยาง	หมู่ที่ 16 บ้านหนองปรือน้อย
หมู่ที่ 6 บ้านหนองประโยชน์	หมู่ที่ 17 บ้านชมพู
หมู่ที่ 7 บ้านอ่างเสือดำ	หมู่ที่ 18 บ้านคลองสี่แยก
หมู่ที่ 8 บ้านหนองปลาชีว	หมู่ที่ 19 บ้านแปลงเสมา
หมู่ที่ 9 บ้านอ่างเตย	หมู่ที่ 20 บ้านเนินน้อย
หมู่ที่ 10 บ้านหนองเรือ	หมู่ที่ 21 บ้านฝั่งคลอง
หมู่ที่ 11 บ้านน้อยนาดี	หมู่ที่ 22 บ้านเขาวงศ์
หมู่ที่ 7 บ้านอ่างเสือดำ	หมู่ที่ 18 บ้านคลองสี่แยก

จากข้อมูลสถิติประชากรทางการทะเบียนราษฎร (รายเดือน) สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง ปี 2564 พบว่า ประชากรที่อาศัยอยู่หมู่บ้านเนินกระบก มีประชากรรวม 620 คน แยกเป็นชาย 320 คน เป็นหญิง 30 คน มีจำนวนครัวเรือนทั้งหมด 186 ครัวเรือน (หนูจันทร์ ศิริสุวรรณ และคณะ, 2564)

ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบประกอบอาชีพเกษตรกรรม เช่น ปลูก ข้าว มันสำปะหลัง ยางพารา ไม้ผล และพืชผัก ฯลฯ เป็นจำนวนประมาณ 80 % ส่วนที่เหลือ อีกประมาณ 20% ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป

บ้านเนินกระบก หมู่ที่ 12 ตำบลท่าตะเกียบ อำเภอท่าตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา สาเหตุที่เรียกว่าบ้านเนินกระบก สืบเนื่องจาก สภาพภูมิประเทศ เป็นเนินสูงและมีต้นกระบกอยู่โดยทั่วไป จึงเรียกว่า บ้านเนินกระบก ลักษณะภูมิประเทศ โดยทั่วไปส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูงและภูเขา มีน้ำตก และป่าไม้อุดมสมบูรณ์ส่วนหนึ่งของพื้นที่เป็นป่าชุมชน มีต้นน้ำลำธารไหลผ่าน และเป็นต้นกำเนิดของลำคลองตะเกรา และคลองหมาก ลักษณะภูมิอากาศ โดยทั่วไปส่วนใหญ่เป็นอากาศร้อนชื้น

2.1.4 แหล่งท่องเที่ยว

สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในพื้นที่ตำบลท่าตะเกียบ มีแหล่งท่องเที่ยวสำคัญ เช่น ศาลเจ้าพ่อเขากา อ่างเก็บน้ำคลองสียัด ชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี

2.1.4.1 ศาลเจ้าพ่อเขากา เจ้าพ่อเขากา” เป็นทหารสมัยพระเจ้าตากสินมหาราช กรุงธนบุรี ไม่ทราบถิ่นกำเนิดว่าอยู่ ณ ที่ใดในครั้งสมัยพระเจ้าตากสินมหาราชทรงยกทัพไปตีเมืองจันทบูรณ (จังหวัดจันทบุรีในปัจจุบัน) ได้ใช้เส้นทางเดินทัพ ผ่านอำเภอบางคล้ามาตามลำคลองท่าลาด ผ่านอำเภอนมสารตาม สนามชัยเขต ท่าตะเกียบ และตั้งค่ายวังท่ากระดาน บ้านท่าคาน หมู่ที่ 2 ตำบลท่าตะเกียบ เจ้าพ่อเขากาได้เกิดเจ็บป่วยขึ้นมาในสมัยนั้นเครื่องเวชภัณฑ์ยารักษาโรคหาได้ยาก จนกระทั่งเสียชีวิตลง เพื่อนทหารได้ทำการฝังศพบริเวณวังท่ากระโดน และได้สร้างศาลเล็กไว้ ใกล้กับบริเวณที่ฝังศพ ต่อมาได้แสดงอิทธิฤทธิ์ ให้ชาวบ้านที่เดินทางผ่านไปมาพบเห็นอยู่เป็นประจำ ชาวบ้านท่าคาน จึงร่วมกันจัดงานเช่นไหว้พร้อมกัน ในวันขึ้น 3 ค่ำ เดือน 3 ของทุกปีและได้จัด ให้เป็นประเพณีสืบกันมาทุกปี เช่น เฒ่าข้าวหลาม เหล้า ยาสูบ บุหรี่ และหัวหมูเพื่อเป็นการสักการะ

2.1.4.2 อ่างเก็บน้ำคลองสียัด หรือ เขื่อนสียัด แห่งนี้ ตั้งอยู่ที่ อำเภอท่าตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา เป็นจุดพักผ่อนรมน้ำ ใกล้ชิดธรรมชาติ ที่สามารถมองวิวกว้างขวาง โดยโครงการของ อ่างเก็บน้ำคลองสียัด แห่งนี้ เป็น 1 ใน 8 ของโครงการพัฒนาแหล่งน้ำที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในลุ่มน้ำบางปะกง สร้างเสร็จเมื่อปี พ.ศ.2543 ลักษณะเป็นเขื่อนดิน มีความสูง 27.50 เมตร ยาวกว่า 3,829 เมตร ซึ่งจะครอบคลุมพื้นที่กว่า 11 ล้านไร่ โดยความจุน้ำจะมากถึง 420 ล้านลูกบาศก์เมตรเลย นอกจากจะเป็นเขื่อนดินที่เก็บกักน้ำแล้ว อ่างเก็บน้ำคลองสียัดก็ยังมีจุดชมธรรมชาติที่สวยงามมาก ซึ่งก็มีนักท่องเที่ยวมากมาย เดินทางมาสัมผัสความอลังการของวิวเหนืออ่างเก็บน้ำแห่งนี้กันอยู่ตลอดๆ

2.1.4.3 ชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ซึ่งเป็นการท่องเที่ยวที่เน้นส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยไม่ใช้การนำสินค้าที่มีความโดดเด่นของชุมชนออกไปวางเสนอขายนอกแหล่งชุมชนอย่างที่เคยมีมา แต่เป็นการนำผู้คนจากข้างนอก เข้าไปสัมผัสวิถีชีวิต เรียนรู้วัฒนธรรมความเป็นอยู่ อาหารการกิน และแหล่งท่องเที่ยวของชุมชนนั้นๆ

แนวคิดของ “OTOP นวัตวิถี” เป็นการเปลี่ยนจากที่ชาวบ้านเคยผลิตสินค้าออกไปขายให้เขาเอาวิถีชีวิตออกมาเป็นผลิตภัณฑ์และบริการ เป็นการพัฒนาแบบระเบิดจากภายใน สนับสนุนให้คนในท้องถิ่นลุกขึ้นมาพัฒนาชุมชนของตนเองให้เข้มแข็ง ดึงอัตลักษณ์ชุมชนดั้งเดิมที่เน้นความเรียบง่าย ซึ่งดำเนินมาหลายชั่วอายุคน มาสร้างเสน่ห์ให้นักท่องเที่ยวประทับใจ พร้อมมีสินค้าที่เกิดจากภูมิปัญญาของคนในชุมชนติดไม้ติดมือกลับบ้านไปด้วย ซึ่งรายได้จะกระจายอยู่กับคนในชุมชน ทั้งยังเป็นการสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนและพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากอย่างแท้จริง ชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ของตำบลท่าตะเกียบ เช่น ชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ชุมชนบ้านทุ่งยายชี ชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี บ้านเกาะกระตัง ชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี บ้านเนินน้อย

2.1.5 สาเหตุของปัญหาระหว่างชุมชนและข้างป่า (ปิยะนันท์ มุลตรีมา, 2560)

แนวโน้มนสถานการณ์ข้างป่าพื้นที่อำเภอท่าตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรานั้น เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาอ่างฤๅไน นับเป็นแหล่งที่ค้นพบลูกหลานช้างลักษณะดี สวยงามแข็งแรง และ ที่สำคัญการที่ค้นพบช้างเผือกเมื่อปี 2519 จึงยืนยันได้ว่าป่าแห่งนี้แหล่งรวมพันธุ์กรรมช้างที่สำคัญ ของประเทศไทย แต่ข้างในป่าผืนนี้ยังคงมีปัญหาในเรื่องขาดแคลนแหล่งอาหาร จึงต้องออกมาหากิน นอกป่าซึ่งก็คือพืชผลทางการเกษตรของชาวบ้าน ทำให้มีความขัดแย้งกันอยู่ตลอด

2.1.5.1 การเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากร ปัจจุบันมีจำนวนประชากร ที่ครอบครองและอาศัยอยู่รอบพื้นที่ และในพื้นที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าบางแห่ง โดยบุคคลเหล่านี้ส่วนใหญ่มีฐานะยากจน ดำรงชีวิตอยู่โดยการพึ่งพาเกษตรกรรม และผลผลิตจากทรัพยากรภายในป่าอย่างสม่ำเสมอ และเพื่ออุปโภค และรายได้เสริมให้ครอบครัว

2.1.5.2 การบุกรุกเข้ายึดครองที่ดินในพื้นที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเพื่อทำกิน ของราษฎร

2.1.5.3 การลักลอบทำลายป่าโดยกลุ่มนายทุน โดยนายทุนจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับการบุกรุกทำลายป่าด้วยกัน 4 ลักษณะ คือ การรับซื้อไม้เถื่อน ปลอมเงินกู้ กว้านซื้อที่ปลูกป่าและกว้านซื้อที่ดินเพื่อเก็งกำไร

2.1.5.4 การลักลอบทำลายป่าไม้โดยกลุ่มผู้มีอิทธิพล ประเทศไทย มีทรัพยากรธรรมชาติที่มีค่าหลายชนิดโดยเฉพาะป่าไม้และแร่ธาตุ ทำให้มีการแก่งแย่งเพื่อแสวงหาผลประโยชน์จากทรัพยากรเหล่านี้ ผู้มีอิทธิพลมีทั้งเจ้าหน้าที่รัฐ นักการเมืองท้องถิ่น และผู้มีฐานะร่ำรวย บางคน โดยผู้มีอิทธิพลเหล่านี้จะได้รับประโยชน์จากการทำไม้เถื่อน การเก็บหาของป่า

2.1.5.5 ขาดการยอมรับและการให้ความร่วมมือรวมถึงทัศนคติต่างๆของราษฎร การบุกรุกพื้นที่ป่าไม้ทำกินมีโทษน้อย ทางราชการผ่อนปรนปรบเสมอมา และมักจะแก้ปัญหาโดยการจัดสรรที่ดินทำกินให้แก่ราษฎรในรูปแบบต่างๆ จึงทำให้เกิดการบุกรุกพื้นที่ป่า ไม้ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเป็นบริเวณกว้าง

2.1.5.6 ปัญหาร้ายธรรมชาติ ไฟป่ามาสามารถลุกลามไหม้ทำลายพื้นที่ป่า และสัตว์ป่าจำนวนมาก ไฟป่าที่เกิดขึ้นยังสามารถก่อความเสียหายไปพื้นที่ป่าที่อยู่ใกล้เคียงได้ด้วย ให้สัตว์ป่าเจ็บป่วยล้มตาย

2.1.5.7 พฤติกรรมของสัตว์ป่า ปัญหาช้างป่าออกมานอกพื้นที่อนุรักษ์ บางครั้งไม่ได้อยู่ที่แหล่งอาหารของช้างไม่เพียงพอ แต่ก็อยู่ที่พฤติกรรมของช้างป่าด้วย เพราะช้างป่าเป็นสัตว์ที่เดิน ไกล มีความจำเป็นเลิศ เป็นสัตว์ที่ฉลาด เมื่อเรียนรู้ว่าคนไม่ได้ทำร้าย ช้างก็จึงเสี่ยงออกมาอยู่ข้างนอก เพื่ออาหารที่สมบูรณ์กว่า

2.1.6 แนวคิดเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของชุมชน

ความหมาย

อัตลักษณ์ คือ การให้ความรู้สึกนึกคิดต่อบุคคลที่มีวัฒนธรรมร่วมกันในกลุ่ม ถูกกำหนดโดยวัฒนธรรม ไม่ได้ถูกกำหนดโดยเชื้อชาติเสมอไป การที่เรารู้จักความเป็นตัวตนจะทำให้เกิดความรู้สึกทางชาติพันธุ์และแสดงออกในรูปแบบของการดำเนินวิถีชีวิตหรือกิจกรรมทางสังคมอันเป็นรูปธรรมที่บุคคลภายนอกสามารถมองเห็นและรับรู้โดยวิธีต่าง ๆ อัตลักษณ์อาจไม่ใช่การสร้างวัฒนธรรมของตนเองโดยบริสุทธิ์หากแต่มีการหยิบยืมต่างวัฒนธรรมมาปรับใช้ให้เกิดความเหมาะสมกับบริบททางสังคมวัฒนธรรมตนเองก็เป็นได้ (ธีระวัฒน์ จันทิก และคณะ, 2561)

อัตลักษณ์ชุมชน คือ ไม่จำเป็นต้องมีหนึ่งเดียว แต่อาจมีหลายอัตลักษณ์ที่ประกอบกันขึ้นมาเป็นตัวเราพวกเรา อัตลักษณ์มิใช่สิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติ แต่เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นโดยสังคม อัตลักษณ์จึงจำเป็นต้องมี กระบวนการสร้างอัตลักษณ์เกิดขึ้นควบคู่กันไป การสร้างอัตลักษณ์เกิดขึ้นภายใต้ความสัมพันธ์ทางสังคมที่ซับซ้อนหลากหลายไม่หยุดนิ่งตั้งแต่อดีตสันนิษฐานว่ากลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียง ณ ช่วงเวลาเดียวกันที่มีการติดต่อสัมพันธ์ในเชิงซื้อขายแลกเปลี่ยนสิ่งของ

(ฉลาดชาย รมิตานนท์, 2545)

อัตลักษณ์ของชุมชนพื้นที่สูงบ้านปะเหลียนพบว่า อัตลักษณ์ของชุมชนเกิดจากวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ และวัฒนธรรมของคนในชุมชน ผ่านฐานทรัพยากรในชุมชน ทำให้คนในชุมชนเกิดการรับรู้ และเกิดอัตลักษณ์ร่วมกันผ่านประสบการณ์ที่ถ่ายทอดจากอาชีพ ประเพณี ในชุมชน อย่างไรก็ตาม อัตลักษณ์ร่วมของชุมชนถูกสร้างขึ้นบนพื้นฐานของความเหมือนกัน (สาทิณี วัฒนกิจ และณัฐภรณ์ น้อยเสียม, 2564)

อัตลักษณ์ มีรากศัพท์มาจากภาษาลาติน คือ คำว่า Indentitas เดิมใช้คำว่า Idem ซึ่งมีความหมายว่าเหมือนกัน (The Same) หมายถึงความเป็นลักษณะเฉพาะของกลุ่มคนที่แตกต่างกัน แต่ละกลุ่มคน อัตลักษณ์ไม่ใช่สิ่งที่มีอยู่แล้วที่เกิดขึ้นมาพร้อมกับคนหรือสิ่งของแต่เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น ดังนั้นจึงสามารถเปลี่ยนแปลงได้ (ประสิทธิ์ สิบรีชา, 2557)

2.1.7 ผ้าเอกลักษณ์ประจำจังหวัดฉะเชิงเทรา

จังหวัดฉะเชิงเทรา กำหนดให้มีการจัดทำผ้าเอกลักษณ์ประจำจังหวัดฉะเชิงเทราขึ้นส่วนหนึ่งเพื่อสนองนโยบายรัฐบาลที่มีมาตรการส่งเสริมและสนับสนุนการใช้และสวมใส่ผ้าไทย ตลอดจนเพื่อเป็นการสืบสานพระราชปณิธานสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนีพันปีหลวง และอนุรักษ์ผ้าไทยให้คงอยู่คู่แผ่นดิน โดยกรมรงค์เชิญชวนคนไทยให้สวมใส่ผ้าไทยเพื่ออนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่สะท้อนให้เห็นบริบททางสังคมและวัฒนธรรมของแต่ละพื้นที่ และส่งเสริมเศรษฐกิจฐานราก สร้างรายได้กระจายสู่ชุมชน ซึ่งผ้าเอกลักษณ์ประจำจังหวัดฉะเชิงเทรา ประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่เป็นลวดลายกับส่วนที่เป็นผ้าพื้น

2.1.7.1 ส่วนที่เป็นผ้าพื้น

สีด่อน เป็นสีของกระเบื้องหลังคาพระอุโบสถวัดโสธรวรารามวรวิหาร มีความพิเศษที่ขนาดกระเบื้องจะใหญ่เล็กไม่เท่ากันตามระดับความสูงแล้ว สีของกระเบื้อง เป็นสีด่อนตามพระราชประสงค์ของในหลวงรัชกาลที่ 9 เป็นสีหลักของกระเบื้องหลังคาพระอุโบสถ สีด่อนเป็นภาษาอีสาน หมายถึงสีของควายเผือก เป็นสีครีมนวล ซึ่งเมื่อกระทบกับแสงแดดสะท้อนน้ำ สีหลังคาจะสะท้อนออกมาเป็นสีฟ้าหม่นที่มีความสวยงาม จึงเป็นที่มาของผ้าเอกลักษณ์ประจำจังหวัดฉะเชิงเทรา

ภาพที่ 2.2 ผ้าสีด่อน

ที่มา: กระทรวงวัฒนธรรม (2565)

เทคนิคการทอ กำหนดการทอด้วยเส้นทางยืน เป็นด้ายสีน้ำเงินเข้มเส้นทางพุ่ง (เส้นทอ) เป็นการใช้ด้ายสองสีตีเกลียว (ควบหรือเข็น) ด้วยสีฟ้าและสีขาวให้เป็นด้าย เส้นเดียวกัน แล้วนำมาทอด้วยกี่ทอมือของคนในชุมชนออกมาเป็นผืนผ้า เรียกว่า “ผ้าทางกระรอก” จะได้สีฟ้าหรือสีน้ำเงินที่มีความเก่า ออกเป็นสีหม่นที่ชาวฉะเชิงเทรา เรียกว่า “สีด่อน” ความสวยงามและลวดลายเกิดขึ้น จึงเป็นไปตามธรรมชาติของการทอผ้าด้วยมือ

2.1.7.2 ผ้าลาย ลายผ้าเอกลักษณ์ประจำจังหวัดฉะเชิงเทรา

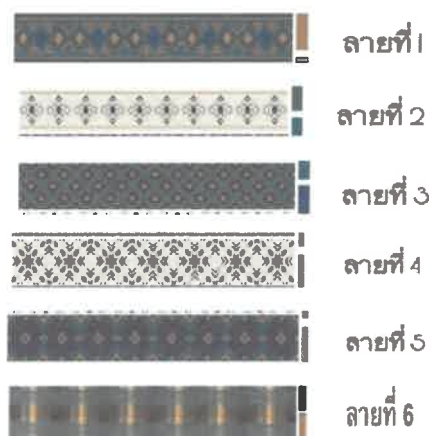
ตำนานลายผ้าประจำจังหวัดฉะเชิงเทรา

แม่น้ำบางปะกง มีชื่อว่า สายน้ำแห่งมังกร ของ เมืองแปดริ้ว ด้วยลักษณะทางกายภาพของสายน้ำแห่งนี้ที่มีความคดโค้งไปมาดุจดัง พญามังกร พาดผ่านเมืองที่มีความอุดมสมบูรณ์ทั้งพืชพันธุ์ธัญญาหาร ทรัพยากรในดิน สินในน้ำ แสงอรุณรุ่งของแม่น้ำบางปะกงสะท้อนโบสถ์หลวงพ่อโสธร เป็นการเริ่มต้นวิถีแห่งความเจริญรุ่งเรืองของชีวิต ลายเอกลักษณ์ประจำจังหวัดคือลายมีรูปร่างด้านบนเป็นสามเหลี่ยม สองชั้น ด้านข้างสามเหลี่ยม เป็นเส้นแนวนอนปลายเส้นเป็นเส้นทแยงมุม ดุคล้ายหลังคาพระอุโบสถ ส่วนด้านล่างเป็นแบบเดียวกัน กล่าวคือ วัดโสธรเป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวแปดริ้ว นอกจากนี้ ยังเปรียบได้กับพระอุโบสถ สะท้อนแม่น้ำไม่ว่ามองไปทางได้รูปทรงพระอุโบสถเป็นแบบไหน ลายที่สะท้อนก็จะเป็นแบบนั้น

ความหมายของสีบนลายเอกลักษณ์ ดังนี้

- 1) สีเหลือง หมายถึง หลวงพ่อโสธร
- 2) สีฟ้าเทา (สีด่อน) หมายถึง หลังคาโบสถ์หลวงพ่อโสธร
- 3) สีขาว หมายถึง สายแม่น้ำบางปะกง ที่เป็นแหล่งชีวิตของชาวฉะเชิงเทรา
- 4) สีเลือดนก หมายถึง ธงประจำจังหวัดฉะเชิงเทรา

5) สีนํ้าตาล หมายถึง ความเป็นเมืองเก่าโบราณ มีตำนาน มีความสงบ ความเรียบง่าย ความมั่นคงของจังหวัดฉะเชิงเทรา

ภาพที่ 2.3 ลายผ้าประจำจังหวัดฉะเชิงเทรา

ที่มา: กระทรวงวัฒนธรรม (2565)

2.1.6.3 แบบเสื้อเอกลักษณ์ประจำจังหวัดฉะเชิงเทรา

เสื้อคอจีนกระดุมเดียว

พระยาศรีสุนทรโวหาร น้อย อาจารย์ยางกูรเป็นชาวจังหวัดฉะเชิงเทรา ท่านได้รับสมญาว่าเป็นศาลฎีกาภาษาไทย เป็นผู้แต่งตำราเรียนชุดแรก ของไทย เรียกว่า "แบบเรียนหลวง" ใช้สอนในโรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ ได้รับความไว้วางพระราชหฤทัยจากพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ให้เป็นองคมนตรีเป็นที่ปรึกษาราชการแผ่นดิน และทำหน้าที่เป็นเลขานุการสภาที่ปรึกษา ราชการแผ่นดิน และองคมนตรีสภาอีกด้วย เมื่อครั้งมีการปฏิรูปการศึกษา พระยาศรีสุนทรโวหาร ได้รับการแต่งตั้งเป็น อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนหลวงแห่งแรกในพระบรมมหาราชวัง และพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เป็นพระอาจารย์ถวายอักษรสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช เจ้าฟ้ามหาวชิรุณหิศ สยามมกุฎราชกุมาร และ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช เจ้าฟ้ามหาวชิราวุธ สยามมกุฎราชกุมาร ต่อมาในปี พ.ศ. 2432 ท่านได้รับพระราชทาน เครื่องราชอิสริยาภรณ์ ทูตียจุลจอมเกล้า และ ได้รับพระราชทานพานหมากทอง คนโททอง กระโถนทอง เป็นเครื่องยศ

แบบเสื้อประจำจังหวัด

เป็นแบบเสื้อสำหรับสุภาพบุรุษ ซึ่งได้ต้นแบบจากเสื้อของพระยาศรีสุนทรโวหาร เป็นเสื้อคอจีน กระดุมเฉียงแขนยาว จึงกำหนดให้ตัวเสื้อตัดด้วยผ้าสีต่อน และตกแต่งลายผ้าเอกลักษณ์ประจำจังหวัดตามความเหมาะสม สวยงาม ทนสมัยกับการใช้งาน

ภาพที่ 2.4 แบบเสื้อเอกลักษณ์ประจำจังหวัดฉะเชิงเทรา

ที่มา: สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดฉะเชิงเทรา (2565)

2.2 แนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืน

2.2.1 การพัฒนาที่ยั่งยืน

การพัฒนาที่ยั่งยืน คือ การพัฒนาที่ตอบสนองความต้องการของคนในปัจจุบัน โดยไม่ทำลายทรัพยากรซึ่งจะเป็นที่ต้องการของคนในอนาคต (Corson, 1990)

นิรันดร์ จงวุฒิเวศน์ (2550) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาชุมชนว่าเป็นกลไกอันสำคัญที่ กำหนดทิศทางนโยบาย แนวทางและกระบวนการในการพัฒนา เพื่อนำไปสู่จุดมุ่งหมายเบื้องต้น คือ ชุมชน ที่สุขสมบูรณ์การพัฒนา หมายถึง ความเจริญก้าวหน้าโดยทั่วไป เช่น การพัฒนาชุมชนพัฒนา ประเทศ คือ การทำสิ่งเหล่านั้นให้ดีขึ้นเจริญขึ้น สนองความต้องการของประชาชนส่วนใหญ่ให้ได้ดี ยิ่งขึ้น หรืออาจกล่าวได้ว่า “การพัฒนา” เป็นกระบวนการของการเคลื่อนไหวจากสภาพที่ไม่น่าพอใจไปสู่สภาพที่น่าพอใจ การพัฒนาเป็นกระบวนการที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ไม่หยุดนิ่ง การพัฒนา มีความสัมพันธ์โดยตรงกับความเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ การพัฒนา หมายถึง กระบวนการของการเปลี่ยนแปลงที่มีการวางแผนไว้แล้ว คือ การทำให้ลักษณะเดิมเปลี่ยนไปโดยมุ่งหมายว่า ลักษณะใหม่ที่

เข้ามาแทนที่นั้นจะดีกว่าลักษณะเก่า สภาพเก่า แต่โดยธรรมชาติแล้วการเปลี่ยนแปลงย่อมเกิดปัญหาในตัวเอง

การพัฒนาที่ยั่งยืน คือ การพัฒนาที่คำนึงถึงทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่โดยไม่ส่งผลเสียต่ออนาคต โดยเป็นการพัฒนาทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม (ปนิดา เนื่องพะยอม, 2560)

การพัฒนาที่ยั่งยืน จะต้องเป็นการพัฒนาที่ก่อให้เกิดความสมดุลหรือมีปฏิสัมพันธ์ที่เกื้อกูลกันในระหว่างมิติต่างๆ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรม จิตใจ รวมทั้งทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อันจะเป็นองค์ประกอบที่จะรวมกันหรือองค์รวมในการทำให้ชีวิตมนุษย์สามารถอยู่ดีมีสุขได้ ทั้งสำหรับคนในรุ่นปัจจุบันและคนรุ่นอนาคต (พงศ์เทพ สุธีรวิฑู, 2566)

2.2.2 การพัฒนาที่ยั่งยืนในประเทศไทย

กระแสการพัฒนาอย่างยั่งยืนในประเทศไทยนั้นได้มีการเผยแพร่มาเป็นเวลานาน โดยท่านเจ้าคุณพระธรรมปิฎกผู้ซึ่งเป็นนักปราชญ์ทางพุทธศาสนาได้ค้นคว้า และเรียบเรียงหนังสือ การพัฒนาที่ยั่งยืนขึ้น เพื่อเผยแพร่และแนะนำแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนในทรรศนะของชาวพุทธ พร้อมนี้ แนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานแก่ปวงชนชาวไทยในโอกาสต่างๆ ได้มีการเผยแพร่ผ่านวารสารชัยพัฒนา และแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคม แห่งชาติ ฉบับที่ 9 ซึ่งได้นำมาปรับแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นกรอบแนวความคิด และ ทิศทางการพัฒนาระบบเศรษฐกิจมหภาคของไทยต่อเนื่องด้วยแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคม แห่งชาติ ฉบับที่ 10 เพื่อมุ่งสู่การพัฒนาที่สมดุล ยั่งยืน และมีภูมิคุ้มกัน เพื่อความอยู่ดีมีสุข มุ่งสู่สังคมที่มีความสุขอย่างยั่งยืน หรือที่เรียกว่า "สังคมสีเขียว" นอกจากนั้น แนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ยังถูกบรรจุไว้ใน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ส่วนที่ 3 แนวนโยบาย ด้านการบริหารราชการแผ่นดิน มาตรา 87 (1) ระบุว่า : "บริหารราชการแผ่นดินให้เป็นไปเพื่อ การพัฒนา สังคม เศรษฐกิจ และความมั่นคงของประเทศอย่างยั่งยืน โดยต้องส่งเสริมการดำเนินการ ตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและคำนึงถึงผลประโยชน์ของประเทศชาติในภาพรวมเป็นสำคัญ" (สำนักเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2550)

(1) แนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนในประเทศไทยในประเทศไทย

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต ได้นำแนวคิดเรื่องการพัฒนาที่ยั่งยืนมาเผยแพร่ โดยท่านได้กล่าวไว้ว่า กระแสในการพัฒนาแบบใหม่มี 2 กระแส กระแสแรกเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืนตามแนวคิดของ คณะกรรมาธิการโลกว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (CSD) คือ มุ่งพัฒนาควบคู่ไปกับการให้

ความสำคัญแก่วัฒนธรรมาภิบาลอันเนื่องมาจากการเพิ่มจำนวนประชากร ส่งผลให้เกิด (UNESCO) ที่ให้ความสำคัญแก่คุณค่าของมนุษย์และวัฒนธรรม ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาสำหรับชาวพุทธแล้ว การพัฒนาที่ยั่งยืนควรเป็นการพัฒนาเพื่อสร้างสังคมที่ยั่งยืน ควบคู่กับตอบสนองความต้องการของตนได้ โดยไม่ส่งผลกระทบต่อสัตว์โลก และประชาชนรุ่นต่อ ๆ ไปในอนาคตต้องเดือดร้อน นั่นหมายความว่า การทำกิจกรรมของมนุษย์ต้องสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ของธรรมชาติต้องบูรณาการทั้งเศรษฐกิจและธรรมชาติแวดล้อมเข้าด้วยกัน เพื่อจะพิทักษ์รักษาทรัพยากรธรรมชาติ และกำจัดความยากจนออกไป ดังนั้น การพัฒนาที่ยั่งยืนจึงมีแนวทางสรุปได้ ดังนี้

(1.1) ต้องมีการวางนโยบายประชากรให้เหมาะสม เช่น ควบคุมจำนวนประชากรด้วยการวางแผนครอบครัว ในการแก้ปัญหาประชากรที่สำคัญอย่างหนึ่งคือการแก้ปัญหาทางการศึกษาเพราะจะครอบคลุมไปถึงการแก้ปัญหาด้านอื่นๆ ทั้งหมด ทั้งปัญหาความยากจน สาธารณสุข

(1.2) ต้องอนุรักษ์หรือสงวนทรัพยากร สิ่งแวดล้อม ใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดและอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถดำเนินการได้หลายวิธี เช่น การประกาศพื้นที่เป็นป่าสงวน วนอุทยานอุทยานแห่งชาติ เขตอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ป่า การฟื้นฟูแหล่งธรรมชาติที่เสื่อมโทรม การรักษาดิน น้ำและอากาศให้ปลอดสารเคมีและมลภาวะ

(1.3) การผลิตเทคโนโลยีกำจัดน้ำเสีย ตลอดจนการปรับเปลี่ยนการใช้ชีวิตไม่สุรุ่ยสุร่ายประหยัดพลังงาน (พระธรรมปิฎก ประยุทธ์ ปยุตโต, 2546) การพัฒนาที่ยั่งยืนจะสำเร็จได้จะต้องพัฒนาคนให้มีจริยธรรม พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต ได้สรุปให้เห็นว่า ปัญหาในการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ไม่ประสบความสำเร็จนั้น เกิดจากกิเลส 3 อย่าง ที่ขัดขวางจริยธรรม คือ ตัณหา มานะ และทิฐิ เราจึงต้องพัฒนาคนและเศรษฐกิจให้คู่ขนานไปกับการพัฒนาจริยธรรม ดังนั้น ระบบการพัฒนาที่ยั่งยืน จึงขึ้นกับ 4 ปัจจัย ได้แก่การพัฒนาที่ยั่งยืนจะสำเร็จได้จะต้องพัฒนาคนให้มีจริยธรรม พระพรหมคุณาภรณ์(ป.อ.ปยุตโต) ได้สรุปให้เห็นว่า ปัญหาในการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ไม่ประสบความสำเร็จนั้น เกิดจากกิเลส 3 อย่าง ที่ขัดขวางจริยธรรม คือ ตัณหา มานะ และทิฐิ เราจึงต้องพัฒนาคนและเศรษฐกิจให้คู่ขนานไปกับการพัฒนาจริยธรรม ดังนั้น ระบบการพัฒนาที่ยั่งยืน จึงขึ้นกับ 4 ปัจจัย ได้แก่

(1) มนุษย์: ต้องพัฒนาคนให้มีคุณภาพ มีสุขภาพดี ขยัน อดทน รับผิดชอบ มีฝีมือ มีความรู้ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ พร้อมทั้งจะเป็นกำลังสำคัญในระบบเศรษฐกิจและสังคมที่จัดสรรให้เกื้อหนุน และนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนโดยให้การศึกษาและจัดสรรปัจจัยเกื้อหนุน

(2) สังคม: จัดระบบสังคม ทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง การบริหาร ตลอดจนกิจการต่างๆ

ให้ผสมกลมกลืนสอดคล้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันบนฐานแห่งความรู้ความเป็นจริง สร้างบรรยากาศแห่งความไม่เบียดเบียน บรรยากาศแห่งความช่วยเหลือเกื้อกูล พิทักษ์ปกป้องคนที่อยู่ในสถานะต่างๆ ซึ่งมีโอกาสและมีความสามารถต่างกัน

(3) ธรรมชาติ: วิธีการพัฒนาต้องยึดหลักให้มนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติและดำรงชีวิต

(4) เทคโนโลยี: การพัฒนาเทคโนโลยี การใช้เทคโนโลยีที่เกื้อกูล ไม่ทำลายธรรมชาตินำของเสียมาผลิตเวียนใช้ประโยชน์ใหม่ สังคมไทยต้องพัฒนาเทคโนโลยีควบคู่ไปกับการพัฒนาตนเอง ต้องใช้เทคโนโลยีเป็นส่วนประติษฐ์เสกสรรของมนุษย์อย่างไม่ประมาทและเพื่อเกื้อหนุนให้ตนเองมีชีวิตดีงามสมบูรณ์ มีอิสรภาพและสันติสุข

2.2.2 จุดมุ่งหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน

จุดมุ่งหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน คือ การพัฒนาที่ทำให้เกิดดุลยภาพของเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม เพื่อการอยู่ดีมีสุขของประชาชนชนตลอดไป

2.2.2.1 ด้านเศรษฐกิจ ที่ทำให้เกิดดุลยภาพของการพัฒนา คือ เศรษฐกิจที่มีรากฐานมั่นคง มีขีดความสามารถในการแข่งขันและสามารถพึ่งตนเองได้ โดยมีเศรษฐกิจพอเพียงตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เป็นแนวคิดหลัก

2.2.2.2 สังคมวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งเป็นระเบียบวิถีชีวิตของสังคม ที่ให้มนุษย์ปรับตัว และดำรง ชีวิตอยู่กับสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นได้โดยไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม และให้รวมถึงศาสนาธรรม ซึ่งเป็นระเบียบจิตใจของคนในสังคมที่ทำให้สังคมอยู่ได้โดยสงบสุข

2.2.2.4 ทรัพยากรธรรมชาติ หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวมนุษย์ ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต เกี่ยวโยงสัมพันธ์กันเป็นระบบนิเวศน์ ที่สามารถให้คุณและให้โทษต่อมนุษย์ได้ ขึ้นกับความสมดุล หรือไม่สมดุลของระบบนิเวศ

2.2.2.5 สิ่งแวดล้อม หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวมนุษย์ ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันเป็นระบบนิเวศน์ ที่สามารถให้คุณและให้โทษต่อมนุษย์ได้ ขึ้นกับความสมดุล หรือไม่สมดุลของระบบนิเวศ

2.2.3 หลักการสำคัญของการพัฒนาที่ยั่งยืน คือ การสร้างสมดุลระหว่าง 3 มิติของการพัฒนา (Brundtland Commission, 1987)

(1) มิติการพัฒนาเศรษฐกิจที่ยั่งยืน ซึ่งเป็นการพัฒนาเศรษฐกิจให้เจริญเติบโต อย่างมีคุณภาพกระจายรายได้ให้เอื้อประโยชน์ต่อคนส่วนใหญ่ในสังคม โดยเฉพาะ คนที่มีรายต่ำ

(2) มิติการพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน ซึ่งเป็นการพัฒนาคนให้มีความรู้มีสมรรถนะ และมีผลิตภาพสูงขึ้น ส่งเสริมให้เกิดสังคมที่มีคุณภาพ และเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้

(3) มิติการพัฒนาสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืน ซึ่งเป็นการใช้ทรัพยากรธรรมชาติใน ปริมาณที่ระบบนิเวศสามารถฟื้นตัวกลับสู่สภาพเดิมได้การปล่อยมลพิษออกสู่สิ่งแวดล้อมในระดับที่ระบบนิเวศสามารถดูดซับและทำลายมลพิษนั้นได้โดยให้ สามารถผลิตมาทดแทนทรัพยากรประเภทที่ใช้แล้วหมดไปได้

2.3 การพัฒนาอาชีพ

2.3.1 ความหมาย

การพัฒนาอาชีพ (Career Development) หมายถึง เป็นความก้าวหน้าหรือความเติบโตของพนักงานตามการเคลื่อนไหวของความสำเร็จในอาชีพ ตามช่วงเวลาที่เปลี่ยนแปลงไปการพัฒนาความสำเร็จในงานอาชีพ เป็นผลของกิจกรรมการวางแผนอาชีพ และการบริหารงานอาชีพ (วิเชียร วิทยอุดม, 2550)

การพัฒนาอาชีพ (Career Development) เป็นกระบวนการจัดการทรัพยากรมนุษย์ที่จะช่วยเพิ่มศักยภาพและกระตุ้นให้บุคคลปฏิบัติงานอย่างเต็มความสามารถได้ด้วยความเต็มใจ (นัฏฐพันธ์ เจริญนันทน์, 2549)

การพัฒนาอาชีพจะมีการดำเนินงานที่ต่อเนื่องและสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนา ความรู้ ทักษะ ขีดความสามารถ ศักยภาพ และทัศนคติของบุคลากรให้เป็นไปตามทิศทางที่องค์กรต้องการพร้อมกับส่งเสริมให้บุคลากรที่มีศักยภาพและ พัฒนาการได้เจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงานตามสายอาชีพของตนเอง ซึ่งแบ่งการพิจารณาความหมายของการพัฒนาอาชีพออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

(1) กระบวนการ การพัฒนาอาชีพเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการจัดการทรัพยากรมนุษย์ที่ต้องดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง โดยที่แต่ละขั้นตอนต้องมีการวางแผนการดำเนินงานอย่างเป็นขั้นตอน และมีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบ ซึ่งแต่ละขั้นตอนจะเชื่อมโยงกันอย่างสอดคล้อง และมีเหตุผล เช่น การหาความต้องการในการฝึกอบรมสามารถกระทำได้โดยอาศัยระบบการประเมินผลการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถสะท้อนจุดเด่นจุดด้อยของบุคคลเพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการวางแผนพัฒนาบุคลากรให้สอดคล้องกับแผนอาชีพต่อไป โดยกระบวนการนี้จะเป็นงานสำคัญในการเชื่อมโยงองค์ประกอบอื่นของการพัฒนาอาชีพ

(2) การพัฒนา การพัฒนาอาชีพเป็นกระบวนการส่งเสริมการพัฒนาความรู้ ทักษะ ชีตความสามารถ ศักยภาพ และ ทศนคติ หรือความเป็นบุคคลที่สมบูรณ์ให้แก่ บุคลากรขององค์กร ซึ่งการพัฒนาอาชีพจะสนับสนุน และส่งเสริมการสร้างประโยชน์ร่วมกัน ระหว่างองค์กรและบุคลากร

(3) ความเจริญก้าวหน้า เนื่องจากบุคลากรส่วนใหญ่ต่างต้องการความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน หรือสายอาชีพที่คนปฏิบัติงานอยู่ การพัฒนาอาชีพจึงเป็นกระบวนการที่ช่วยส่งเสริมให้บุคลากรที่มีความมุ่งมั่น มีความสามารถ และมีที่ศักยภาพในการพัฒนา มีโอกาสเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน

2.3.2 การพัฒนากลุ่มอาชีพ (กรมพัฒนาชุมชน, 2560)

กลุ่มอาชีพที่สามารถดำเนินงานให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีการดำเนินกิจกรรมกลุ่มอาชีพได้อย่างยั่งยืนนั้น กลุ่มอาชีพจำเป็นต้องมีการพัฒนาด้านต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง ดังนี้

- (1) การบริหารจัดการ
- (2) การพัฒนาด้านการผลิต
- (3) การเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์
- (4) การส่งเสริมช่องทางการตลาด และการประชาสัมพันธ์
- (5) การจัดสรรผลกำไร

2.3.3 การพัฒนาอาชีพ

การพัฒนาอาชีพมีสาระสำคัญ (ธัชกร, ภัทรพันธุ์, 2561) ดังนี้

- (1) ความแตกต่างระหว่างบุคคลส่งผลต่อการตัดสินใจเพื่อพัฒนาอาชีพขึ้นอยู่กับความแตกต่างกันของบุคคลทางด้านความสนใจ ความสามารถ และบุคลิกภาพ
- (2) ความสามารถของบุคคล บุคคลแต่ละบุคคลจะมีความสามารถที่เกิดจากประสบการณ์ และการรับรู้ต่างกันหรือที่เรียกว่าขีดความสามารถต่างกันที่จะทำให้เกิดความสำเร็จในการพัฒนางาน ต่างกัน
- (3) คุณสมบัติต่อความต้องการของอาชีพ อาชีพแต่ละอาชีพต้องการบุคคลที่มีความสามารถ ความสนใจ และบุคลิกภาพแตกต่างกันไปในแต่ละอาชีพ
- (4) ความชอบและความสามารถในอาชีพขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมและสภาพการเปลี่ยนแปลงซึ่งมี การเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นการเลือกและการตัดสินใจในอาชีพจึงเป็นกระบวนการ ที่ต่อเนื่อง

(5) กระบวนการเลือกอาชีพเป็นกระบวนการต่อเนื่องตามช่วงชีวิต ได้แก่

(5.1) ช่วงเวลาและการพัฒนาความรู้สึกนึกคิดของตนเอง เช่น การจินตนาการด้านอาชีพ การเพื่อฝัน การให้ความสำคัญของตนเองเป็นพื้นฐาน เป็นต้น

(5.2) ช่วงเวลาของการสำรวจตัวเองและสำรวจอาชีพ เช่น พิจารณา และทดลองทางเลือก อาชีพจากปัจจัยต่างๆ เป็นต้น

(5.3) ช่วงเวลาที่บุคคลเริ่มประกอบอาชีพถาวร เช่น การพบอาชีพที่เหมาะสมกับความรู้และ ความสามารถ เป็นต้น

(5.4) ช่วงเวลาที่บุคคลมีความมั่นคงในการประกอบอาชีพ เช่น การสร้างความมั่นคงในอาชีพ และการแสวงหา เป็นต้น

(5.5) ช่วงเวลาที่ประสิทธิภาพในการประกอบอาชีพถดถอยลง เช่น ความก้าวหน้าลดน้อยลง มีการเปลี่ยนแปลงในบทบาทและหน้าที่ และการพักผ่อนโดยไม่ประกอบกิจการใดๆ เป็นต้น

(6) รูปแบบอาชีพ รูปแบบอาชีพขึ้นอยู่กับระดับสังคม เศรษฐกิจ สถิติปัญญา บุคลิกภาพและ โอกาสที่บุคคลได้รับ

(7) การได้รับแนวทางในการพัฒนาอาชีพ เป็นการกำหนดช่องทางการพัฒนาโดยช่วยให้เกิด วุฒิภาวะทางความสามารถและความสนใจด้วยการให้ทดลองฝึกงานตามโอกาสอันควร

(8) กระบวนการพัฒนาอาชีพเป็นผลมาจากการให้ความสำคัญร่วมกันระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับความสนใจความถนัดย่อมทำให้เกิดการประสานความเข้ากันในความสามารถที่บุคคลพึงมีและโอกาสทางอาชีพที่จะเป็นไปได้จริง

สรุป การรวมกลุ่มอาชีพและการพัฒนากลุ่มอาชีพ เป็นภารกิจหลักขององค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นที่จะกำหนดแนวทางและสร้างความมั่นคงในการประกอบอาชีพของชุมชนเพราะการเปลี่ยนแปลงทางสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วส่งผลโดยตรงต่อการประกอบอาชีพ ถ้าขาดการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ทันต่อสภาพการณ์ดังกล่าวย่อมทำให้ความมั่นคงในการประกอบอาชีพนั้นถดถอยลงไปทุกที ดังนั้น การรวมกลุ่มอาชีพและการพัฒนากลุ่มอาชีพจึงเป็นช่องทางหนึ่งเพื่อสร้างการต่อรองและเป็นการทำงานร่วมกันเพื่อให้การประกอบอาชีพมีความมั่นคงและยั่งยืน อย่างไรก็ตามการรวมกลุ่มอาชีพให้เกิดประสิทธิภาพได้นั้น ต้องเกิดจากพลังใจที่เชื่อมั่น ในกลุ่มอาชีพและเชื่อในพลังของกลุ่มอาชีพ รวมถึงมีมุมมองหรือเป้าหมายเดียวกันของสมาชิก อีกทั้ง ยังต้องประสานความร่วมมือไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและหน่วยงานที่สนับสนุนเพื่อให้กิจกรรมของกลุ่มประสบความสำเร็จส่งผลให้กลุ่มอาชีพมีความมั่นคงและยั่งยืน

2.4 แนวคิดการออกแบบผลิตภัณฑ์

2.4.1 ความหมายของการออกแบบผลิตภัณฑ์

การออกแบบคือ การสร้างสรรค์สิ่งใหม่ และการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง ของเดิมให้ดียิ่งขึ้นด้วยการใช้วัสดุและวิธีการที่เหมาะสม ตามแบบแผนและจุดมุ่งหมายที่ต้องการ โดยอาศัยองค์ประกอบด้านความงาม หรือกฎเกณฑ์ขององค์ประกอบของศิลปะ (อัญชลี โสมติ, และคณะ, 2550)

การออกแบบผลิตภัณฑ์ เป็นการรวบรวม หรือการจัดองค์ประกอบเข้าด้วยกันอย่างมีหลักเกณฑ์ของงานทั้งที่เป็น 2 มิติ และ 3 มิติ โดยผู้ออกแบบจะต้องคำนึงถึงคุณลักษณะสำคัญของการออกแบบ นั่นคือประโยชน์ใช้สอย และความสวยงามที่ถูกนำมาจัดองค์ประกอบ โดยกระบวนการนี้จะเป็นการสนองคุณประโยชน์ทางกายภาพ และสร้างค่านิยมทางความงามให้เกิดแก่นุชย์ (Vcharkarn.com, 2020)

การออกแบบผลิตภัณฑ์ เป็นกระบวนการที่ตอบสนองความต้องการของมนุษย์ทางกายภาพ เพื่อการใช้สอยที่อำนวยความสะดวกสบาย และเป็นการยกระดับคุณภาพชีวิต ค่านิยมทางความงาม ให้ดียิ่งขึ้นตามความเหมาะสม อาจเป็นการปรับปรุงหรือสร้างใหม่ภายใต้การสร้างสรรค์ (ฐปัท แก้วปาน สราวุธ อิศรานุวัฒน์ และจรรยา แผลงนอก, 2563)

2.4.2 องค์ประกอบของหลักการออกแบบ มีดังนี้

(1) ความเป็นหน่วย (Unity) ผู้ออกแบบควรคำนึงถึงงานทั้งหมด โดยให้เป็นกลุ่มก้อนหรืออยู่ในหมวดที่มีความสัมพันธ์เดียวกันทั้งหมดของงานนั้นแล้วพิจารณาส่วนอื่น ๆ ที่แยกย่อยลงไปตามลำดับโดยใช้หลักเดียวกัน

(2) ความถ่วงหรือสมดุล (Balancing) ความคิดในงานที่ในแง่ของความรู้สึกสมดุล โดยมีหลัก 3 ประการ คือ

(2.1) ความสมดุลในความเท่ากัน (Symmetry Balancing) มีลักษณะที่ทำให้ความรู้สึกเท่ากัน ซ้าย-ขวา บน-ล่าง เป็นต้น โดยความสมดุลนี้ดูและเข้าใจได้โดยง่าย

(2.2) ความสมดุลในความไม่เท่ากัน (Non symmetry Balancing) มีลักษณะสมดุลในตัวเองโดยที่ไม่จำเป็นต้องเท่ากัน แต่ในด้านความรู้สึกเกิดการสมดุลในตัวการ โดยผู้ออกแบบจะต้องลองประเมินด้านความรู้สึกของผู้พบเห็น ซึ่งอาจเป็นความสมดุลที่เกิดในลักษณะที่แตกต่างกันได้ เช่น สมดุลด้วยผิวสัมผัส (Texture) ด้วยแสงเงา (Shade) หรือสี (Color)

(2.3) จุดศูนย์ถ่วง (Gravity Balancing) ในวัตถุสิ่งของที่จะต้องใช้การทรงตัวเป็นข้อควรคำนึงถึงอย่างยิ่งต่อการออกแบบ ได้แก่ แสดงความรู้สึกถึงความมั่นคงแข็งแรงหรือไม่โยกเอียง โดยต้องระมัดระวังให้มาก

(3) ความสัมพันธ์ทางศิลปะ (Relativity of Arts) นอกจากต้องใช้หลักการและเหตุผลทางด้านกายภาพและประโยชน์ใช้สอยแล้ว การออกแบบยังมีเรื่องของความงาม การมองเห็น และสัมผัส ฯลฯ โดยมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับรายละเอียดตามหลักการทางสุนทรียศาสตร์และศิลปะ ดังนี้ 165 JOURNAL OF HUMANITIES AND SOCIAL SCIENCES SURIN RAJABHAT UNIVERSITY Vol. 22 No. 2 (2020) : July-December

(3.1) การเน้นหรือจุดสนใจ (Emphasis or Centre of interest) เป็นการเน้นจุดประทับใจในแก่ผู้ชม ซึ่งมีข้อบอกล่าวเป็นความรับรู้ร่วมกับศิลปวัตถุนั้น โดยเป็นความรู้สึกที่ผู้สร้างพึงพยายามให้เกิดขึ้นเสมอ

(3.2) จุดรอง (Subordinate) เป็นจุดสำคัญรองจากจุดเด่นที่เน้นในงานไปตามลำดับชั้น ทำให้เกิดความลดหลั่นต่องานออกแบบ โดยพิจารณาในด้านต่าง ๆ ได้แก่

1. จังหวะ (Rhythm) เป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์ในด้าน จังหวะ ระยะเวลา ความถี่ทางภายในตัวเองหรือกับสิ่งแวดล้อม ทั้งในด้าน เส้น สี แสงเงา การตกแต่ง ที่ส่งผลต่อด้านความงาม
2. ความต่างกัน (Contrast) ปัจจุบันผู้ออกแบบนิยมมองหา เพื่อทำให้เกิดการขัดกัน ซึ่งจะส่งผลให้งานไม่น่าเบื่อเพราะเป็นความรู้สึกที่ท ำให้เกิดความเคลื่อนไหวภายในงานหรือต่อสภาพแวดล้อม
3. ความกลมกลืน (Harmonies) น ำภาพรวมทั้งหมดมาพิจารณา ในบางรายละเอียดแม้ว่าชิ้นงานจะใช้สี ผิวสัมผัส เส้นสายตัดกัน แต่โดยภาพรวมของบรรยากาศไม่เกิดผลเสียหาย ยอมรับได้ว่ามีความกลมกลืนในส่วนรวม (Chalood Nimsamer, 2011)

2.4.3 หลักการออกแบบผลิตภัณฑ์ (พรพิมล คักดา, บวร เครือรัตน์, 2561)

(1) หน้าที่ใช้สอย (Function) ผลิตภัณฑ์ทุกชนิดจะต้องมีหน้าที่ใช้สอยถูกต้องตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ คือสามารถตอบสนองประโยชน์ใช้สอยตามที่ผู้บริโภคต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในหนึ่งผลิตภัณฑ์นั้นอาจมีหน้าที่ใช้สอยอย่างเดียวหรือหลายหน้าที่ก็ได้ แต่หน้าที่ใช้สอยจะดีหรือไม่ดีนั้น ต้องใช้งานไประยะหนึ่งถึงจะทราบข้อบกพร่อง

(2) ความสวยงามน่าใช้ (Aesthetics or sales appeal) ผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบมานั้นจะต้องมีรูปร่าง ขนาด สี สันสวยงาม น่าใช้ ตรงตามรสนิยมของกลุ่มผู้บริโภคเป้าหมาย เป็นวิธีการเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ที่ได้รับความนิยมและได้ผลดี เพราะความสวยงามเป็นความพึงพอใจแรกที่คนเราสัมผัสได้ก่อนมักเกิดมาจากรูปร่างและสีเป็นหลัก การกำหนดรูปร่างและสีในงานออกแบบผลิตภัณฑ์นั้น ไม่เหมือนกับการกำหนดรูปร่างและสีในงานจิตรกรรม ซึ่งสามารถที่จะแสดงหรือกำหนดรูปร่างและสีได้ตามความนึกคิดของจิตรกร แต่ในงานออกแบบผลิตภัณฑ์นั้น จำเป็นต้องยึดข้อมูลและกฎเกณฑ์ผสมผสานของรูปร่างและสี สัน ระหว่างทฤษฎีทางศิลปะและความพึงพอใจของผู้บริโภคเข้าด้วยกัน ถึงแม้ว่ามนุษย์แต่ละคนมีการรับรู้และพึงพอใจในเรื่องของความงามได้ไม่เท่ากัน และไม่มีกฎเกณฑ์การตัดสินใจใดๆ ที่เป็นตัวชี้ขาดความถูกความผิด แต่คนเราส่วนใหญ่ก็มีแนวโน้มที่จะมองเห็นความงามไปในทิศทางเดียวกันตามธรรมชาติ ตัวอย่างเช่น ผลิตภัณฑ์เครื่องประดับ ของที่ระลึก และของตกแต่งบ้านต่างๆ ความสวยงามก็คือหน้าที่ใช้สอยนั่นเอง และความสวยงามจะสร้างความประทับใจแก่ผู้บริโภคให้เกิดการตัดสินใจซื้อได้

(3) ความสะดวกสบายในการใช้ (Ergonomics) การออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ดีนั้นต้องเข้าใจกายวิภาคเชิงกลเกี่ยวกับขนาด สัดส่วนความสามารถและขีดจำกัดที่เหมาะสมสำหรับอวัยวะต่างๆ ของผู้ใช้ การเกิดความรู้สึกที่ดีและสะดวกสบายในการใช้ผลิตภัณฑ์ ทั้งทางด้านจิตวิทยา (Psychology) และสรีระวิทยา (Physiology) ซึ่งแตกต่างกันไปตามลักษณะเพศ เผ่าพันธุ์ ภูมิสำเนา และสังคมแวดล้อมที่ใช้ผลิตภัณฑ์นั้นเป็นข้อบังคับในการออกแบบ

(4) ความปลอดภัย (Safety) ผลิตภัณฑ์ที่เกิดขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกในการดำรงชีพของมนุษย์ มีทั้งประโยชน์และโทษในตัว การออกแบบจึงต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของชีวิต และทรัพย์สินของผู้บริโภคเป็นสำคัญ ไม่เลือกใช้วัสดุ สี กรรมวิธีการผลิต ฯลฯ ที่เป็นอันตรายต่อผู้ใช้หรือทำลายสิ่งแวดล้อม ถ้าหลีกเลี่ยงไม่ได้ต้องแสดงเครื่องหมายเตือนไว้ให้ชัดเจนและมีคำอธิบายการใช้แนบมากับผลิตภัณฑ์ด้วย ตัวอย่างเช่น การออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้า ควรมีส่วนป้องกันอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้นได้จากความเมื่อยล้าหรือพลั้งเผลอ เช่น จากการสัมผัสกับส่วนกลไกทำงาน จากความร้อน จากไฟฟ้าดูด ฯลฯ จากการสัมผัสกับส่วนกลไกทำงาน จากความร้อน จากไฟฟ้าดูด ฯลฯ หลีกเลี่ยงการใช้วัสดุที่ง่ายต่อการเกิดอัคคีภัยหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพ และควรมีสัญลักษณ์ หรือคำอธิบายติดเตือนบนผลิตภัณฑ์ไว้ การออกแบบผลิตภัณฑ์สำหรับเด็ก ต้องเลือกใช้วัสดุที่ไม่มีสารพิษเจือปน เพื่อป้องกันเวลาเด็กเอาเข้าปากกัดหรือออม ชิ้นส่วนต้องไม่มีส่วนแหลมคมให้เกิดการบาดเจ็บ มีข้อความหรือสัญลักษณ์บอกเตือน เป็นต้น

(5) ความแข็งแรง (Construction) ผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบมานั้นจะต้องมีความแข็งแรงในตัว ทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่ และวัตถุประสงค์ที่กำหนดโครงสร้างมีความเหมาะสมตามคุณสมบัติของวัสดุ ขนาด แรงกระทำในรูปแบบต่างๆ จากการใช้งาน

(6) ราคา (Cost) การจะได้มาซึ่งผลิตภัณฑ์ที่มีราคาเหมาะสมนั้น ส่วนหนึ่งอยู่ที่การเลือกใช้ชนิด หรือเกรดของวัสดุ และวิธีการผลิตที่เหมาะสม ผลิตได้ง่ายและรวดเร็ว

(7) วัสดุ (Materials) การออกแบบควรเลือกวัสดุที่มีคุณสมบัติด้านต่างๆ ได้แก่ ความใส ผิวมันวาว ทนความร้อน ทนกรดด่างไม่สิ้น ฯลฯ ให้เหมาะสมกับหน้าที่ใช้สอยของผลิตภัณฑ์นั้นๆ

(8) กรรมวิธีการผลิต (Production) ผลิตภัณฑ์ทุกชนิดควรออกแบบให้สามารถผลิตได้ง่าย รวดเร็ว ประหยัดวัสดุ ค่าแรงและค่าใช้จ่ายอื่นๆ แต่ในบางกรณีอาจต้องออกแบบให้สอดคล้องกับกรรมวิธีของเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่มีอยู่เดิม และควรตระหนักอยู่เสมอว่าไม่มีอะไรที่จะลดต้นทุนได้รวดเร็วอย่างมีประสิทธิภาพ มากกว่าการประหยัดเพราะการผลิตที่ละม้าย

2.4.4 ขั้นตอนในการออกแบบ (The Process of Designing) (รูปนัท แก้วปาน, และคณะ, 2563)

การออกแบบมี 5 ขั้นตอน ดังนี้

(1) ขั้นเหตุ-ผล (First Cause) ประกอบด้วย 2 ขั้นตอนย่อย ได้แก่
ขั้นที่ 1 การวิเคราะห์ความต้องการของผู้บริโภค (Human needs) เป็นกระบวนการที่จะนำมาสู่จุดเริ่มต้นของความ ต้องการ โดยดำเนินการ ดังนี้

(1.1) กำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมาย (Create Objective And Goal) ซึ่งเป็นแนวคิดในการสร้างงาน (Idea) ที่ต้องอาศัยการรวมกันของประสบการณ์แวดล้อม (Environmental) ความประทับใจ (Perception) และอารมณ์ (Emotion) แต่ไม่สามารถประเมินคุณค่า (Evaluate) ได้อย่างแท้จริง เพราะเป็นเพียงเหตุ-ผลเบื้องต้น โดยพิจารณาสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยเหตุ-ผล (Judge) ความต้องการ (Needs) คุณค่า (Value) ความรู้สึกชอบ (Like) การให้ค่าความสำคัญ (Important) และการแสดงความงามกับประโยชน์ใช้สอย (Aesthetic and Function) เท่านั้น

(1.2) การกำหนดโครงการ (Create Program)

(1.3) กำหนดปัญหาและการแก้ปัญหา (Create Problem & Solution)
“วัตถุประสงค์” เปรียบเสมือน “ปัญหา” ทางความคิด ที่ต้อง “แก้ไข” อย่างต่อเนื่อง และนักออกแบบจะต้องสร้างให้ภาพนั้นเกิดขึ้นมาจริง ๆ ดังนั้น กระบวนการร่างภาพ หรือ เขียนแบบ จึงมีความสำคัญ เพื่อการประเมินความต้องการเบื้องต้น (Pre-Evaluate)

(2) ปัญหาและการแก้ปัญหา (Problem & Solution)

ขั้นที่ 2 ปัญหาและการแก้ปัญหา (Problem & Solution) ประกอบด้วยขั้นตอนย่อย ดังนี้

(2.1) กำหนดแนวคิดและการรับรู้ (Create Idea & Perception)

(2.2) สรุปแนวคิดรวบยอดการออกแบบ (Created Concept Design)

(2.3) การกำหนดร่างแบบ (Principle & Design) ประกอบด้วยขั้นตอนการเขียนแบบ (Working Drawing) และการนำเสนอแบบ (Presentation)

(3) พิจารณาวัตถุ (Material Cause) ขั้นที่ 3 ดำเนินการแก้ไขปัญหา (Follow to Problem & Solution) ประกอบด้วยขั้นตอนย่อย ดังนี้

(3.1) การกำหนดแนวคิดและการหาวัสดุ (Created Idea & Perception into Materials) จากภาพร่างและงานเขียนแบบ นักออกแบบจะต้องพิจารณาคุณสมบัติของวัสดุให้เหมาะสม ตรงกับวัตถุประสงค์ คุณค่าความงาม และมีเอกลักษณ์ (Real Imagination) อย่างลงตัว โดยกระบวนการออกแบบ (Designing) และวิเคราะห์ทัศนภาพ (Visualizing)

(3.2) ศึกษาแนวคิดการออกแบบ (Study Concept Design)

(3.3) การเลือกวัสดุให้เหมาะสม (Select & Special to materials)

(3.4) การออกแบบรูปทรง (Use on Form Design)

(4) การพิจารณาเทคนิค Technical Cause ขั้นที่ 4 การศึกษา การเลือกเทคนิคและวิธีการ (Study-Technique & Method) ประกอบด้วยขั้นตอนย่อย ดังนี้

(4.1) การศึกษาแนวคิดการออกแบบ (Study Concept Design) เป็นการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการออกแบบ วิธีการสร้างงานเพื่อให้ได้ภาพรวมเหมาะสมกับลักษณะงานที่คิดและวางแผนในขั้นที่ 1 และ 2 ด้วยการใช้เครื่องมือ (Tools) เครื่องจักร (Machine) วิธีการขั้นตอนเวลา การตกแต่ง ฯลฯ

(4.2) การเลือกเทคนิคพิเศษและวิธีการ (Select & Special Technique & Method)

(4.3) การดำเนินการทดลอง (Working & Practical)

(5) ขั้นตอนการสรุป (Final Cause)

ขั้นที่ 5 การพิจารณา สรุปผลการดำเนินงาน และการทบทวน (Representation Practical Cause) มีขั้นตอนย่อย ดังนี้

(5.1) การให้ความหมาย (Meaning)

(5.2) การพิจารณาประโยชน์ใช้สอยและความงาม (Function & Aesthetic)

(5.3) การผลิต (Production) เมื่อผ่านกระบวนการทางเทคนิคแล้ว สามารถประเมินผลทางการออกแบบได้ ถ้าเป็นที่พอใจ ก็สามารถผลิตผลงานออกแบบในจำนวนต่อ ๆ ไปตามประสงค์ แต่ถ้าไม่พอใจหรือมีความผิดพลาด ก็สามารถปรับปรุง แก้ไข ให้สมบูรณ์ต่อไป แล้วจึงสู่กระบวนการผลิตอีกครั้งหนึ่ง ผลงานที่ได้อาจเป็นผลงานต้นแบบชิ้นเดียว (One Unit) หรือผลงานจำนวนมาก (Mass Products)

2.4.5 กระบวนการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่

ผลิตภัณฑ์ใหม่ คือ สินค้าหรือบริการ หรือ ความคิดที่ได้ปรับปรุงจากผลิตภัณฑ์เดิมให้มีคุณสมบัติที่ดีขึ้น ทั้งนี้ตามแนวคิดดังกล่าว (Armstrong & Kotler, 2007) มี 8 ขั้นตอนดังนี้

- ขั้นที่ 1 การสร้างแนวความคิดเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ใหม่ (Idea Generation)
- ขั้นที่ 2 การประเมินและคัดเลือกแนวความคิด (Idea Screening)
- ขั้นที่ 3 การพัฒนาและทดสอบแนวความคิด (Concept Development and Testing)
- ขั้นที่ 4 การพัฒนากลยุทธ์การตลาด (Marketing Strategy Development)
- ขั้นที่ 5 การวิเคราะห์ทางธุรกิจ เป็นการตรวจสอบยอดขาย ต้นทุน และกำไร
- ขั้นที่ 6 การพัฒนาผลิตภัณฑ์(Product Development)
- ขั้นที่ 7 การทดสอบตลาด (Market Testing)
- ขั้นที่ 8 การดำเนินธุรกิจ (Commercialization)

2.5 แนวคิดความเหลื่อมล้ำ

2.5.1 ความหมาย

ธีรภัทร์ ถิ่นแสนดีและ ภิญญา อนุพันธ์ (2564) ได้อธิบายว่า ความเหลื่อมล้ำหมายถึงความต่างกัน ความไม่เสมอกัน หรือความไม่เท่าเทียมกัน ซึ่งจะพบว่ามีปรากฏอยู่ในสถานภาพทางการเงิน สังคม สิทธิในทรัพย์สิน การเมือง และการศึกษา ทุกเรื่อง ทุกพื้นที่ ทุกภาคส่วนทุกเวลา

ความเหลื่อมล้ำ คือ ความไม่เท่าเทียมกัน ความต่างกัน ความไม่เสมอกันในทุกเรื่อง ทุกพื้นที่ ทุกภาคส่วน และทุกเวลา เช่น รายได้การศึกษา กระบวนการยุติธรรม การสาธารณสุข ที่อยู่อาศัย ตลอดจนการเข้าถึงทรัพยากรและบริการพื้นฐานทางสังคม (พระณัฐวุฒิ พันทะลี และคณะ , 2565)

ภรณ์ยู มายูร และ อลงกรณ์ อรรถแสง (2561) ได้อธิบายว่า ความเหลื่อมล้ำ หมายถึง ความไม่เท่าเทียมกัน เช่น ฐานะ เพศ การศึกษา รายได้ ความเหลื่อมล้ำทางสังคมเป็นปัญหาใหญ่ในสังคม ประการหนึ่งที่ถูกนำมาพิจารณาว่าเป็นสาเหตุที่นำมาสู่ความขัดแย้งกันเองระหว่างคนในสังคมเดียวกัน ทั้งในทางตรงและทางอ้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อมีความรู้สึกว่าถูกเอารัดเอาเปรียบ ถูกดูถูกเหยียดหยาม มีความไม่เสมอภาค ไร้ศักดิ์ศรีหรือไม่ชอบธรรม ซึ่งอาจนำมาสู่ความขัดแย้งให้เกิดขึ้นในสังคมได้ ได้แก่ ความเหลื่อมล้ำของการเข้าถึงงานบริการของภาครัฐ การเข้าถึงเทคโนโลยี หรือไอที หรือการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม

2.5.2 รูปแบบของความเหลื่อมล้ำในสังคมไทย (ภุริวัจน์ ปุณยุตติปริดา, 2561)

ความเหลื่อมล้ำของสังคมไทยนั้นมีนักวิชาการที่ได้อธิบายไว้ 7 ประเด็นได้แก่

1. ความเหลื่อมล้ำด้านเศรษฐกิจ
2. ความเหลื่อมล้ำทางสังคม
3. ความเหลื่อมล้ำด้านวัฒนธรรม
4. ความเหลื่อมล้ำด้านการเมือง
5. ความเหลื่อมล้ำทางสิ่งแวดล้อม
6. ความเหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่
7. ความเหลื่อมล้ำทางความรู้

2.5.3 ความเหลื่อมล้ำด้านเศรษฐกิจ

ความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ คือ ความไม่เท่าเทียมกันในการกระจายรายได้ ความเหลื่อมล้ำในความมั่งคั่งหรือทรัพย์สิน และความเหลื่อมล้ำในโอกาสของคนในสังคม ในฐานะของคนที่คุณค่าและอาศัยในชนบท เห็นว่าความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจยังขึ้นกับนโยบายพัฒนาเศรษฐกิจ จังหวัดและภาคของรัฐบาล จังหวัดและภาคที่อยู่ในยุทธศาสตร์การพัฒนาของรัฐบาล ก็จะมีงบประมาณมาลงทุนจำนวนมากและดึงดูดการลงทุนต่อเนื่องจากภาคเอกชน และทำให้ภูมิภาคนั้นมีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูงกว่าภาคอื่น ๆ และทำให้ธุรกิจและครัวเรือนในภูมิภาคดังกล่าวมีรายได้ความมั่งคั่งและโอกาสต่าง ๆ ดีกว่าประชากรในภาคอื่น นอกจากนั้นความเหลื่อมล้ำทางเทคโนโลยีด้านดิจิทัลก็จะเป็นอีกสาเหตุหนึ่งของความเหลื่อมล้ำ ทางเศรษฐกิจในอนาคตและคนที่ขาดทักษะด้านดิจิทัลจะเป็นคนจนรุ่นใหม่ (ไทยโพสต์ออนไลน์, 2565)

สาเหตุความเหลื่อมล้ำด้านเศรษฐกิจ

- (1) สถานการณ์คนจนยุคโควิด-19 ลำบากกว่าเดิมมาก เพราะพึ่งพิงอะไรได้น้อยลง ทำให้ความฝันที่จะเลื่อนชนชั้นของคนจนโอกาสยิ่งหายไป
- (2) ความยากจนของไทยเป็นสองหน้าของเหรียญเดียวกัน เพราะที่ผ่านมาแม้ภาครัฐจะแก้ปัญหาความยากจน ทำให้จำนวนคนจนตามดัชนีชี้วัดความยากจนลดลงได้ช่วงหนึ่ง แต่ความเหลื่อมล้ำกลับยิ่งสูงมากขึ้นตามไปด้วย
- (3) คนรวย 10% ในสังคมไทยไม่เดือดร้อนกับปัญหาจากโควิด-19 แต่คนจนกลับต้องอยู่ภายใต้วิกฤตและเงื่อนไขแวดล้อมที่ทำให้สภาพชีวิตเหลื่อมล้ำมากขึ้น
- (4) ต้นทุนปัญหาความเหลื่อมล้ำนั้นเนื้อแท้อันตรายมากกับทุกคนทุกชนชั้น เพราะว่าจะกระทบกับทั้งหมดของสังคม สังคมจะเปราะบางมากขึ้นใช้ความรุนแรงมากขึ้น ผู้คนเกิดปัญหาสุขภาพจิตที่สัมพันธ์กับความเหลื่อมล้ำ
- (5) สิ่งที่รัฐบาลทำขณะนี้ คือ การเยียวยาทั้งหลาย เป็นกระบวนการคล้ายหยอดน้ำข้าวต้มแบ่งข้าวให้คนพออยู่รอดได้ แต่ไม่ทำให้เกิดการแก้ปัญหาความยากจนความเหลื่อมล้ำเลย
- (6) โครงการกู้เงินของรัฐ ไม่นำไปสู่การจ้างงาน หรือจ้างงานน้อย เมื่อไม่เกิดการจ้างงานต่อเนื่องสภาพการหมุนเวียนของเศรษฐกิจในตลาดจึงไม่มี
- (7) วันนี้การวางนโยบายเพื่อแก้ปัญหาความยากจนที่สัมพันธ์กับความเหลื่อมล้ำต้องคิดให้ทุกมิติมากขึ้น
- (8) หากไปดูในรายละเอียดของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ คนในรัฐบาลยังมองไม่เห็นปัญหาความยากจนและความเหลื่อมล้ำแบบเข้าใจจริง ๆ ไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นและการเปลี่ยนแปลงในชนบทที่ทุกวันนี้ได้กลายร่างเป็นสังคมผู้ประกอบการในชนบท กล่าวคือ สังคมแบบชาวนาล่มสลายนานแล้ว ชนบทดั้งเดิมที่มีกระท่อมชาวนา คอกควาย มีชาวนาทำนาแบบวันวานยังหวานอยู่ที่เคยเห็นบนรูปโปสการ์ดไม่มีแล้ว รวมทั้งความสัมพันธ์ทางสังคมแนวตั้งแบบผู้ใหญ่-ผู้น้อย เจียมเนื้อเจียมตัว เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ยอมจำนนต่ออำนาจ ก็ลดลงจนเกือบไม่เหลือให้เห็น ความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในชนบทในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา ได้ทำให้ระบบการผลิตและระบบสังคมแบบสังคมชาวนาล่มสลายลง แล้วนำไปสู่การก่อรูปสังคมชนบทรูปแบบใหม่ขึ้นมา อาจเรียกว่าสังคมผู้ประกอบการในชนบท นั่นคือ การเกิดเครือข่ายความสัมพันธ์ทางสังคมแนวระนาบ แทนที่ความสัมพันธ์แนวตั้งในระบบอุปถัมภ์แบบเดิมที่เคยเป็นความสัมพันธ์หลักของสังคมชาวนา
- (9) รัฐจะต้องสร้างสังคมชนบทและเกษตรกรให้เกิดพลังที่เรียกว่า ‘สมาคมผู้ประกอบการในชนบท’ เพราะบริบทสังคมไทยได้เปลี่ยนไปมากแล้ว
- (10) ความเหลื่อมล้ำที่รุนแรงขณะนี้ ทำให้เกิดการปิดกั้นที่สะท้อนทุกฝ่าย

(11) ตั้งคำถามถึงกลุ่มทุน 200-300 กลุ่มในประเทศที่ดูดซับประโยชน์มากขึ้น หากจะยอมลงบ้างเพื่อร่วมสร้างสังคมที่เปราะบางให้เข้มแข็งขึ้น

(12) อย่างไรก็ตามบทบาทรัฐไทยขณะนี้ได้ทำหน้าที่จรรโลงความเหลื่อมล้ำเกื้อหนุนตระกูลใหญ่

(13) แนวทางการกำหนดนโยบายที่จะแก้เรื่องนี้ เมื่อไม่ได้แก้เชิงโครงสร้างยิ่งทำให้ความเหลื่อมล้ำยังคงเกิดอย่างเหนียวแน่น

(14) สภาพวันนี้คนจนข้ามรุ่น รุ่นพ่อแม่ปู่ย่าตายาย ทำให้เกิดชนชั้นคนจนที่เลื่อนชนชั้นมาเป็นชนชั้นกลางไม่ได้

(15) สังคมไหนทำให้ผู้คนสูญเสียความหวังสังคมนั้นน่าหวง

16) วันนี้ประเทศไทยกำลังเกิดภาพของสังคมชนชั้นเป็นก้อนเรียงกันแต่แยกจากกันชัดเจน เปรียบเทียบกับการที่คนข้างบนสามารถเข้าถึงทรัพยากรเทคโนโลยีต่าง ๆ ไปสู่เมตาเวิร์สได้ แต่ชนชั้นล่างต้องเอาชีวิตรอดไม่มีโอกาสเข้าถึง ส่วนชนชั้นกลางอยู่ภาวะขึ้นไม่ได้ และก็พยายามไม่ให้ถูกผลักลงข้างล่าง ดังนั้น ในอนาคตจะเห็นเส้นแบ่งชัดขึ้น

(17) รัฐบาลปัจจุบัน ทำให้เกิดรัฐบริษัทยุคใหม่หรือรัฐผูกกับกลุ่มทุนกลุ่มใหญ่

(18) ต้องสร้างเมืองที่ทำให้เกิดความยุติธรรม กล่าวคือ ต้องมีประชาธิปไตยรับความหลากหลาย นำไปสู่ความเสมอภาคมากขึ้น โมเดลตัวอย่างคือ หลายประเทศทำได้หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 สร้างรัฐสวัสดิการผ่านกระบวนการเสรีนิยมและประชาธิปไตย ทำให้รัฐต้องตอบสนองผู้คนและพลังอำนาจมาจากเบื้องล่าง ถ้าทำให้คนในสังคมไทยเข้าใจหลักการนี้ว่ารัฐมีไว้เพื่อตอบสนองผู้คนก็จะเห็นพัฒนาการของการแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำ

(19) คนรุ่นใหม่คือความหวังในแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำ ซึ่งอยู่ในหัวใจ 3 ประการ คือ คนรุ่นใหม่เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันทางอำนาจ คนรุ่นใหม่มีมิตียอมรับความหลากหลายของคนในสังคมมาก และคนรุ่นใหม่มีความกล้าหาญ (ชลทิพย์ ธีรสุนทรากุล, 2565)

2.6 แนวคิดการจัดการความรู้

2.6.1 ความหมาย

การจัดการความรู้ เป็นกระบวนการรวบรวม การสงวนรักษา และการถ่ายทอดสารสนเทศไปสู่ความรู้ ที่สามารถเข้าถึงได้เพื่อนำไปปรับปรุงการปฏิบัติงานในองค์กร โดยมีวัตถุประสงค์หลัก คือ การนาสินทรัพย์ความรู้ (Knowledge Assets) ไปสร้างคุณค่า (Value

Creation) หรือเพิ่มผลิตผล(Productivity) เพื่อสนับสนุนเป้าหมายหรือตอบสนองการดำเนินการขององค์กร

การจัดการความรู้ หมายถึง การจัดการความรู้เป็นกระบวนการในการนำความรู้ที่มีอยู่หรือที่เรียนรู้มาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อองค์กร โดยผ่านกระบวนการต่างๆ เช่น การสร้างรวบรวม แลกเปลี่ยนและใช้ความรู้ (บุญดี บุญญากิจ, 2547)

การจัดการความรู้ หมายถึง ความสามารถในการจัดการความรู้ประกอบด้วย การสร้างความรู้ การประมวล การแลกเปลี่ยน และสนับสนุนกระบวนการเรียนรู้และสร้างนวัตกรรมให้เกิดขึ้นในหน่วยงาน (ศิวพงษ์ วิริยานานนท์, 2549)

การจัดการความรู้ หมายถึง กระบวนการในการสร้าง ประมวลและใช้สารสนเทศที่มีคุณค่าเพื่อใช้ในการดำเนินงานให้เกิดประสิทธิผล (ทิพวรรณ หล่อสุวรรณรัตน์, 2548)

การจัดการความรู้ หมายถึง การรวบรวมองค์ความรู้ที่มีอยู่ในองค์กร ซึ่งกระจายอยู่ในตัวบุคคล หรือเอกสาร มาพัฒนาให้เป็นระบบ เพื่อให้ทุกคนในองค์กร สามารถเข้าถึงความรู้ และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้รู้ รวมทั้งปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลให้องค์กรมีความสามารถแข่งขันสูงสุด (วิจารณ์ พานิช, (2559)

การจัดการความรู้ สำหรับนักปฏิบัติ คือ เครื่องมือ เพื่อการบรรลุเป้าหมายอย่างน้อย 4 ประการไปพร้อม ๆ กัน ได้แก่

1. บรรลุเป้าหมายของงาน
2. บรรลุเป้าหมายการพัฒนาคน
3. บรรลุเป้าหมายการพัฒนาองค์กรไปเป็นองค์กรเรียนรู้
4. บรรลุความเป็นชุมชน เป็นหมู่คณะ ความเอื้ออาทรระหว่างกันในที่ทำงาน

2.6.2 ประเภทความรู้

ความรู้มี 2 ประเภท คือ ประเภทขององค์ความรู้

1. ความรู้ที่ฝังอยู่ในคน (tacit knowledge)
2. ความรู้ที่ชัดแจ้ง (explicit knowledge)

(1) ความรู้ที่ฝังอยู่ในคน (Tacit Knowledge) เป็นความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ พรสวรรค์หรือสัญชาตญาณของแต่ละบุคคลในการทำความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ เป็นความรู้ที่ไม่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดหรือลายลักษณ์อักษรได้โดยง่าย เช่น ทักษะในการทำงาน งานฝีมือ หรือการ

คิดเชิงวิเคราะห์ บางครั้ง จึงเรียกว่าเป็นความรู้แบบนามธรรม

(2) ความรู้ที่ชัดเจน (Explicit Knowledge) เป็นความรู้ที่สามารถรวบรวม ถ่ายทอดได้โดยผ่านวิธีต่างๆ เช่น การบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร ทฤษฎี คู่มือต่าง ๆ และบางครั้งเรียกว่าเป็นความรู้แบบรูปธรรม นักจัดการความรู้ ต้องมีความเชื่อพื้นฐานร่วมกันว่า ความรู้ที่ฝังลึกในตัวบุคคล (Tacit Knowledge) สามารถบันทึก หรือถ่ายทอดให้เป็นความรู้ที่ชัดเจนได้ (Explicit Knowledge) หรืออาศัยกลไก เครื่องมือการจัดการความรู้เพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ให้คนได้พบกัน มีความไว้วางใจกันและถ่ายทอดความรู้ให้กันและกัน ความรู้ทั้งสองประเภทมีความสัมพันธ์กัน หมุนเวียนเปลี่ยนแปลงไปกลับมาได้ ซึ่งเรียกว่า วงจรการเรียนรู้ ดังแผนภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 2.5 วงจรการเรียนรู้

ที่มา: https://gened2.cmru.ac.th/ge_learning/src/gen1302/BookFull-GEN1302.pdf

2.6.3 องค์ประกอบสำคัญของการจัดการความรู้ (Knowledge Process)

- (1) คน เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดเพราะเป็นแหล่งความรู้ และเป็นผู้นำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์
- (2) เทคโนโลยี เป็นเครื่องมือเพื่อให้คนสามารถค้นหา จัดเก็บ แลกเปลี่ยน รวมทั้งนำความรู้ไปใช้อย่างง่าย และรวดเร็วขึ้น
- (3) กระบวนการความรู้ เป็นการบริหารจัดการ เพื่อนำความรู้จากแหล่งความรู้ไปให้ผู้ใช้เพื่อทำให้เกิดการปรับปรุง และเกิดนวัตกรรม

2.6.4 ทักษะสำคัญของนักจัดการความรู้ประกอบไปด้วย

(1) การฟัง นั่นคือต้องมีทักษะการฟังอย่างตั้งใจ การฟังเป็นวิธีการหนึ่งที่เราสามารถดักจับความรู้ได้ บางครั้งบุคคลที่อยู่ข้างเรามีความรู้มากมาย

(2) การดู ก็คือการสังเกตนั่นเองเช่นเดียวกับกับการฟัง ความรู้บางอย่าง อาจจะไม่มีการบอกเราแต่หากเราสังเกตสิ่งต่างๆ รอบตัวเราเช่น วิถีชีวิตของผู้มีประสบการณ์ในชุมชน หากเราสังเกตอย่างละเอียดลออ เราจะได้ความคิดและความรู้ของบุคคลเหล่านั้น

(3) การอ่าน ทั้งนี้ความรู้อาจจะถูกสังเคราะห์ออกมาเป็นข้อความ และบันทึกไว้ในเอกสารหรือหนังสือแล้ว แต่หากเราละเลยไม่สนใจความรู้เหล่านั้นก็จะหายไป การอ่านก็จะเป็นหนทางหนึ่งในการที่จะดักจับ ความรู้เพื่อจะนำมาวิเคราะห์สร้างเป็นองค์ความรู้ต่อไปได้

(4) การปฏิบัติ เป็นอีกทักษะหนึ่งที่สำคัญในการดักจับความรู้เพราะการลงมือทำเองนั้นจะก่อให้เกิดประสบการณ์และประสบการณ์นั้น เมื่อสัมผัสต่อเนื่องไปก็จะทำให้เกิดเป็นความรู้ขึ้นมา ดังนั้นหากเราต้องการจะสร้างองค์ความรู้บางครั้งเราต้องทดลองปฏิบัติเองเพื่อให้เกิดความรู้ขึ้นมา

(5) การจดบันทึก ทั้งส่วนของการฟัง การสังเกต การอ่าน และการปฏิบัติ หากเราไม่มีทักษะการจดบันทึกความรู้เหล่านั้นก็จะหายไป การจดบันทึกจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับผู้ที่ต้องการจะสร้างองค์ความรู้

(6) การสรุปประเด็น เมื่อมีการสะสมความรู้มาจากหลายๆ แหล่งเราต้องทำการสรุปประเด็น วิเคราะห์ และสังเคราะห์บทสรุปออกมา บทสรุปนี้เองจะเป็นองค์ความรู้ที่จะสามารถใช้ในการพัฒนาคน พัฒนางาน และพัฒนาองค์กรได้

2.6.5 การจัดการความรู้แบ่งได้เป็น 6 ลักษณะดังนี้

(1) Transactional Knowledge Management การจัดการความรู้ที่ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) เป็นเครื่องมือสนับสนุน เช่น Frequently Asked Questions (FAQs) หรือคำถามที่พบบ่อย ซึ่งรวบรวมคำถาม/คำตอบที่คาดว่ากลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ต้องการรู้ เพื่อให้ผู้ที่ต้องการใช้ข้อมูลสามารถสืบค้นด้วยตนเอง

(2) Analytical Knowledge Management การสร้างองค์ความรู้ใหม่จากการวิเคราะห์ข้อมูลและความรู้ที่มีอยู่เดิม โดยการจัดกลุ่มและเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของข้อมูลที่มีอยู่เป็นจำนวนมากแล้วสังเคราะห์เป็นองค์ความรู้ใหม่ เช่น การวิเคราะห์พฤติกรรมของลูกค้าจากประวัติการซื้อสินค้าเพื่อนำมาทำโปรแกรมส่งเสริมการขาย

(3) Asset Management การให้ความสำคัญความรู้ในฐานะสินทรัพย์ขององค์กรที่สามารถก่อให้เกิดประโยชน์และผลตอบแทน เช่น การบริหารสินทรัพย์จากความรู้ในรูปของสิทธิบัตร

และลิขสิทธิ์

(4) Process Based Management การจัดการความรู้ที่ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้จากกระบวนการต่าง ๆ เช่น กระบวนการปรับปรุงคุณภาพการผลิตและการปรับกระบวนการธุรกิจ(Business Process Reengineering)

(5) Developmental Knowledge Management การจัดการความรู้ที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ และการพัฒนาบุคลากร เช่น การสร้างชุมชนการเรียนรู้ และการสร้างสื่อส่งเสริมการเรียนรู้ที่เข้าใจง่าย

(6) Innovation Knowledge Creation การสร้างความรู้และผลักดันให้เกิดผลลัพธ์ในเชิงนวัตกรรมที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ และความคิดสร้างสรรค์ในการพัฒนาสินค้าและบริการ หรือกระบวนการใหม่ ๆ เช่น การวิจัยและพัฒนาเพื่อให้เกิดองค์ความรู้ สิ่งประดิษฐ์ สินค้าบริการ และเทคโนโลยีจะเห็นว่าการจัดการความรู้สามารถทำได้ในหลายมิติและหลายรูปแบบ เช่น การรวบรวมและจัดเก็บองค์ความรู้ที่มีอยู่ให้เป็นระบบ การวิเคราะห์เพื่อถ่ายทอดและนำเสนอองค์ความรู้ การสร้างกระบวนการเรียนรู้ในรูปแบบของการประชุม การระดมความคิดเห็น หรือ การให้ผู้เชี่ยวชาญมาถ่ายทอดองค์ความรู้ เป็นต้น ในความเป็นจริงหลายองค์กรมีการดำเนินกิจกรรมในลักษณะของการจัดการความรู้อยู่แล้ว เพียงแต่ยังไม่แน่ใจว่าเป็นการจัดการความรู้หรือไม่ ทั้งนี้จุดเน้นของการจัดการความรู้อยู่ที่ การสามารถนำความรู้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ตามเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนาศักยภาพมนุษย์เป็นสำคัญ

2.7 การตัดเย็บเบื้องต้น

2.7.1 อุปกรณ์การตัดเย็บ

เครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการตัดเย็บเสื้อผ้าหรือสิ่งทอต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงการตัด การเย็บ การวัด และการตกแต่งผ้า อุปกรณ์การตัดเย็บที่ใช้ทั่วไปมีดังนี้

ภาพที่ 2.6 อุปกรณ์ในการตัดเย็บ

(1) ดินสอ มีทั้งขนาดดินสอดำและดินสอสีน้ำเงินแดง ใช้ขีดเส้นหรือทำเครื่องหมายบนกระดาษสร้างแบบ

(2) ยางลบ ใช้ลบรอยดินสอที่ไม่ต้องการออก

(3) ไม้ฉาก มีทั้งชนิดที่ทำด้วยไม้และพลาสติกใส ใช้สำหรับสร้างแบบและส่วนที่ต้องการให้เป็นมุมฉาก หรือใช้หาเกรนผ้า

(4) ไม้บรรทัด มีทั้งขนาดสั้น 12 นิ้ว และขนาดยาว 18 นิ้ว 24 นิ้ว ทำจากพลาสติกใส ไม้บรรทัดสั้นควรเลือกแบบใส บาง เพื่อช่วยวัดส่วนโค้งต่าง ๆ ส่วนไม้บรรทัดยาวใช้สำหรับสร้างแบบส่วนที่เป็นเส้นตรงและยาว

(5) กาว ใช้สำหรับทาแบบตัดที่ต้องการแยกแบบ หรือแทรกกระดาษ

(6) กรรไกรตัดกระดาษ ใช้สำหรับตัดกระดาษ ประมาณ 7 นิ้ว

(7) สกอตเทป ใช้สำหรับแยกแบบตัด

(8) สายวัด สายวัดที่ดีควรทำด้วยผ้าอับน้ำยาเคมี เพื่อป้องกันการหดหรือยืด มีโลหะหุ้มที่ปลายทั้ง 2 ข้าง มีตัวเลขบอกความยาวเป็นเซนติเมตรและนิ้ว มีความยาว 60 นิ้ว 150 เซนติเมตร

(9) ลูกกลิ้ง ลักษณะปลายแหลมคมสม่ำเสมอทำด้วยเหล็กไม่เป็นสนิม ส่วนที่เป็นด้ามทำด้วยไม้หรือพลาสติก รอยต่อระหว่างตัวลูกกลิ้งกับด้ามจับต้องมีความแข็งแรงทนทาน ใช้ลอกแบบและทำเครื่องหมายในแบบตัด

(10) กระดาษสร้างแบบ ใช้สร้างแบบก่อนตัดผ้า มีทั้งสีขาวและสีน้ำตาล

(11) กระดาษกรรไกร หรือกระดาษคาร์บอน ใช้สำหรับทำเครื่องหมายในแบบตัด หรือลอกแบบตัด ใช้ร่วมกับลูกกลิ้ง

(12) ที่เลาะด้าย มีทั้งด้ามจับเป็นไม้หรือพลาสติก ตรงปลายที่เลาะทำด้วยโลหะมีหลายขนาด ใช้ในการเลาะตะเข็บผ้าออกหรือใช้เลาะด้ายเนา เจาะรังคุม รวมถึงเลาะผ้าที่มีเนื้อบางไปจนถึงผ้าเนื้อหนา ถือว่าเป็นอีกสิ่งทีขาดไม่ได้สำหรับมือใหม่

(13) กรรไกรตัดเศษด้าย หรือที่เรียกอีกอย่างว่า กรรไกรก้ามปู เป็นกรรไกรที่มีขนาดเล็กปากแหลมปลายคม มีสปริงอยู่ในตัว ใช้สำหรับตัดเส้นด้ายหรือจะใช้ปลายไว้เลาะผ้าก็ได้ แต่ไม่เหมาะกับการตัดผ้า

(14) กรรไกรตัดผ้า กรรไกรตัดผ้าเป็นกรรไกรที่มีปลายด้านหนึ่งเรียวแหลม และปลายอีกด้านโค้ง มีขนาดยาวระหว่าง 20-30 เซนติเมตร (8 – 12 นิ้ว) เพื่อให้สะดวกในการใช้งานไม่ต้องขยับเลื่อนกรรไกรหลายครั้ง สำหรับมือใหม่ อาจเลือกเป็นกรรไกรขนาดกลางที่จับได้ถนัดมือ

(15) เข็มเย็บ ขอแนะนำให้เลือกเป็นเข็มแบบคละขนาด, ประเภท เนื่องจากเป็นมือใหม่ อาจยังไม่รู้ว่าจะเย็บอะไร หรือควรใช้เข็มแบบไหน หรือเบอร์อะไรในการเย็บดี ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นผ้า ยีนส์ ผ้ายัด ผ้าบาง เราก็จะมีเข็มเพื่อเปลี่ยนให้เย็บผ้าได้ทุกแบบ

(16) เข็มหมุด เข็มหมุดจะใช้ตั้งแต่ การตัดแพทเทิร์น, การเย็บริมผ้า, การขึ้นชิ้นงานกับหุ่น, การขึ้นแพทเทิร์น, ทุกงานเย็บก็ต้องใช้เข็มหมุด

(17) ด้ายเย็บ เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้เลยสำหรับการเย็บใช้เย็บ หรือเนา

(18) ซอล์กเขียนผ้า ใช้สำหรับทำเครื่องหมาย หรือขีดตำแหน่งต่าง ๆ ลงบนผ้าตามความเหมาะสม โดยซอล์กเขียนผ้า มีมีหลายแบบด้วยเช่นกัน มีทั้งก้อนรูปสามเหลี่ยม, สี่เหลี่ยม, หรือแบบลูกกลิ้ง

(19) จักรเย็บผ้า จักรเย็บผ้า คืออุปกรณ์ทุนแรงในงานตัดเย็บเสื้อผ้า เพราะในกระบวนการผลิตเสื้อผ้านั้นต้องใช้วิธีการประกอบชิ้นส่วนต่างๆ ของผ้า และตกแต่งผืนผ้าให้พร้อมใช้งาน ไม่ว่าจะเป็น เสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย ผ้า màn รวมถึงการปักผ้า

จักรเย็บผ้าอุตสาหกรรม จักรเย็บผ้าที่ออกแบบมาเพื่อใช้งานในระดับอุตสาหกรรม หรือการผลิตในปริมาณมาก จักรเย็บผ้าประเภทนี้มีความแข็งแรง ทนทาน และสามารถทำงานได้อย่าง

ต่อเนื่องเป็นเวลานาน โดยมีความเร็วในการเย็บที่สูงกว่าจักรเย็บผ้าขนาดเล็ก ทำให้เป็นเครื่องมือสำคัญในอุตสาหกรรมการผลิตเสื้อผ้าและสิ่งทอในปัจจุบัน

ภาพที่ 2.7 จักรเย็บผ้าอุตสาหกรรม

ที่มา : <https://info.singerthai.co.th> (2567)

จักรเย็บผ้าขนาดเล็ก หรือ จักรกระเป๋าทัว จักรเย็บผ้าที่ออกแบบมาให้มีขนาดกะทัดรัด พกพาง่าย และใช้งานง่าย เหมาะสำหรับงานเย็บผ้าขนาดเล็กหรือใช้ในครัวเรือน งานฝีมือ หรืองานเย็บผ้าขนาดเล็ก

ภาพที่ 2.8 จักรเย็บผ้าขนาดเล็ก

ที่มา : <https://www.central.co.th/th> (2567)

2.7.2 การเย็บผ้า และตะเข็บเบื้องต้นในการเย็บผ้า

การเย็บผ้า คือ การทำผลิตภัณฑ์โดยการตัดหรือเย็บวัสดุผ้าอย่างน้อยหนึ่งชั้นด้วยเข็ม และด้ายโดยทั่วไปจะใช้เข็มและด้าย แต่ยังมีวิธีการต่าง ๆ เช่น การเชื่อมและการเชื่อม การเย็บโดยใช้ด้าย และเข็มสามารถแบ่งออกเป็นการเย็บด้วยมือและจักรเย็บผ้า

ตะเข็บเสื้อผ้าเบื้องต้น

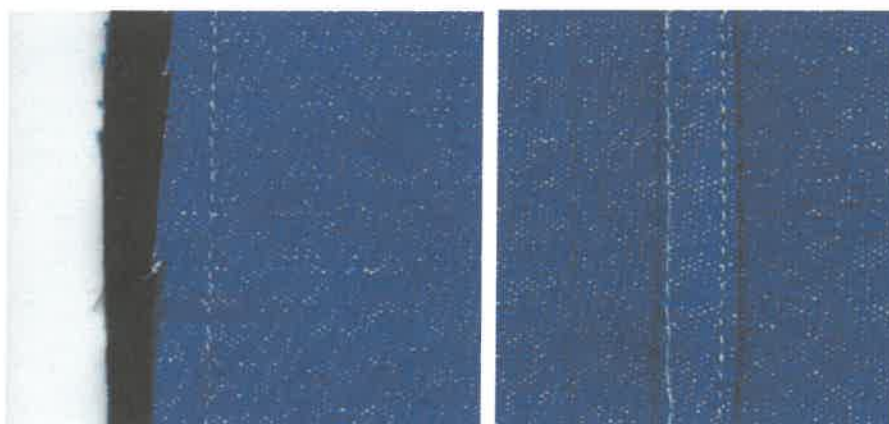
(1) ตะเข็บผีเข็มตรง นำผ้า 2 ชั้นมาประกบกันแล้วเย็บด้วยจักรเพื่อให้ผ้า 2 ชั้นติดกัน เหมาะกับการเย็บปลายแขน ชายเสื้อตะเข็บไหล่ หรือตะเข็บที่ต้องการให้ติดกัน

ภาพที่ 2.9 ตะเข็บผีเข็มตรง

ที่มา : โดยผู้วิจัย

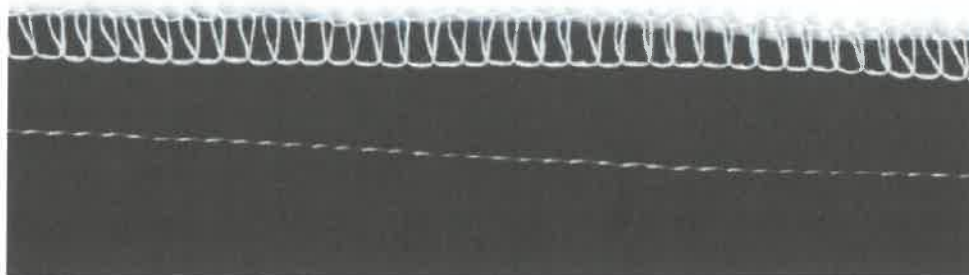
(2) ตะเข็บคู่ นำผ้า 2 ชั้น มาประกบกันแล้วใช้ตะเข็บอีกด้านมาหุ้มอีกด้าน ใช้สำหรับเย็บตะเข็บเสื้อผ้า หรือ กางเกงที่ต้องการความแข็งแรง นิยมใช้ในการเย็บเสื้อชาย

ภาพที่ 2.10 ตะเข็บคู่

ที่มา : โดยผู้วิจัย

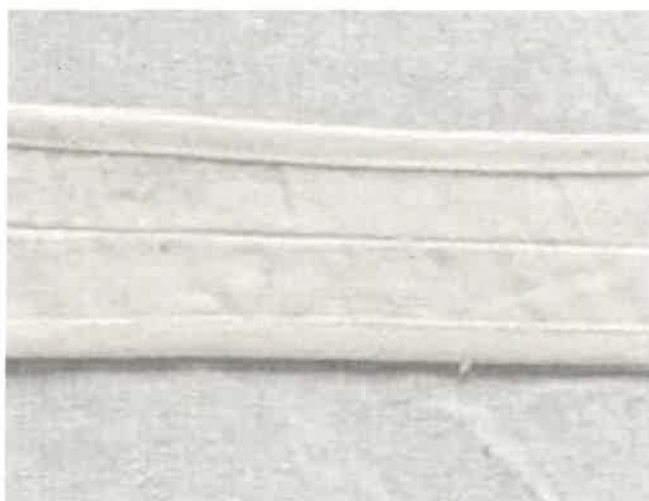
(3) ตะเข็บพันริม เป็นตะเข็บที่ใช้เก็บริมผ้าไม่ให้ลุ่ย โดยใช้จักรพันริม

ภาพที่ 2.11 ตะเข็บพันริม

ที่มา : โดยผู้วิจัย

(4) การกั้นตะเข็บ ใช้เพื่อเก็บริมผ้าให้เรียบร้อย

ภาพที่ 2.12 ตะเข็บกั้น

ที่มา : โดยผู้วิจัย

2.8 ทฤษฎีความพึงพอใจ

การเลือกของผู้บริโภคได้รับอิทธิพลปัจจัยทางจิตวิทยา (Psychological Factors) ซึ่งจัดเป็น สิ่งกระตุ้นปัจจัยภายในจิตใจผู้บริโภคที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมบริโภคสินค้า โดยปัจจัยทางจิตวิทยาที่สำคัญ 4 ปัจจัยได้แก่ การสนใจ การรับรู้ ความเชื่อ และทัศนคติที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ ซึ่งความพึงพอใจ (Gratification) เกิดจากหลายปัจจัยมีความสัมพันธ์ทั้งความพึงพอใจจากผู้ให้บริการ (service

provider) หมายถึงผู้ผลิต และผู้ประกอบการ และความพึงพอใจผู้รับบริการ (Customer) หมายถึงผู้บริโภคผลิตภัณฑ์ที่เหตุการณ์ที่เกิดจากพฤติกรรมเพื่อความต้องการหรือตอบสนองของผู้ผลิตผู้ประกอบการ และผู้บริโภคซึ่งจะเป็นสิ่งจูงใจ (motive) หรือแรงขับ (drive) กระตุ้นเกิดพฤติกรรมตอบสนองความต้องการ

Oliver (1997) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจ คือการตอบสนองที่แสดงถึง ความประสงค์ของลูกค้าเป็นวิจารณ์ญาณของลูกค้าที่มีต่อสินค้าและบริการ ความพึงพอใจมีมุมมองที่แตกต่างกันแล้วแต่มุมมองของแต่ละคน

Wolman (1973) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่มีความสุขเมื่อได้รับผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายความต้องการหรือแรงจูงใจ

Quirk (1987) ความพึงพอใจหมายถึงความรู้สึกที่มีความสุขหรือความพอใจเมื่อได้รับความสำเร็จ หรือได้รับสิ่งที่ต้องการ

Hornby (2000) ความพึงพอใจหมายถึงความรู้สึกที่ดีเมื่อประสบความสำเร็จ หรือได้รับสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นเป็นความรู้สึกที่พอใจ

ธัญวัฒน์ (2561) ให้ความหมายว่า ความรู้สึกในทางบวกที่เกิดจากการประเมิน และเปรียบเทียบประสบการณ์การได้รับบริการที่ตรงกับสิ่งที่ลูกค้าคาดหวังหรือดีเกินกว่าที่ลูกค้า คาดหวัง เช่น ความพึงพอใจต่อความชัดเจนของข้อมูลการใช้งานหน้าจอ และรูปแบบเว็บไซต์ขั้นตอนใน การให้บริการและค่าธรรมเนียมในการรับบริการ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542) ให้ความหมาย หมายถึงรัก และชอบใจ Kotler แพลโดย ยงยุทธ พุพงษ์ศิริพันธ์ และคณะ (2547) กล่าวว่า ความพึงพอใจ (Satisfaction) เกิดขึ้นจากการคาดหวังของผู้บริโภคอันผลลัพธ์ ความรู้สึกชื่นชอบยินดีหรือผิดหวังในผลิตภัณฑ์ สุปรีย์ (2553) ความพึงพอใจเป็นระดับความรู้สึกของบุคคลหรือลูกค้า ซึ่งเป็นผลมาจากการเปรียบเทียบระหว่างการรับรู้ผลจากการทำงานหรือประสิทธิภาพสินค้า กับความคาดหวังของลูกค้า ซึ่งหากพิจารณาถึงความพึงพอใจหลังการขายของลูกค้าว่าจะเกิดระดับความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจต่อสินค้าหรือบริการนั้น ซึ่งผลที่ได้รับจากสินค้าหรือบริการต่ำกว่าความคาดหวัง ลูกค้าก็จะเกิดความไม่พอใจแต่ถ้าระดับผลของสินค้าหรือบริการตรงกับความคาดหวังของลูกค้า จะทำให้ลูกค้าเกิดความพึงพอใจและถ้าระดับผลที่ได้รับจากสินค้าหรือบริการเกินความคาดหวังของลูกค้า ก็จะทำให้ลูกค้าเกิดความประทับใจซึ่งความแตกต่าง 3 ระดับของความพึงพอใจที่กล่าวมาจะส่งผลต่อการตัดสินใจของลูกค้า และส่งผลต่อการบอกต่อ ๆ กันถึงสิ่งที่ดีและไม่ดีของสินค้าไปยังบุคคลอื่นต่อไป ความพึงพอใจที่นิยมใช้ส่วนใหญ่สามารถจำแนกได้เป็น 4 รูปแบบดังนี้ 1) แบบจำลองความพึงพอใจอันเนื่องมาจากความคาดหวัง (Expectation Disconfirmation Model of Satisfaction) ความพึงพอใจในลักษณะ

นี้เกิดจากการที่ผู้บริโภคเปรียบเทียบคุณสมบัติของสินค้าที่เกิดขึ้นจริงกับความคาดหวังที่ผู้บริโภคต้องการให้ได้สินค้านั้น มีความแตกต่างระหว่างทั้งสองสิ่งนี้เป็นที่มีระดับความพึงพอใจของผู้บริโภค 2) แบบจำลองความพึงพอใจอันเนื่องมาจากความปรารถนา (Desired Disconfirmation Model of Satisfaction) ความพึงพอใจในลักษณะนี้เกิดขึ้นจากการที่ผู้บริโภคเปรียบเทียบคุณสมบัติของสินค้าที่เกิดขึ้นจริง กับความปรารถนาที่ผู้บริโภคต้องการให้สินค้านั้นมีความแตกต่างระหว่างทั้งสองสิ่ง เป็นที่มาของนิยามเกี่ยวกับระดับความพึงพอใจของผู้บริโภคว่าความพึงพอใจเป็นผลมาจากปฏิกิริยาของความรู้สึกของผู้บริโภคที่มีต่อประสบการณ์จากสินค้าและบริการนั้น ๆ โดยหลักการความพึงพอใจมีอยู่ 3 ประการด้วยกันประกอบด้วย การดำเนินงานที่รับรู้ได้ ความคาดหวัง และความหวังที่เหมาะสม ความปรารถนา และความปรารถนาที่เหมาะสม 3) แบบจำลองความพึงพอใจอันเนื่องมาจากความยุติธรรม (Equity Disconfirmation Model of Satisfaction) ความพึงพอใจในลักษณะนี้เป็นความคาดหวังในด้านความยุติธรรม ความถูกต้องในการซื้อขายระหว่างผู้ซื้อกับผู้ขาย คำนียามของความยุติธรรม หมายถึงความถูกต้องที่แต่ละบุคคลสมควรจะได้รับถ้าผู้บริโภครับรู้ว่าการซื้อขายมีความถูกต้องยุติธรรมจะนำมาซึ่งความพึงพอใจโดยความยุติธรรมนี้ จะต้องอยู่บนพื้นฐานของการประเมินเวลา และเงินของผู้ซื้อ ว่าสมควรกับเวลา และความพยายามซื้อขายสินค้าของผู้ขายรวมถึงผลจากการซื้อขายด้วย สามารถแสดงการเกิดความพึงพอใจอันเนื่องมาจากความยุติธรรม และ 4) แบบจำลองความพึงพอใจอันเนื่องมาจากความคาดหวังประสบการณ์พื้นฐาน (Experience Based Disconfirmation Model of Satisfaction) ความพึงพอใจในลักษณะนี้เกิดจากการตั้งบรรทัดฐานจากประสบการณ์ในอดีต คำนียามของความพึงพอใจในลักษณะนี้ หมายถึง ผลมาจากการประเมินค่าในการบริโภคสินค้าหรือบริการ ถ้าผลการประเมินสินค้ามากกว่าความคาดหวังที่เกิดจากประสบการณ์ในอดีตผู้บริโภคจะเกิดความพึงพอใจ การเปรียบเทียบรูปแบบนี้จะแตกต่างจากรูปแบบแรกคือ ในรูปแบบแรกความคาดหวังของลูกค้าสามารถเกิดขึ้นโดยไม่ต้องอาศัยประสบการณ์ในสินค้าหรือบริการที่เกิดขึ้นในอดีต สามารถแสดงการเกิดความพึงพอใจอันเนื่องมาจากความคาดหวังจากประสบการณ์พื้นฐานในอดีต

2.9 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปฐพหลภย์ พฤกษ์โสภี (2566) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบเครื่องแต่งกายสตรีด้วยผ้าฝ้ายย้อมครามของแบรนด์ ภูครามอำเภอกุพพาน จังหวัดสกลนคร โดยวัตถุประสงค์ (1) เพื่อพัฒนารูปแบบเครื่องแต่งกายสตรีด้วยผ้าฝ้ายย้อมครามของแบรนด์ ภูคราม อำเภอกุพพาน จังหวัดสกลนคร (2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของกลุ่มผู้บริโภคต่อการเลือกซื้อเครื่องแต่งกายสตรี ในรูปแบบผลิตภัณฑ์ผ้า

ฝ้ายย้อมครามแบรนด์ภูคราม อำเภอภูพานจังหวัดสกลนคร กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ได้แก่ สมาชิกของกลุ่ม จำนวน 50 คน ผู้เชี่ยวชาญ 2 คน นักวิจัย 1 คน และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักท่องเที่ยว หรือลูกค้า จำนวน 100 คน โดยใช้กระบวนการวิจัยแบบ R&D (Research and Development) ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการประชุมเพื่อระดมความคิดเห็น การใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึกและแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ข้อมูลทั่วไปของเครื่องแต่งกายด้วยผ้าฝ้ายย้อมครามของแบรนด์ ภูคราม พบว่า ผลิตภัณฑ์เครื่องแต่งกายส่วนใหญ่เป็นเครื่องแต่งกายสตรี เน้นหนักไปที่เครื่องแต่งกายส่วนบน เช่น เสื้อลำลอง สตรี เสื้อคลุมชุดเครสสั้น และ ยาว ผ้าคลุมไหล่ และผ้าพันคอ เครื่องแต่งกายส่วนล่าง จะเน้นที่กางเกง ทรงหลวม และ กระโปรง การปักผ้ามีเอกลักษณ์ คือ การปักลวดลายทั้งสองด้านเหมือนกัน วัสดุที่นำมาเป็นเส้นด้ายฝ้ายปักโดยย้อมสีจากธรรมชาติ

2. ผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนารูปแบบเครื่องแต่งกายสตรีด้วยผ้าฝ้ายย้อมครามของแบรนด์ ภูครามด้วยการอบรม 2 หลักสูตร ดังนี้

- 2.1 การออกแบบลวดลายการปักผ้า ตามหลักทฤษฎีศิลปะขั้นพื้นฐาน เริ่มจากการดูผลงานการปักผ้าของช่างปักชาวบ้านเป็นรายบุคคล เพื่อสังเกตข้อผิดพลาดบนผลงานที่เกิดขึ้น นำไปสู่การเรียนรู้ องค์ประกอบทางศิลปะ การคิดและกำหนด การเลือกไหมปักในการปักผ้า เกิดการสร้างสรรจินตนาการของช่างปักให้กับผลงาน ความกล้าแสดงออกทางความคิด การกล้าสร้างสรรค์ผลงานให้แตกต่างไปจากแบบดั้งเดิม เพื่อให้ได้วิธีการปักแบบใหม่มาผสมผสานกับการปักแบบดั้งเดิมของผลิตภัณฑ์ แบรนด์ภูคราม

- 2.2 การอบรมการสร้างแม่แบบตัดเย็บเครื่องแต่งกายสตรี จำนวน 8 แบบ โดยเน้นเครื่องแต่งกายท่อนบนเป็นหลัก เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างสามารถขยายไซส์เพิ่มจากแพตเทิร์นเดิม การกำหนดรูปทรงตัวเสื้อ ปรับความเหมาะสมความยาวแพตเทิร์นเสื้อ การกำหนดหัวแขนสูงของแขนเสื้อ ให้เหมาะสมกับรูปทรงตัวแพตเทิร์นเสื้อ เป็นต้น เพื่อการนำไปพัฒนาต่อยอดได้อย่างถูกต้องแม่นยำ รวมไปถึงการเสนอเทคนิคการตัดเย็บที่สามารถเพิ่มมูลค่าให้กับชิ้นงานของแบรนด์ เช่น การใช้ผ้าที่มีความบาง ในการทำถุงกระเป๋าสีเสื้อและถุงกระเป๋ากางเกง การถักตะขอเสื้อ เป็นต้น

3. ระดับความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายย้อมครามของแบรนด์ภูคราม พบว่า โดย ภาพรวมกลุ่มตัวอย่างลูกค้ามีความพึงพอใจมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า 1) ลูกค้ามีความพึงพอใจต่อเครื่องแต่งกายสตรีด้วยผ้าฝ้ายย้อมครามของแบรนด์ ภูคราม

ที่ยังอยู่ในנקที่ สุด รองลงมาคือ 2) ผลิตภัณฑ์มีความโดดเด่นแสดงถึงเอกลักษณ์ของการใช้ผ้าและสี จากชุมชน 3) ผลิตภัณฑ์มีการตัดเย็บเรียบร้อย ประณีต สวยงาม 4) ผลิตภัณฑ์มีการจัดองค์ประกอบ ของลวดลายได้เหมาะสม 5) ผลิตภัณฑ์สวมใส่ได้ง่ายและมีความทนทาน 6) ผลิตภัณฑ์สามารถหาซื้อได้ จากออนไลน์ได้ง่าย 7) ผลิตภัณฑ์ประยุกต์ใช้งานได้หลากหลายโอกาส และ 8) ผลิตภัณฑ์มีให้เลือก หลากหลายราคาและราคาจับต้องได้ ตามลำดับ

รัชกร ภัทรพันธุ์ (2563) ได้ศึกษาเรื่อง กระบวนการส่งเสริมเอกลักษณ์อาชีพสำหรับกลุ่ม ผู้สูงอายุ ในตำบลบางปลา อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ มีวัตถุประสงค์ (1) ศึกษาข้อมูล เอกลักษณ์อาชีพสำหรับกลุ่มผู้สูงอายุในตำบลบางปลา อำเภอบางพลี จังหวัด สมุทรปราการ (2) ศึกษากระบวนการส่งเสริมเอกลักษณ์อาชีพสำหรับกลุ่มผู้สูงอายุแบบมีส่วนร่วม (3) ศึกษาทางเลือก รูปแบบในการส่งเสริมเอกลักษณ์อาชีพสำหรับกลุ่มผู้สูงอายุ (4) เพื่อวิเคราะห์ทางเลือกรูปแบบในการ ส่งเสริมเอกลักษณ์อาชีพสำหรับกลุ่มผู้สูงอายุในตำบลบางปลา อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ผู้ให้ข้อมูลหลักในการวิจัย คือ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสนับสนุนและส่งเสริมอาชีพโดยตรงจำนวน 31 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบการสัมภาษณ์เชิงลึก แบบกำหนดค่าระดับคะแนนในการ เปรียบเทียบรายคู่และแบบแสดงความคิดเห็นปลายเปิด การวิเคราะห์ผลการเปรียบเทียบรายคู่โดย กระบวนการวิเคราะห์ตามลำดับขั้น และเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลสำคัญของกระบวนการส่งเสริม เอกลักษณ์อาชีพสำหรับกลุ่มผู้สูงอายุในตำบลบางปลา อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ผล การศึกษาพบว่า เอกลักษณ์อาชีพสำหรับกลุ่มผู้สูงอายุส่วนใหญ่ทำอาชีพประมงน้ำจืด และอาชีพ การเกษตร รองจากอาชีพหลักทำอาชีพประมงแปรรูป เกษตรแปรรูป อาหารคาวหวาน อาชีพ ศิลปะการแสดงนาฏศิลป์และทำอาชีพเป็นส่วนน้อย คือเครื่องแกงสำเร็จรูปและอาชีพหัตถกรรมจักสาน สำหรับกระบวนการส่งเสริมเอกลักษณ์อาชีพสำหรับกลุ่มผู้สูงอายุแบบมีส่วนร่วมพบว่า การมี นโยบายสนับสนุนและส่งเสริมอาชีพชุมชนและอาชีพสำหรับผู้สูงอายุในชุมชน การทำให้กลุ่มอาชีพ ชุมชนมีความเข้มแข็ง การมีวิธีการส่งเสริมเอกลักษณ์อาชีพสำหรับผู้สูงอายุการมีรูปแบบการส่งเสริมที่ เหมาะสมกับอาชีพของกลุ่มผู้สูงอายุและการมีแหล่งการเรียนรู้อาชีพดั้งเดิมของชุมชนเพื่อเป็นกำลังใจ กับกลุ่มอาชีพและการวิเคราะห์ทางเลือกรูปแบบในการส่งเสริมเอกลักษณ์อาชีพสำหรับกลุ่มผู้สูงอายุ ในตำบลบางปลาพบว่า ส่วนใหญ่เลือกการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนมีน้ำหนักและผลการวิเคราะห์ ข้อมูลสำคัญจากผู้เข้าร่วมกิจกรรม การท่องเที่ยวชุมชน พบว่า กลุ่มอาชีพที่อยู่ในชุมชนมีความตื่นตัว มองเห็นโอกาสในการเพิ่มรายได้ให้กับกลุ่มอาชีพและเกิดความสามัคคีของสมาชิกในกลุ่มอาชีพที่ร่วม แรงร่วมใจกันผลิตสินค้าของตนเพื่อรองรับการท่องเที่ยวชุมชน

มนสิชา อนุกุล (2565) ได้ศึกษาเรื่อง **แนวทางการจัดการส่งเสริมกลุ่มอาชีพชุมชน ตำบลบางชะแยง อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี** วัตถุประสงค์ของการวิจัย (1) ศึกษาสภาพปัจจุบันเกี่ยวกับกลุ่มอาชีพชุมชนบางชะแยง อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี (2) สร้างแนวทางการจัดการส่งเสริมกลุ่มอาชีพให้ชุมชนบางชะแยง อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้นำชุมชนจำนวน 6 ราย ผู้นำกลุ่มอาชีพจำนวน 5 ราย และกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั่วไปจำนวน 7 ราย รวมจำนวน 18 ราย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 45-65 ปี อาชีพแม่บ้าน ผลการวิจัย พบว่า สมาชิกกลุ่มอาชีพส่วนใหญ่เป็นหญิงวัยกลางคน สมาชิกมาจากหลากหลายอาชีพ มีรายได้เฉลี่ยค่อนข้างน้อย สมาชิกกลุ่มต้องการได้รับการส่งเสริมกลุ่มอาชีพ ต้องการมีรายได้เพิ่ม และต้องการมีรายได้จากอาชีพเสริมอย่างต่อเนื่อง การศึกษาสภาพปัจจุบันเกี่ยวกับกลุ่มอาชีพชุมชนบางชะแยง พบว่า กลุ่มอาชีพที่มีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องประกอบด้วย 2 กลุ่มอาชีพ ได้แก่ กลุ่มพวงหรีด และกลุ่มยาหม่อง โดยมีผู้นำชุมชนเป็นผู้นำในการดำเนินงานกลุ่มต้องการให้มีการส่งเสริมกลุ่มอาชีพ มีการจัดตั้งกลุ่มและมีการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ สมาชิกกลุ่มขาดทักษะด้านการบริหารจัดการ การผลิต และการตลาด ขาดทักษะด้านเทคโนโลยี ผลิตภัณฑ์ของกลุ่มขาดความเป็นเอกลักษณ์ ขาดการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์รูปแบบใหม่ ๆ และขาดช่องทางการจัดจำหน่ายที่หลากหลาย

นักวิจัยร่วมกันกับกลุ่มผู้นำชุมชนและสมาชิกกลุ่มอาชีพ ร่วมกันจัดทำแนวทางการจัดการส่งเสริมอาชีพให้ชุมชน โดยกิจกรรมต้นน้ำเป็นการจัดหาทรัพยากรโดยนำวัตถุดิบสมุนไพรในท้องถิ่นมาเพิ่มมูลค่า สำหรับกิจกรรมกลางน้ำเป็นการการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ ส่วนกิจกรรมปลายน้ำเป็นการเสริมทักษะความรู้ด้านเทคโนโลยีแก่สมาชิกชุมชน และพัฒนาช่องทางการจัดจำหน่าย และกิจกรรมสนับสนุนเป็นการเสริมความรู้ในการจัดตั้ง การดำเนินงานกลุ่มอาชีพ การบริหารจัดการธุรกิจ การผลิต การขาย การตลาด และเสริมความรู้แนวคิดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งจะก่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้การดำเนินธุรกิจ เกิดองค์กรธุรกิจชุมชน สร้างรายได้ และเพิ่มความเข้มแข็งให้กับชุมชน ผลการศึกษาเป็นประโยชน์แก่ชุมชนในการจัดการส่งเสริมกลุ่มอาชีพชุมชน และหน่วยงานภาครัฐที่ให้การสนับสนุนในการยกระดับคุณภาพชีวิตและยกระดับเศรษฐกิจให้แก่ชุมชน สามารถดำเนินโครงการเพื่อตอบสนองความต้องการของกลุ่มอาชีพในชุมชน ส่งผลให้สามารถพัฒนาไปสู่การเป็นชุมชนที่สามารถพึ่งพาตนเองได้และพัฒนาอย่างยั่งยืนต่อไป

ณัฐดี พัฒนโพธิ์ (2560) ได้ศึกษาเรื่อง **การพัฒนาศักยภาพกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์จากต้นกก บ้านโนนนาค ตำบลบัวบาน อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์** มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาศักยภาพของกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์จากต้นกก บ้านโนนนาค ตำบลบัวบาน อำเภอขามเฒ่า จังหวัด

ภาพสนธิ (2) เพื่อพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ชุมชนให้มีความหลากหลาย โดยผ่านกระบวนการวิจัยแบบมีส่วนร่วม และ (3) เพื่อพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือในการจัดซื้อจัดหาวัตถุดิบและจำหน่ายสินค้าร่วมกัน การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีสังเกต สทนากลุ่ม และสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ใช้ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การตีความตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยด้วยวิธีการบรรยายเชิงพรรณนา

ผลการศึกษาพบว่า ศักยภาพของกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์จากต้นกกบ้านโนนนาค คือ กลุ่มผู้นำมีความรู้ความสามารถ สมาชิกมีความสามัคคีขยัน อดทน และต้องการหารายได้เสริม ด้านการพัฒนา ศักยภาพกลุ่มและสมาชิกกลุ่ม พบว่า กลุ่มได้รับความรู้และได้รับประสบการณ์จากการศึกษาดูงานทำให้สามารถมองเห็นโอกาสในการดำเนินธุรกิจ และการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ให้มีความหลากหลาย รวมทั้งเพิ่มช่องทางการตลาดและการขายผลิตภัณฑ์มากขึ้น ส่วนด้านการพัฒนาแปรรูปผลิตภัณฑ์ใหม่พบว่า สมาชิกกลุ่มมีความรู้ด้านการบริหารจัดการธุรกิจชุมชน ด้านการผลิต ด้านการจัดทำบัญชีชุมชน มีทักษะในการออกแบบผลิตภัณฑ์ และสามารถออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่จากต้นกกเพิ่มขึ้นอีก จำนวน 10 ผลิตภัณฑ์ ส่วนผลการศึกษาด้านการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือในการจัดซื้อวัตถุดิบเพื่อผลิตและจำหน่ายร่วมกัน กลุ่มสามารถพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือเพิ่มขึ้นจำนวน 5 กลุ่ม

เกรียงไกร ศรีเสนพิลา (2565) ได้ศึกษาเรื่อง **แนวทางการลดความเหลื่อมล้ำทางสังคมของครัวเรือนยากจน อำเภอนองหาน จังหวัดอุดรธานี วัตถุประสงค์ของการวิจัย (1) เพื่อศึกษาปัญหาความเหลื่อมล้ำในสังคมของครัวเรือนยากจน อำเภอนองหาน จังหวัดอุดรธานี (2) เพื่อหาแนวทางการลดความเหลื่อมล้ำในสังคมของครัวเรือนยากจน อำเภอนองหาน จังหวัดอุดรธานี ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสาน ดำเนินงานวิจัย 2 ระยะ ระยะที่ 1 ศึกษาปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคมของครัวเรือนยากจน อำเภอนองหาน จังหวัดอุดรธานี กลุ่มตัวอย่าง 242 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติวิจัย ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระยะที่ 2 กำหนดแนวทางการลดความเหลื่อมล้ำทางสังคมของครัวเรือนยากจน อำเภอนองหาน จังหวัดอุดรธานี เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา ใช้สถิติ ค่าความถี่ และค่าร้อยละ เมื่อเทียบเกณฑ์ค่าเฉลี่ย มากกว่า 3.51 แสดงว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน**

ผลการศึกษาพบว่า ผลศึกษาปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคมของครัวเรือนยากจน อำเภอนองหาน จังหวัดอุดรธานี ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ลำดับที่ 1 ความเหลื่อมล้ำด้านการบริการสาธารณสุข ลำดับที่ 2 ความเหลื่อมล้ำด้านการถือครองที่ดิน ลำดับที่ 3 ความเหลื่อมล้ำด้านการศึกษา ลำดับที่ 4 ความเหลื่อมล้ำทางรายได้ และแนวทางการลดความเหลื่อมล้ำทางสังคมของครัวเรือน

ยากจน อำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี พบว่า แนวทางการลดความเหลื่อมล้ำทางสังคมของครัวเรือนยากจน อำเภอหนองหาน จังหวัดอุดรธานี ประกอบด้วย หลักการ วัตถุประสงค์ กิจกรรมพัฒนา ตัวชี้วัด และการประเมินผล แนวทางการลดความเหลื่อมล้ำ ทั้งหมด 4 ด้าน 12 กิจกรรมการพัฒนา (โครงการ)

กิจวิสิณ วิชัยดิษฐ์ และคณะ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง **แนวทางการพัฒนาอาชีพให้กับประชาชนตำบลบางสระแก้ว อำเภอแหลมสิงห์ จังหวัดจันทบุรีเพื่อเพิ่มรายได้ที่ยั่งยืน** มีวัตถุประสงค์ (1) ศึกษาสภาพการดำเนินงานของกลุ่มอาชีพในชุมชนตำบลบางสระแก้ว อำเภอแหลมสิงห์ จังหวัดจันทบุรี (2) ศึกษาปัจจัยที่ส่งเสริมการสร้างเสริมความเข้มแข็งในการพัฒนาอาชีพให้กับชุมชน (3) แนวทางที่ส่งเสริมการสร้างเสริมความเข้มแข็งในการพัฒนาอาชีพให้กับชุมชน เป็นวิจัยผสมระหว่างวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชาชนที่มีอาชีพทอเสื่อกกเป็นอาชีพเสริม ยังไม่ได้รับการพัฒนา แล้วนำข้อมูลมาประมวลผลด้วยคอมพิวเตอร์ เพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนข้อมูลที่เป็นเชิงคุณภาพได้นำมาวิเคราะห์ เชิงเนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1) ประชาชนได้ดำเนินงานโดยมีกลุ่มแม่บ้าน ได้รวมตัวกันแบบมีส่วนร่วม เช่น ได้มีการปรึกษาและแบ่งหน้าที่กันทำ เช่น การปลูกต้นกก การตัดกก การย้อมกกด้วยวัสดุธรรมชาติ การออกแบบลวดลายเส้นใยกก ลวดลายใหม่ ๆ การทอกก และการแปรรูปผลิตภัณฑ์ซึ่งเป็นการร่วมมือในการดำเนินงานที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากพ่อแม่และบรรพบุรุษ ซึ่งยังไม่มีการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เข้ามาใช้แต่ประการใด 2 ปัจจัยที่ส่งเสริมการสร้างเสริมความเข้มแข็งในการพัฒนาอาชีพให้กับชุมชนโดยใช้ 2.1) เงินทุนที่ไม่คิดดอกเบี้ย 2.2) วิทยากรที่มีความเชี่ยวชาญในการแปรรูปผลิตภัณฑ์ที่หลากหลายและทันสมัย 2.3) การจัดจำหน่าย โดยมีสถานประกอบการมารับซื้อหรือจำหน่ายทางเว็บไซต์ 2.4) การออกแบบลวดลายที่ทันสมัยในการดึงดูดผู้บริโภค 2.5 การประชาสัมพันธ์ โดยรัฐบาลให้ความช่วยเหลือในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ประชาสัมพันธ์ทางทีวี วิทยุกระจายเสียง หนังสือพิมพ์วารสาร รวมทั้งการจัดจำหน่ายในเทศกาลต่าง ๆ เช่น ที่เมืองทองธานี เป็นต้น 3) แนวทางที่ส่งเสริมการสร้างเสริมความเข้มแข็งในการพัฒนาอาชีพให้กับชุมชน มีดังนี้ 3.1) ด้านการจัดตั้งวิสาหกิจของชุมชน ทำทะเบียนสมาชิกเพื่อสร้างรายได้ร่วมกัน 3.2) มีการแปรรูปผลิตภัณฑ์ใหม่ที่ได้มาตรฐาน กลุ่มต้องผลิตสินค้าที่ได้มาตรฐานตรงตามความต้องการของท้องตลาด ต้องสร้างผลิตภัณฑ์หรือสินค้าใหม่ ๆ ที่เป็นเอกลักษณ์ของอำเภอแหลมสิงห์ จังหวัดจันทบุรี เพื่อยกระดับสินค้าให้มีคุณภาพ และขอรับรองมาตรฐานคุณภาพผลิตภัณฑ์ 3.3) มีเงินทุนสำรองของกลุ่มอาชีพ 3.4) กลุ่มต้องนำเงินทุนของกลุ่มอาชีพมาจัดซื้อวัสดุเพื่อให้สมาชิกทอเสื่อกกไว้เป็นสินค้าสำรอง (สต็อก) เพื่อรองรับการจำหน่ายและแก้ไขปัญหาขาดแคลน 3.5 กลุ่มต้องพัฒนาบรรจุภัณฑ์ที่ทันสมัยแบบใหม่ๆ

เพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าของผลิตภัณฑ์ 3.6 การศึกษาดูงานการส่งเสริมสนับสนุน และพัฒนาศักยภาพกลุ่มให้สามารถ พัฒนาผลิตภัณฑ์ให้ตรงกับความต้องการของลูกค้า เพิ่มช่องทางการตลาด และเพิ่มยอดขาย จำหน่ายให้กับกลุ่มอาชีพหอเสือก อำเภอลำดวน จังหวัดสุรินทร์ เพื่อกระตุ้นแนวความคิดการบริหารจัดการเพื่อพัฒนากลุ่มอาชีพอย่างยั่งยืนยกระดับกระบวนการการทำงานเป็นกลุ่มให้สมาชิกเข้าใจ 3.7) การจัดทำระบบบัญชีอย่างเป็นระบบ ซึ่งต้องมีคณะกรรมการและสมาชิกกลุ่มอาชีพสามารถเข้าใจ ร่วมกัน ที่สามารถตรวจสอบได้ชัดเจน

เฉลิมพล คงจันทร์ และคณะ 2558 การถ่ายทอดองค์ความรู้การวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนา ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ในจังหวัดสุรินทร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อสร้างและหา ประสิทธิภาพเอกสารประกอบการสอนการถ่ายทอดองค์ความรู้การวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาผลงาน ทางวิชาการสำหรับอาจารย์ในจังหวัดสุรินทร์ 2) เพื่อหาดัชนีประสิทธิผลการถ่ายทอดองค์ความรู้การ วิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาผลงานทางวิชาการสำหรับอาจารย์ในจังหวัดสุรินทร์ 3) เพื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการถ่ายทอดองค์ความรู้การวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาผลงานทางวิชาการ สำหรับอาจารย์ในจังหวัดสุรินทร์ 1) เพื่อศึกษาความพึงพอใจการถ่ายทอดองค์ความรู้การวิจัยในชั้น เรียนเพื่อพัฒนาผลงานทางวิชาการสำหรับอาจารย์ในจังหวัดสุรินทร์และ 5) เพื่อศึกษาความคงทนการ ถ่ายทอดองค์ความรู้การวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาผลงานทางวิชาการสำหรับอาจารย์ในจังหวัดสุรินทร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นอาจารย์ในจังหวัดสุรินทร์จำนวน 60 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย เครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพเอกสารประกอบการสอนการถ่ายทอดองค์ความรู้การวิจัย ในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาผลงานทางวิชาการสำหรับอาจารย์ในจังหวัดสุรินทร์มีค่าเท่ากับ 82.19/81) ดัชนีประสิทธิภาพการถ่ายทอดองค์ความรู้การวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาผลงานทางวิชาการสำหรับ อาจารย์ในจังหวัดสุรินทร์มีค่าเท่ากับ 0.7145 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการถ่ายทอดองค์ความรู้การ วิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาผลงานทางวิชาการสำหรับอาจารย์ในจังหวัดสุรินทร์ก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 4) ความพึงพอใจที่มีต่อการถ่ายทอดองค์ความรู้ การวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาผลงานทางวิชาการสำหรับอาจารย์ในจังหวัดสุรินทร์โดยรวมอยู่ในระดับ มากและ 5) ความคงทนการถ่ายทอดองค์ความรู้การวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาผลงานทางวิชาการ สำหรับอาจารย์ในจังหวัดสุรินทร์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

วิจัยเรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดรูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Methods) ตามลักษณะการศึกษารวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณที่มีเนื้อหาตรง และสอดคล้องกับผลการวิจัยชัดเจนมากขึ้นโดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย
- 3.3 การดำเนินงาน
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ ประชาชนชุมชนท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

กลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็นสองกลุ่ม ได้แก่

(1) สมาชิกของกลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก 20 คน ได้มาโดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling)

(2) กลุ่มตัวอย่างผู้บริโภคและผู้สนใจในผลิตภัณฑ์ จำนวน 400 คน ได้มาโดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างตามสะดวก หรือสมัครใจ (Convenient or Volunteer sampling) เนื่องจากไม่ทราบจำนวนประชากร ใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2538, หน้า 38)

จากสูตร
$$n = \frac{P(1-P)Z^2}{e^2}$$

กำหนดให้ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

P = สัดส่วนของประชากรที่ผู้วิจัยจะสุ่ม

Z = ระดับความมั่นใจที่ผู้วิจัยกำหนดไว้

Z มีค่าเท่ากับ 1.96 ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% (ระดับ 0.05)

e = สัดส่วนของความคลาดเคลื่อนที่ยอมให้เกิดขึ้นได้

ผู้วิจัยกำหนดให้สัดส่วนของประชากรเท่ากับ 0.45 ต้องการระดับความเชื่อมั่น 95% และยอมให้มีความคลาดเคลื่อนได้ 5%

แทนค่าได้ขนาดตัวอย่าง 380 คน ผู้วิจัยเพิ่มขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็น 400 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยประกอบด้วย

3.2.1 ต้นแบบผลิตภัณฑ์ชุมชน 3 กลุ่ม 9 แบบ ประกอบด้วย

กลุ่มที่ 1 เสื้อสตรี จำนวน 3 แบบ

กลุ่มที่ 2 เสื้อบุรุษ จำนวน 3 แบบ

กลุ่มที่ 3 กระเป๋า จำนวน 3 แบบ

3.2.2 แบบสอบถาม

3.2.2.1 แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) เพื่อสัมภาษณ์สมาชิกของกลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก โดยมีการกำหนดคำถามในการสัมภาษณ์ไว้ล่วงหน้าซึ่งเป็นคำถามปลายเปิด (Open-end Question) เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างได้เสนอความคิดเห็นได้อย่างเต็มที่ โดยไม่มีการชี้นำคำตอบเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงมากที่สุด และเพื่อให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย มีหัวข้อการสัมภาษณ์ต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

ตอนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่ม

ตอนที่ 3 รวบรวมอัตลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ของกลุ่ม

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะ

3.2.2.2 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ชุมชน ต้นแบบผลิตภัณฑ์ชุมชนจำนวน 9 แบบ เป็นลักษณะถามปลายเปิด (Open-Ended Form) โดยแบ่งคำถามออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะคำถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list)

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

ประมาณค่าระดับความคิดเห็นมากน้อย 5 ระดับ (Likert scale) (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 :102)

ระดับคะแนน 5	=	มีความพึงพอใจมากที่สุด
ระดับคะแนน 4	=	มีความพึงพอใจมาก
ระดับคะแนน 3	=	มีความพึงพอใจปานกลาง
ระดับคะแนน 2	=	มีความพึงพอใจน้อย
ระดับคะแนน 1	=	มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

กำหนดเกณฑ์การแปลความหมาย เพื่อจัดระดับคะแนนเฉลี่ย ในช่วงคะแนน ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง พึงพอใจมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง พึงพอใจน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.49 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

3.2.2.3 แบบทดสอบ (Test) ทักษะ

แบบเลือกตอบ (Multiple-Choice) มี 3 ตัวเลือกคำถามเกี่ยวกับขั้นตอนการผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์ชุมชน ทั้ง 3 แบบที่ได้รับความพึงพอใจสูงสุด 15 ข้อ

3.2.2.4 แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เข้าอบรม โครงการวิจัย การพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เข้ารับการอบรม การผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์ชุมชนจำนวน 3 แบบ เป็นลักษณะถามปลายเปิด (Open-Ended Form) โดยแบ่งคำถามออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะคำถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list)

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของผู้เข้ารับการอบรม ที่มีต่อการผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์ชุมชนจำนวน 3

ประมาณค่าระดับความคิดเห็นมากน้อย 5 ระดับ (Likert scale) (บุญชม ศรีสะอาด. 2545:102)

ระดับคะแนน 5	=	มีความพึงพอใจมากที่สุด
ระดับคะแนน 4	=	มีความพึงพอใจมาก
ระดับคะแนน 3	=	มีความพึงพอใจปานกลาง
ระดับคะแนน 2	=	มีความพึงพอใจน้อย
ระดับคะแนน 1	=	มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

กำหนดเกณฑ์การแปลความหมาย เพื่อจัดระดับคะแนนเฉลี่ย ในช่วงคะแนน ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง พึงพอใจมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง พึงพอใจน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.49 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะที่มีต่อการเข้าอบรม

3.3 การทดสอบเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้ผ่านทดสอบความน่าเชื่อถือของเครื่องมือ โดยการทดสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิและเชี่ยวชาญ เพื่อนำมาหาค่าความตรง (Validity) ตามเทคนิค (Item Objective Congruence–IOC) โดยข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปสามารถนำไปใช้ได้ ถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ ซึ่งกำหนดเกณฑ์การประเมิน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2550, น.58 – 66)

+1 หมายถึง แน่ใจว่าคำถามวัดได้ตรงเนื้อหา/ จุดประสงค์

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าคำถามวัดได้ตรงเนื้อหา/ จุดประสงค์

-1 หมายถึง แน่ใจว่าคำถามวัดไม่ตรงเนื้อหา/ จุดประสงค์

แบบทดสอบถาม มีค่า IOC เท่ากับ 0.67 – 1.00 จึงนำไปสอบถาม

3.4 การดำเนินงาน

3.4.1 การศึกษาข้อมูล

สำหรับการพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอนาทะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจาก ตำรา งานวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวข้อง แล้วนำมาสรุป วิเคราะห์ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชน ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเนินกระบก การออกแบบผลิตภัณฑ์ การลดความเหลื่อมล้ำ จากนั้นทำการออกแบบต้นแบบผลิตภัณฑ์ชุมชน นำไปสำรวจความพึงพอใจจากกลุ่มตัวอย่าง และถ่ายทอดทักษะองค์ความรู้ผลิตภัณฑ์ชุมชน

3.4.2 ขั้นตอนการดำเนินงาน

ขั้นตอนการดำเนินงาน ดำเนินงานตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

1) เพื่อศึกษาความต้องการส่งเสริมอาชีพ และความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอนาทะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

การลงพื้นที่เพื่อสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) เพื่อระดมความคิดเกี่ยวกับแนวทางการความต้องการพัฒนาอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

2) เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนให้ให้ตรงกับศักยภาพและทักษะของชุมชน

2.1) การพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชน ออกแบบและร่างแบบผลิตภัณฑ์ชุมชน จำนวน 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1 เสื้อสตรี กลุ่มที่ 2 เสื้อบุรุษ กลุ่มที่ 3 กระเป๋า รวม 15 แบบ ดังตารางที่

3.1

ตารางที่ 3.1 แบบร่างผลิตภัณฑ์ กลุ่มที่ 1 เสื้อสตรี

แบบที่	ภาพ	รายละเอียด
1.1		เป็นเสื้อเข้ารูป คอวี มีกระดุม ด้านหน้า ตกแต่งด้วยฝา กระเป๋าด้านหน้า 2 ใบ ต่อเอว แขนยาว
1.2		เสื้อเข้ารูป คอวีป้ายหน้า ติด กระดุม ความยาวเสื้อระดับเอว แขนสั้น รูดปลายแขน
1.3		เสื้อตัวปล่อย ปกเชิด มีساب หน้า ติดกระดุม ความยาวเสื้อ ระดับเอว มีกระเป๋าด้านหน้า 2 ใบ แขนสั้น
1.4		เป็นเสื้อเข้ารูป ปกคอจีนผ่า หน้าติดกระดุมด้านหน้า ความ ยาวเสื้อระดับสะโพก แขนสั้น แบบแขนซ้อน
1.5		เป็นเสื้อปกบัว ผ่าหน้าติด กระดุมด้านหน้า ความยาวเสื้อ ระดับสะโพก แขนสั้นแบบรูด ปลายแขน

ตารางที่ 3.2 แบบร่างผลิตภัณฑ์ กลุ่มที่ 1 เสื้อบุรุษ

แบบที่	ภาพ	รายละเอียด
2.1		เสื้อคอกลม ผ่าหน้า ติดกระดุม ด้านหน้า มีกระเป๋ 1 ใบ ด้านล่าง แขนยาว
2.2		เสื้อปกคอจีน ผ่าหน้า ติด กระดุมด้านหน้า มีกระเป๋ 1 ใบ ด้านล่าง แขนยาว
2.3		เสื้อปกเชิ้ต ผ่าหน้ามีสabay ติด กระดุมด้านหน้า มีกระเป๋ ด้านหน้า 2 ใบ ชายเสื้อโค้ง แขนสั้น
2.4		เสื้อปกฮาวาย ผ่าหน้า ติด กระดุมด้านหน้า มีกระเป๋ติด อก 1 ใบ ชายตรง แขนสั้น
2.5		เสื้อปกคอตั้ง มีสabayหน้า ติด กระดุม มีกระเป๋ติดอก 1 ใบ ชายเสื้อโค้ง แขนสั้น

ตารางที่ 3.3 แบบร่างผลิตภัณฑ์ กลุ่มที่ 3 กระเป๋า

แบบที่	ภาพ	รายละเอียด
3.1		กระเป๋าถือใบใหญ่ ก้นกระเป๋าเป็นหนัง
3.2		กระเป๋าถือทรงยาว ก้นกระเป๋าเป็นหนัง
3.3		กระเป๋าถือ ขนาดเล็ก ไม่มีก้น
3.4		กระเป๋าถือขนาดเล็ก มีก้นกระเป๋า
3.5		กระเป๋าถือขนาดเล็ก รูดปากกระเป๋า ก้นกระเป๋าเป็นหนัง

2.2) ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน คัดเลือกแบบร่างแบบผลิตภัณฑ์ให้เหลือ

9 แบบ ผลการคัดเลือกแบบร่างผลิตภัณฑ์ ดังตารางที่ 3.4

ตารางที่ 3.4 ผลการคัดเลือกแบบร่างผลิตภัณฑ์ 15 แบบ

N = 3

กลุ่ม / แบบ	คะแนนรวม (15)
กลุ่มที่ 1 เสื้อสตรี	
แบบที่ 1.1	15
แบบที่ 1.2	9
แบบที่ 1.3	15
แบบที่ 1.4	12
แบบที่ 1.5	15
กลุ่มที่ 1 เสื้อบุรุษ	
แบบที่ 2.1	15
แบบที่ 2.2	12
แบบที่ 2.3	14
แบบที่ 2.4	13
แบบที่ 2.5	10
กลุ่มที่ 1 กระเป๋	
แบบที่ 3.1	15
แบบที่ 3.2	14
แบบที่ 3.3	9
แบบที่ 3.4	10
แบบที่ 3.5	12

จากตารางที่ 3.4 พบว่า กลุ่มที่ 1 เสื้อสตรี แบบที่ได้คะแนนมากที่สุด คือ แบบที่ 1.1 แบบที่ 1.3 และแบบที่ 1.5 ได้ 15 คะแนนเท่ากัน ผู้วิจัยกำหนดให้ แบบที่ 1.1 เป็นต้นแบบเสื้อสตรีแบบที่ 1 แบบที่ 1.3 เป็นต้นแบบเสื้อสตรีแบบที่ 2 และแบบที่ 1.5 เป็นต้นแบบเสื้อสตรีแบบที่ 3

กลุ่มที่ 2 เสื้อบุรุษ แบบที่ได้รับคะแนนมากที่สุด คือ แบบที่ 2.1 (15 คะแนน) รองลงมา คือ แบบที่ 2.3 (14 คะแนน) และแบบที่ 2.4 (13 คะแนน) ผู้วิจัยกำหนดให้ แบบที่ 2.1 เป็นต้นแบบเสื้อบุรุษแบบที่ 1 แบบที่ 2.3 เป็นต้นแบบเสื้อบุรุษแบบที่ 2 และแบบที่ 2.4 เป็นต้นแบบเสื้อบุรุษแบบที่ 3

กลุ่มที่ 3 กระเป๋า แบบที่ได้รับความนิยมมากที่สุด คือ แบบที่ 3.1 (15 คะแนน) รองลงมา คือ แบบที่ 3.2 (14 คะแนน) และแบบที่ 3.5 (12 คะแนน) ผู้วิจัยกำหนดให้ แบบที่ 1.1 เป็นต้นแบบกระเป๋า แบบที่ 1 แบบที่ 2.2 เป็นต้นแบบกระเป๋าแบบที่ 2 และแบบที่ 3.5 เป็นต้นแบบกระเป๋าแบบที่ 3

ผู้เชี่ยวชาญเลือกใช้ผ้าลาย ในการตกแต่ง และโทนสีที่เลือก คือ โทนสีที่ใกล้เคียงกันใน วงจรสี

ภาพที่ 3.1 โทนสีที่ผู้เชี่ยวชาญเลือก

2.3) ขึ้นต้นแบบผลิตภัณฑ์ชุมชนจำนวน 3 กลุ่ม 9 แบบ ดังตารางที่ 3.5

ตารางที่ 3.5 ต้นแบบผลิตภัณฑ์ชุมชนจำนวน 3 กลุ่ม 9 แบบ

กลุ่มที่ 1 เสื้อสตรี		
		
แบบที่ 1.1	แบบที่ 1.2	แบบที่ 1.3
กลุ่มที่ 2 เสื้อบุรุษ		
		
แบบที่ 2.1	แบบที่ 2.2	แบบที่ 2.3
กลุ่มที่ 3 กระเป๋า		
		
แบบที่ 3.1	แบบที่ 3.2	แบบที่ 3.3

(2.4) ศึกษาความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ชุมชน 3 กลุ่ม 9 แบบ (กลุ่มตัวอย่างที่ 2)

3) เพื่อถ่ายทอดทักษะองค์ความรู้ผลิตภัณฑ์ชุมชน

3.1) ถ่ายทอดองค์ความรู้ และทักษะในการผลิตผลิตภัณฑ์ชุมชนให้แก่ชุมชน

3.2) แบบทดสอบ แบบเลือกตอบ (Multiple-Choice)

3.3) แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เข้าอบรม

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บแบบสอบถามตามจำนวนที่กำหนดได้แล้ว ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามที่รวบรวมมาได้ ดำเนินการตรวจสอบข้อมูลโดยแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก และพิจารณาความสอดคล้องของคำตอบในแบบสอบถามในทุกข้อทุกประเด็น และนำข้อมูลมาประมวลผลโดยวิเคราะห์ ดังนี้

3.4.1 สถิติพื้นฐานได้แก่

- 1) การหาค่าร้อยละโดยใช้สูตร (บุญชม, 2545)

$$P = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ	p	แทน	ค่าร้อยละ
	f	แทน	ค่าความถี่ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงให้เป็นร้อยละ
	n	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

- 2) การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญชม, 2545)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
	N	แทน	จำนวนข้อมูล
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

- 3) การหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญชม, 2545)

$$S.D = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{x})^2}{N - 1}}$$

เมื่อ	S.D	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum$	แทน	ผลบวกหรือผลรวม
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนภายในกลุ่ม

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

3.4.2 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1) การหาความเที่ยงตรง หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถาม กับลักษณะเฉพาะของกลุ่มพฤติกรรม โดยนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจเนื้อหา โดยใช้ สูตร (บุญชม, 2545)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2) การหาค่าความเชื่อมั่นโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (บุญชม, 2545)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น

n แทน จำนวนข้อ

$\sum S_i^2$ แทน คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ

S_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนทั้งฉบับ

ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ใช้สถิติ Paired Sample t-test (บุญชม ศรีสะอาด, 2548) ดังนี้

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าที่จะใช้พิจารณา t - distribution

ΣD	แทน	ผลรวมของความแตกต่างระหว่างคะแนนสอบ ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนแต่ละคน
N	แทน	จำนวนนักเรียน
ΣD^2	แทน	ผลรวมของกำลังสองของความแตกต่างระหว่าง คะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนแต่ละคน
df	=	$N - 1$

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

วิจัยเรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอนาทะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาความต้องการส่งเสริมอาชีพ และความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอนาทะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา 2) เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนให้ให้ตรงกับศักยภาพและทักษะของชุมชน 3) เพื่อถ่ายทอดทักษะองค์ความรู้ผลิตภัณฑ์ชุมชน โดยวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1) เพื่อศึกษาความต้องการส่งเสริมอาชีพ และความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอนาทะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

จากการลงพื้นที่ของทีมวิจัย เพื่อสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง คือ สมาชิกกลุ่ม กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอนาทะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

1.1) ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

มีสมาชิกกลุ่มจำนวน 20 คน เป็นเพศหญิงทั้งหมด ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 36-45 ปีจำนวน 7 คน รองลงมาอายุระหว่าง 46-55 ปี จำนวน 6 คน อายุ 56 ปีขึ้นไป จำนวน 4 คน และอายุระหว่าง 25-35 ปี จำนวน 3 คน รายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 15 คน มากกว่า 10,000 บาท จำนวน 5 คน ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับ ม.6 จำนวน 15 คน รองลงมาระดับ ปวช. 3 คน และระดับปวส. จำนวน 2 คน ประกอบอาชีพ เกษตรกร จำนวน 15 คน รองลงมา และอาชีพอื่น ๆ เช่น รับจ้างรายวัน เย็บผ้า เป็นต้น จำนวน 5 คน มีศักยภาพและทักษะในการตัดเย็บ จำนวน 6 คน ต้องการเพิ่มทักษะการตัดเย็บ จำนวน 20 คน ทุกคนมีความพร้อมที่จะอบรมเพื่อเพิ่มทักษะในการตัดเย็บ

1.2) วัตถุประสงค์ของการตั้งกลุ่ม

เพื่อบรรเทาผลกระทบจากช้างป่า ช่วยลดความเสียหายที่เกิดขึ้นจากช้างป่า โดยสร้างรายได้เสริมเพื่อชดเชยความสูญเสียที่เกิดจากการทำลายพืชผล และทรัพย์สิน สร้างความสามัคคีและความร่วมมือในชุมชน ลดความขัดแย้งระหว่างคนกับช้างป่า ให้สมาชิกในชุมชนมีรายได้จากอาชีพเสริมที่ไม่ต้องพึ่งพาการเกษตรเพียงอย่างเดียว ซึ่งสามารถช่วยลดความเสี่ยงทางการเงิน และสามารถอยู่ร่วมกันอย่างยั่งยืน

จำนวนสมาชิกกลุ่มมี 20 คน งบประมาณของกลุ่มนี้มาจากเงินออม และการลงทุนของสมาชิก รวมถึงการระดมทุนผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นโดยกลุ่ม นอกจากนี้ สมาชิกยังได้นำเงินออมส่วนตัวมารวมกันเพื่อใช้เป็นทุนเริ่มต้นสำหรับการดำเนินกิจกรรมของกลุ่มอีกด้วย รายได้จากกิจกรรมของกลุ่มจะถูกจัดสรรตามการมีส่วนร่วมของแต่ละคน กล่าวคือ สมาชิกคนใดที่ทำงานจะได้รับรายได้ตามสัดส่วนของการทำงาน และส่วนหนึ่งของรายได้จะถูกหักเข้ากลุ่มตามเปอร์เซ็นต์ที่กำหนดไว้ ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ ได้แก่ สภาพอากาศที่ไม่เอื้ออำนวย การรุกรานของช้างป่าที่ทำให้การดำรงชีวิตยากลำบาก การเข้าถึงการศึกษาที่ไม่เท่าเทียม และการขาดโอกาสในการพัฒนา เครื่องจักรของทางกลุ่มประกอบด้วย จักรเย็บผ้าจักรอุตสาหกรรมเข็มเดียว 5 ตัว จักรพั่นริม 2 ตัว ความต้องการของกลุ่ม ทางกลุ่มมีความต้องการพัฒนาทักษะการเย็บเสื้อผ้า เพื่อให้สามารถรับงานเย็บได้มากขึ้น

1.3) รวบรวมอัตลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ของกลุ่ม

ตารางที่ 4.1 ร่วมวิเคราะห์ swot ของกลุ่ม

จุดแข็ง	จุดอ่อน
1. สมาชิกร่วมแรงร่วมใจในการทำงาน 2. กลุ่มมีสมาชิกภายในกลุ่มที่มีความสามัคคีปรองดองกัน 3. มีความพร้อมด้านสถานที่ และเครื่องจักร	1. สมาชิกกลุ่มไม่ได้มีทักษะในการตัดเย็บที่ดีทุกคน 2. การรับออเดอร์ส่วนใหญ่รับมาจากกลุ่มเงินน้อย 3. กลุ่มไม่มีเงินทุนหมุนเวียน
อุปสรรค	โอกาส
1. เวลา 2. ทักษะในการเย็บไม่ดีทำให้งานออกมาช้า 3. ค่าแรงถูก	1. รับผิดชอบเสื้อผ้าข้าราชการ 2. ตัดเสื้อผ้าเพื่อขายนักท่องเที่ยว 3. ตลาดสินค้าพื้นเมืองและสินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมกำลังเติบโต

จากการวิเคราะห์ศักยภาพ SWOT ของกลุ่ม พบว่าจุดแข็งของกลุ่ม คือ สมาชิกทุกคนร่วมแรงร่วมใจในการทำงาน และให้ความร่วมมือกันเป็นอย่างดี แต่จุดอ่อนคือ มีสมาชิกเพียงบางส่วนเท่านั้นที่มีทักษะการตัดเย็บดี ทำให้งานออกมาล่าช้า นอกจากนี้ กลุ่มยังขาดเงินทุนเวียนในการดำเนินกิจการ

อุปสรรคที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ เรื่องเวลา เนื่องจากสมาชิกส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นเกษตรกร เมื่อถึงฤดูเพาะปลูก สมาชิกบางคนอาจไม่มีเวลามาทำงานในกลุ่ม

โอกาสที่กลุ่มมองเห็นคือ การรับงานตัดเย็บเสื้อผ้าให้กับพนักงานราชการในจังหวัด และการผลิตเสื้อผ้าเพื่อขายตามแหล่งท่องเที่ยว เมื่อร่วมกันหาอัตลักษณ์ของผลิตภัณฑ์กับทีมวิจัย พบว่า สมาชิกทุกคนมีทักษะในการตัดเย็บเสื้อผ้าไม่เท่ากัน แต่ทำงานเป็นทีมโดยแต่ละคนจะทำตามความถนัดของตนเอง สำหรับผ้าที่เป็นอัตลักษณ์ของกลุ่มโดยตรงนั้นไม่มี เนื่องจากกลุ่มไม่ได้ทอผ้าเอง แต่ทุกคนได้ร่วมกันลงความเห็นให้ใช้ผ้าสีด่อน ซึ่งเป็นผ้าทอประจำจังหวัดฉะเชิงเทรา ที่มีลักษณะเป็นผ้าพื้นสีฟ้าหม่นและมีรอยคลื่นน้ำทั่วผืนผ้า โดยตกแต่งด้วยผ้าขาวม้าที่ทอในท้องถิ่น และผลิตภัณฑ์จากผ้าที่กลุ่มต้องการผลิต ได้แก่ เสื้อสตรี เสื้อบุรุษ และกระเป๋า เพื่อเพิ่มทักษะให้กับสมาชิกในกลุ่ม

ภาพที่ 4.1 ผ้าสีด่อน

ที่มา : โดยผู้วิจัย

2) เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนให้ให้ตรงกับศักยภาพและทักษะของชุมชน

จากการศึกษาได้ต้นแบบผลิตภัณฑ์ชุมชนจำนวน 3 กลุ่ม 9 แบบ ดังนี้

ต้นแบบผลิตภัณฑ์

ต้นแบบเสื้อสตรี แบบที่ 1.1

ภาพที่ 4.2 ต้นแบบเสื้อสตรี แบบที่ 1.1

รายละเอียดต้นแบบเสื้อสตรี แบบที่ 1.1

เป็นเสื้อเข้ารูปแขนยาวใช้ผ้าสีด่อน ตัดต่อเอาโดยใช้ผ้าขาวม้า คอวี ผ้าหน้าติดกระดุม ด้านหน้าติด ผากระเป๋าเหนืออกเพื่อตกแต่ง 2 ข้าง

ต้นแบบเสื้อสตรีแบบที่ 1.2

ภาพที่ 4.3 ต้นแบบเสื้อสตรีแบบที่ 1.2

รายละเอียดต้นแบบเสื้อสตรี แบบที่ 1.2

เป็นเสื้อเข้ารูปตัวสั้นระดับเอวตัวเสื้อใช้ผ้าสีด่อน สาบหน้าและปกเข้าติดตกแต่งด้วยผ้าขาวม้า แขนสั้น ด้านหน้าติดกระเป๋ามีผา ด้วยผ้าขาวม้า

ต้นแบบเสื้อสตรีแบบที่ 1.3

ภาพที่ 4.4 ต้นแบบเสื้อสตรีแบบที่ 1.3

รายละเอียดต้นแบบเสื้อสตรี แบบที่ 1.3

เป็นเสื้อเข้ารูปความยาวเสื้อระดับสะโพกบน ผ่าหน้า แขนสั้นมีขอบแขน ปกบัว ตกแต่งด้วยผ้าขาวม้าด้านขวา ขอบแขนตกแต่งด้วยผ้าขาวม้า

ต้นแบบเสื้อบุรุษแบบที่ 2.1

ภาพที่ 4.5 ต้นแบบเสื้อบุรุษแบบที่ 2.1

รายละเอียดต้นแบบเสื้อบุรุษแบบที่ 2.1

เสื้อปกคอตั้งแขนยาว ผ่าหน้า ด้านหน้าผ่าขวาทตกแต่งด้วยผ้าขาวม้า หน้าซ้ายตกแต่งด้วยกระเป๋ापะผ้าขาวม้า

ต้นแบบเสื้อบุรุษแบบที่ 2.2

ภาพที่ 4.6 ต้นแบบเสื้อบุรุษแบบที่ 2.2

รายละเอียดต้นแบบเสื้อบุรุษแบบที่ 2.2

เสื้อฮาวายแขนสั้นชายโค้ง ปกใช้ผ้าขาวม้า ด้านหน้าซ้ายใช้ผ้าขาวม้า

ต้นแบบเสื้อบุรุษแบบที่ 2.3

ภาพที่ 4.7 ต้นแบบเสื้อบุรุษแบบที่ 2.3

รายละเอียดต้นแบบเสื้อบุรุษแบบที่ 2.3

เสื้อเชิ้ตแขนสั้นชายโค้ง ปกใช้ ผ้าหน้า กระเป๋ ใช้ผ้าขาวม้า

ต้นแบบกระเป๋าแบบที่ 3.1

ภาพที่ 4.8 ต้นแบบกระเป๋าแบบที่ 3.1

รายละเอียดต้นแบบกระเป๋าแบบที่ 3.1

กระเป๋าสะพายข้าง แบบมีก้นกระเป๋า ด้านหน้ากระเป๋าปะใช้ผ้าขาวม้า ก้นกระเป๋าใช้หนัง สายกระเป๋าใช้หนัง

ต้นแบบกระเป๋าแบบที่ 3.2

ภาพที่ 4.9 ต้นแบบกระเป๋าแบบที่ 3.2

รายละเอียดต้นแบบกระเป๋าแบบที่ 3.2

เป็นกระเป๋าถือใบเล็กรูปปากกระเป๋า ใช้สายหนัง หูกระเป๋าใช้สายหนัง ปากกระเป๋าระบายโดยใช้ผ้าขาวม้าตกแต่ง

ต้นแบบกระเป๋าแบบที่ 3.3

ภาพที่ 4.10 ต้นแบบกระเป๋าแบบที่ 3.3

รายละเอียดต้นแบบกระเป๋าแบบที่ 3.3

กระเป๋าถือใบเล็ก ด้ายข้างใช้ผ้าขาวม้า

2.1) ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถาม จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน ที่มีต่อต้นแบบพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอนาทะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ตารางที่ 4.2 เพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

เพศ	จำนวนคน	ร้อยละ
ชาย	131	32.75
หญิง	269	67.25

จากตารางที่ 4.2 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 269 คน คิดเป็นร้อยละ 67.25 รองลงมาคือเพศชาย จำนวน 131คน คิดเป็นร้อยละ 32.75

ตารางที่ 4.3 อายุของผู้ตอบแบบสอบถาม

อายุ	จำนวนคน	ร้อยละ
15-20 ปี	12	3
21-25 ปี	37	9.25
26-30 ปี	52	13
31-40 ปี	68	17
41-45 ปี	101	25.25
46-50 ปี	62	15.5
50-55 ปี	39	9.75
56 ปี ขึ้นไป	29	7.25

จากตารางที่ 4.3 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 41-45 ปี จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 25.25 รองลงมาคืออายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 17 ผู้ที่อายุระหว่าง 46-50 ปี จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 15.5 ผู้ที่อายุระหว่าง 50-55 ปี จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 9.75 ผู้ที่อายุระหว่าง 21-25 ปี จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 9.25 ผู้ที่อายุ 56 ปี ขึ้นไป จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 7.25 ผู้ที่อายุระหว่าง 15-20 ปี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3

ตารางที่ 4.4 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพ	จำนวนคน	ร้อยละ
โสด	190	47.5
สมรส	198	49.5
อื่นๆ	12	3

จากตารางที่ 4.4 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพ สมรส จำนวน 198 คน คิดเป็นร้อยละ 49.5 รองลงมาคือสถานภาพโสด จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 47.5

ตารางที่ 4.5 ระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับการศึกษา	จำนวนคน	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	176	44
ปริญญาตรี	208	52
ปริญญาโท	16	4
ปริญญาเอก	0	0

จากตารางที่ 4.5 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษา ระดับปริญญาตรี จำนวน 208 คิดเป็นร้อยละ 52 รองลงมามีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 44

ตารางที่ 4.6 อาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม

อาชีพ	จำนวนคน	ร้อยละ
เกษตรกร	109	27.25
พนักงานทั่วไป	132	33
ค้าขาย	83	20.75
นักเรียน / นักศึกษา	31	7.75
อื่น ๆ (โปรดระบุ).....	45	11.25

จากตารางที่ 4.6 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ พนักงานทั่วไป จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 33 รองลงมาประกอบอาชีพ เกษตรกร จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 27.25 ประกอบอาชีพค้าขาย 83 คน คิดเป็นร้อยละ 20.75 ประกอบอาชีพอื่น ๆ เช่น ข้าราชการ ช่างเสริมสวย ส่งของ อาชีพอิสระ จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11.25 ประกอบอาชีพ นักเรียน / นักศึกษา จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 7.75

ตารางที่ 4.7 รายได้ปัจจุบันต่อเดือนของผู้ตอบแบบสอบถาม

รายได้ปัจจุบันต่อเดือน	จำนวนคน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 10,000 บาท	163	40.75
10,001 -15,000 บาท	84	21
15,001-20,000 บาท	87	21.75
20,001-25,000 บาท	38	9.5
25,001-30,000 บาท	15	3.75
30,001บาทขึ้นไป	13	3.25

จากตารางที่ 4.7 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 163 คน คิดเป็นร้อยละ 40.75 รองลงมา มีรายได้ระหว่าง 15,001-20,000 บาท จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 21.75 มีรายได้ระหว่าง 10,001 -15,000 บาท จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 21 มีรายได้ระหว่าง 20,001-25,000 บาท จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 9.5 มีรายได้ระหว่าง 25,001-30,000 บาท จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.75 มีรายได้ระหว่าง 30,001บาทขึ้นไป จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.25

ตารางที่ 4.8 ภูมิสำเนาของผู้ตอบแบบสอบถาม

ภูมิสำเนา	จำนวนคน	ร้อยละ
จังหวัดฉะเชิงเทรา	361	90.25
อื่น ๆ (โปรดระบุ)	39	9.75

จากตารางที่ 4.8 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีภูมิสำเนาอยู่ที่ จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 361 คน คิดเป็นร้อยละ 90.25 รองลงมา มีภูมิสำเนาอยู่ที่จังหวัดอื่น ๆ จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 9.75

ตารางที่ 4.9 วัตถุประสงค์การมาที่จังหวัดฉะเชิงเทรา

วัตถุประสงค์	จำนวนคน	ร้อยละ
ท่องเที่ยว	191	47.75
ซื้อสินค้าอุปโภค บริโภค	209	52.25

จากตารางที่ 4.9 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มาที่จังหวัดฉะเชิงเทรา ซื้อสินค้าอุปโภค บริโภค จำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 52.25 รองลงมา มาเพื่อท่องเที่ยว จำนวน 191 คน คิดเป็นร้อยละ 47.75

ตอนที่ 2 ความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 4.10 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบเสื้อสตรี แบบที่ 1.1

N = 400

รายการประเมิน	เสื้อสตรีแบบที่ 1.1		
	$\bar{X}$	SD	ระดับความพึงพอใจ
หน้าที่ใช้สอย			
รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน	4.60	0.78	มากที่สุด
สะดวกต่อการใช้งาน	4.74	0.60	มากที่สุด
สะดวกต่อการขนส่ง	4.70	0.65	มากที่สุด
ง่ายต่อการดูแลรักษา	4.40	0.88	มาก
รวม	4.61	0.72	มากที่สุด

ตารางที่ 4.10 (ต่อ)

รายการประเมิน	เลื่อยสไตรแบบที่ 1.1		
	$\bar{X}$	SD	ระดับความพึงพอใจ
ความสวยงาม			
ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน	4.75	0.56	มากที่สุด
สีมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์	4.32	0.89	มาก
รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม	4.69	0.65	มากที่สุด
รวม	4.59	0.70	มากที่สุด
วัสดุ			
ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง	4.81	0.51	มากที่สุด
ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์	4.76	0.61	มากที่สุด
ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่	4.73	0.65	มากที่สุด
รวม	4.76	0.59	มากที่สุด
รวมทุกด้าน	4.65	0.25	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.10 ความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์เลื่อยสไตรแบบที่ 1.1 โดยรวมได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($=\bar{X}$ 4.65, S.D. =0.25) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านวัสดุ ได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($=\bar{X}$ 4.76, S.D. =0.59) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อด้านวัสดุ พบว่าทุกข้อได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุดโดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ การใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง ($=\bar{X}$ 4.81, S.D. =0.51) การใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์ ($=\bar{X}$ 4.76, S.D. =0.61) และผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่ ($=\bar{X}$ 4.73, S.D. =0.65) รองลงมา คือ ด้านหน้าที่ใช้สอย โดยมีค่าเฉลี่ย ($=\bar{X}$ 4.61, S.D. =0.72) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อด้านหน้าที่ใช้สอย พบว่าข้อที่ได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด ได้แก่ สะดวกต่อการใช้ ($=\bar{X}$ 4.74, S.D. =0.60) สะดวกต่อการขนส่ง ($=\bar{X}$ 4.70, S.D. =0.65) และ รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน ($=\bar{X}$ 4.60, S.D. =0.78) ข้อที่ได้รับความพึงพอใจระดับมาก คือ ง่ายต่อการดูแลรักษา ($=\bar{X}$ 4.61, S.D. =0.72) รองลงมาคือ ด้านความสวยงาม มีค่าเฉลี่ย ($=\bar{X}$ 4.59, S.D. =0.70) ข้อที่ได้รับความพึงพอใจมากที่สุด ได้แก่ ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน ($=\bar{X}$ 4.75, S.D. =0.56) รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม ($=\bar{X}$ 4.69, S.D. =0.65) และข้อที่ได้รับความพึงพอใจระดับมาก คือ สีมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์ ($=\bar{X}$ 4.32, S.D. =0.89)

ตารางที่ 4.11 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบเสื้อสตรี แบบที่ 1.2

รายการประเมิน	เสื้อสตรีแบบที่ 1.2		
	$\bar{X}$	SD	ระดับความพึงพอใจ
หน้าที่ใช้สอย			
รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน	4.84	0.40	มากที่สุด
สะดวกต่อการใช้งาน	4.72	0.51	มากที่สุด
สะดวกต่อการขนส่ง	4.74	0.49	มากที่สุด
ง่ายต่อการดูแลรักษา	4.74	0.55	มากที่สุด
รวม	4.76	0.49	มากที่สุด
ความสวยงาม			
ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน	4.80	0.44	มากที่สุด
สีมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์	4.75	0.47	มากที่สุด
รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม	4.78	0.45	มากที่สุด
รวม	4.78	0.46	มากที่สุด
วัสดุ			
ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง	4.81	0.42	มากที่สุด
ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์	4.82	0.44	มากที่สุด
ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่	4.83	0.42	มากที่สุด
รวม	4.82	0.43	มากที่สุด
รวมทุกด้าน	4.78	0.30	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.11 ความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์เสื้อสตรีแบบที่ 1.2 โดยรวมได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($=\bar{X}$ 4.78, S.D. =0.30) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านวัสดุ ได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุดทุกข้อ ($=\bar{X}$ 4.82, S.D. =0.43) โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อยได้ดังนี้ ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่ ($=\bar{X}$ 4.83, S.D. =0.42) ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์ ($=\bar{X}$ 4.82, S.D. =0.44) ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง ($=\bar{X}$ 4.81, S.D. =0.42) รองลงมา คือ ด้านความสวยงาม โดยรวมทุกข้อได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อยได้ดังนี้ ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน ($=\bar{X}$ 4.80, S.D. =0.44) รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม ($=\bar{X}$ 4.78, S.D. =0.45) สีมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์ ($=\bar{X}$ 4.75, S.D. =0.47) และด้านหน้าที่ใช้สอย

โดยรวมทุกข้อได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ 4.76, S.D. =0.49) โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้ดังนี้ รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน ($\bar{X}$ 4.84, S.D. =0.40) ง่ายต่อการดูแลรักษา ($\bar{X}$ 4.74, S.D. =0.55) สะดวกต่อการขนส่ง ($\bar{X}$ 4.74, S.D. =0.49) สะดวกต่อการใช้งาน ($\bar{X}$ 4.72, S.D. =0.51)

ตารางที่ 4.12 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบเสื้อสตรี แบบที่ 1.3

รายการประเมิน	เสื้อสตรีแบบที่ 1.3		
	$\bar{X}$	SD	ระดับความพึงพอใจ
หน้าที่ใช้สอย			
รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน	4.95	0.24	มากที่สุด
สะดวกต่อการใช้งาน	4.88	0.38	มากที่สุด
สะดวกต่อการขนส่ง	4.85	0.40	มากที่สุด
ง่ายต่อการดูแลรักษา	4.88	0.37	มากที่สุด
รวม	4.89	0.35	มากที่สุด
ความสวยงาม			
ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน	4.91	0.31	มากที่สุด
สีมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์	4.85	0.44	มากที่สุด
รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม	4.92	0.30	มากที่สุด
รวม	4.89	0.35	มากที่สุด
วัสดุ			
ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง	4.84	0.46	มากที่สุด
ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์	4.94	0.28	มากที่สุด
ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่	4.96	0.21	มากที่สุด
รวม	4.91	0.32	มากที่สุด
รวมทุกด้าน	4.90	0.18	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.12 ความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์เสื้อสตรีแบบที่ 1.3 โดยรวมได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.90, S.D. =0.18) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านวัสดุ มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X}$ 4.91, S.D. =0.32) ทุกข้อได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด เรียงลำดับจากมากไปน้อยดังนี้ ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่ ($\bar{X}$ 4.96, S.D. =0.21) ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์ ($\bar{X}$ 4.94, S.D. =0.28) ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง ($\bar{X}$ 4.84, S.D. =0.46) รองลงมา ด้านหน้าที่ใช้สอย และด้านความสวยงาม โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน ($\bar{X}$ 4.89, S.D. =0.35) ทุกข้อได้

ความพึงพอใจระดับมากที่สุด ด้านหน้าที่ใช้สอย โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อยได้ดังนี้ รูปแบบผลิตภัณฑ์
 เหมาะกับการใช้งาน ($\bar{X}$ 4.95, S.D. =0.24) สะดวกต่อการใช้งาน ($\bar{X}$ 4.88, S.D. =0.38) ง่ายต่อการ
 ดูแลรักษา ($\bar{X}$ 4.88, S.D. =0.40) สะดวกต่อการขนส่ง ($\bar{X}$ 4.85, S.D. =0.40) ด้านความสวยงาม โดย
 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.89, S.D. =0.35) โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อยได้ดังนี้ ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของ
 ชุมชน ($\bar{X}$ 4.91 S.D. =0.31) รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม ($\bar{X}$ 4.92 S.D. =0.30) สีสันมีความ
 เหมาะสมกับผลิตภัณฑ์ ($\bar{X}$ 4.85 S.D. =0.44)

ตารางที่ 4.13 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบเสื้อบุรุษ แบบที่ 2.1

รายการประเมิน	เสื้อบุรุษแบบที่ 2.1		
	$\bar{X}$	SD	ระดับความพึงพอใจ
หน้าที่ใช้สอย			
รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะสมกับการใช้งาน	4.57	0.79	มากที่สุด
สะดวกต่อการใช้งาน	4.50	0.79	มากที่สุด
สะดวกต่อการขนส่ง	4.69	0.66	มากที่สุด
ง่ายต่อการดูแลรักษา	4.57	0.78	มากที่สุด
รวม	4.58	0.76	มากที่สุด
ความสวยงาม			
ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน	4.69	0.63	มากที่สุด
สีมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์	4.54	0.77	มากที่สุด
รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม	4.69	0.67	มากที่สุด
รวม	4.64	0.69	มากที่สุด
วัสดุ			
ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง	4.72	0.65	มากที่สุด
ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์	4.60	0.74	มากที่สุด
ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่	4.70	0.66	มากที่สุด
รวม	4.67	0.68	มากที่สุด
รวมทุกด้าน	4.63	0.41	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.13 ความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์เสื้อบุรุษแบบที่ 2.1 โดยรวมได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.63, S.D. =0.41) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านวัสดุ มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X}$ 4.67, S.D. =0.68) ทุกข้อได้รับความพึงพอใจระดับมาก

ที่สุด โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อยดังนี้ ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง ($\bar{X}$ 4.72, S.D. =0.65) ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่ ($\bar{X}$ 4.70, S.D. =0.68) ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์ ($\bar{X}$ 4.60, S.D. =0.74) รองลงมาเป็น ด้านความสวยงาม โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.64, S.D. =0.69) ทุกข้อได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อยดังนี้ รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม ($\bar{X}$ 4.69, S.D. =0.67) ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน ($\bar{X}$ 4.69, S.D. =0.63) สีสันมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์ ($\bar{X}$ 4.54, S.D. =0.77) และด้านหน้าที่ใช้สอย โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.58, S.D. =0.76) ทุกข้อได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อยดังนี้ สะดวกต่อการขนส่ง ($\bar{X}$ 4.67, S.D. =0.66) รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน ($\bar{X}$ 4.57, S.D. =0.79) ง่ายต่อการดูแลรักษา ($\bar{X}$ 4.57, S.D. =0.78) สะดวกต่อการใช้งาน ($\bar{X}$ 4.50, S.D. =0.79)

ตารางที่ 4.14 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบเสื้อบุรุษ แบบที่ 2.2

รายการประเมิน	เสื้อบุรุษแบบที่ 2.2		
	$\bar{X}$	SD	ระดับความพึงพอใจ
หน้าที่ใช้สอย			
รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน	4.88	0.43	มากที่สุด
สะดวกต่อการใช้งาน	4.74	0.59	มากที่สุด
สะดวกต่อการขนส่ง	4.84	0.46	มากที่สุด
ง่ายต่อการดูแลรักษา	4.47	0.85	มากที่สุด
รวม	4.73	0.58	มากที่สุด
ความสวยงาม			
ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน	4.79	0.52	มากที่สุด
สีมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์	4.50	0.71	มากที่สุด
รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม	4.70	0.68	มากที่สุด
รวม	4.66	0.64	มากที่สุด
วัสดุ			
ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง	4.82	0.53	มากที่สุด
ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์	4.82	0.52	มากที่สุด
ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่	4.82	0.55	มากที่สุด
รวม	4.82	0.53	มากที่สุด
รวมทุกด้าน	4.74	0.3	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.14 ความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์เสื้อบุรุษแบบที่ 2.2 โดยรวมได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.74, S.D. =0.30) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านวัสดุ มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X}$ 4.82, S.D. =0.53) ทุกข้อได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากันทุกข้อ ดังนี้ วัสดุที่มีความแข็งแรง ($\bar{X}$ 4.82, S.D. =0.53) วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์ ($\bar{X}$ 4.82, S.D. =0.52) ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่ ($\bar{X}$ 4.82, S.D. =0.55) รองลงมา ด้านหน้าที่ใช้สอย มีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.74, S.D. =0.58) ทุกข้อได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อยดังนี้ รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน ($\bar{X}$ 4.88, S.D. =0.43) สะดวกต่อการขนส่ง ($\bar{X}$ 4.84, S.D. =0.46) สะดวกต่อการใช้งาน ($\bar{X}$ 4.74, S.D. =0.59) ง่ายต่อการดูแลรักษา ($\bar{X}$ 4.47, S.D. =0.85) และด้านความสวยงาม มีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.66, S.D. =0.64) ทุกข้อได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อยดังนี้ ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน ($\bar{X}$ 4.79, S.D. =0.52) รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม ($\bar{X}$ 4.70, S.D. =0.68) สีสันมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์ ($\bar{X}$ 4.50, S.D. =0.71)

ตารางที่ 4.15 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบเสื้อบุรุษ แบบที่ 2,3

รายการประเมิน	เสื้อบุรุษแบบที่ 2.3		
	$\bar{X}$	SD	ระดับความพึงพอใจ
หน้าที่ใช้สอย			
รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน	4.92	0.31	มากที่สุด
สะดวกต่อการใช้งาน	4.84	0.40	มากที่สุด
สะดวกต่อการขนส่ง	4.84	0.39	มากที่สุด
ง่ายต่อการดูแลรักษา	4.85	0.41	มากที่สุด
รวม	4.86	0.38	มากที่สุด
ความสวยงาม			
ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน	4.84	0.41	มากที่สุด
สีมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์	4.65	0.59	มากที่สุด
รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม	4.90	0.32	มากที่สุด
รวม	4.80	0.44	มากที่สุด

ตารางที่ 4.15 (ต่อ)

วัสดุ			
ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง	4.86	0.44	มากที่สุด
ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์	4.93	0.29	มากที่สุด
ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่	4.92	0.33	มากที่สุด
รวม	4.90	0.36	มากที่สุด
รวมทุกด้าน	4.85	0.19	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.15 ความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์เสื้อบุรุษแบบที่ 2.3 โดยรวมได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.85, S.D. =0.19) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านวัสดุ มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X}$ 4.90, S.D. =0.36) ทุกข้อได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์ ($\bar{X}$ 4.93, S.D. =0.29) ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่ ($\bar{X}$ 4.92, S.D. =0.33) ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง ($\bar{X}$ 4.86, S.D. =0.44) รองลงมา คือ ด้านหน้าที่ใช้สอย ทุกข้อได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.86, S.D. =0.39) โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน ($\bar{X}$ 4.92, S.D. =0.31) ง่ายต่อการดูแลรักษา ($\bar{X}$ 4.85, S.D. =0.41) สะดวกต่อการใช้งาน ($\bar{X}$ 4.84, S.D. =0.40) สะดวกต่อการขนส่ง ($\bar{X}$ 4.84, S.D. =0.39) และด้านความสวยงาม โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.80, S.D. =0.44) ทุกข้อได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด ดังนี้ รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม ($\bar{X}$ 4.90, S.D. =0.32) ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน ($\bar{X}$ 4.84, S.D. =0.41) สีสันเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์ ($\bar{X}$ 4.65, S.D. =0.59)

ตารางที่ 4.16 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบกระเป๋า แบบที่ 3.1

รายการประเมิน	กระเป๋าแบบที่ 3.1		
	$\bar{X}$	SD	ระดับความพึงพอใจ
หน้าที่ใช้สอย			
รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน	4.93	0.28	มากที่สุด
สะดวกต่อการใช้งาน	4.84	0.42	มากที่สุด
สะดวกต่อการขนส่ง	4.81	0.43	มากที่สุด
ง่ายต่อการดูแลรักษา	4.85	0.41	มากที่สุด
รวม	4.86	0.38	มากที่สุด

ตารางที่ 4.16 (ต่อ)

ความสวยงาม			
ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน	4.88	0.34	มากที่สุด
สื่อมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์	4.81	0.47	มากที่สุด
รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม	4.88	0.34	มากที่สุด
รวม	4.86	0.39	มากที่สุด
วัสดุ			
ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง	4.81	0.49	มากที่สุด
ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์	4.92	0.31	มากที่สุด
ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่	4.95	0.24	มากที่สุด
รวม	4.89	0.34	มากที่สุด
รวมทุกด้าน	4.87	0.21	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.16 ความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์กระเป๋าแบบที่ 3.1 โดยรวมได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.87, S.D. =0.21) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านวัสดุ มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X}$ 4.89, S.D. =0.34) ทุกข้อได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่ ($\bar{X}$ 4.95, S.D. =0.24) ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์ ($\bar{X}$ 4.92, S.D. =0.31) ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง ($\bar{X}$ 4.81, S.D. =0.49) รองลงมา คือ ด้านความสวยงาม และด้านหน้าที่ใช้สอย มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน โดยทุกข้อได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยจะเรียงดังนี้ ด้านความสวยงาม มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.86, S.D. =0.39) ทุกข้อได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด ได้แก่ รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม ($\bar{X}$ 4.88, S.D. =0.34) ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน ($\bar{X}$ 4.88, S.D. =0.34) สื่อมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์ ($\bar{X}$ 4.81, S.D. =0.47) และด้านหน้าที่ใช้สอย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.86, S.D. =0.38) ทุกข้อได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด ได้แก่ รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน ($\bar{X}$ 4.93, S.D. =0.28) ง่ายต่อการดูแลรักษา ($\bar{X}$ 4.85, S.D. =0.41) สะดวกต่อการใช้งาน ($\bar{X}$ 4.84, S.D. =0.42) สะดวกต่อการขนส่ง ($\bar{X}$ 4.81, S.D. =0.43)

ตารางที่ 4.17 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบกระเป๋าสายแบบที่ 3.2

รายการประเมิน	กระเป๋าสายแบบที่ 3.2		
	$\bar{X}$	SD	ระดับความพึงพอใจ
หน้าที่ใช้สอย			
รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน	4.58	0.76	มากที่สุด
สะดวกต่อการใช้งาน	4.51	0.78	มากที่สุด
สะดวกต่อการขนส่ง	4.47	0.77	มาก
ง่ายต่อการดูแลรักษา	4.47	0.78	มาก
รวม	4.51	0.77	มากที่สุด
ความสวยงาม			
ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน	4.53	0.75	มากที่สุด
สีมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์	4.35	0.86	มาก
รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม	4.51	0.77	มากที่สุด
รวม	4.46	0.79	มาก
วัสดุ			
ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง	4.19	0.92	มาก
ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์	4.55	0.79	มากที่สุด
ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่	4.66	0.70	มากที่สุด
รวม	4.47	0.81	มากที่สุด
รวมทุกด้าน	4.48	0.56	มาก

จากตารางที่ 4.17 ความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์กระเป๋าสายแบบที่ 3.2 โดยรวมได้รับความพึงพอใจระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย ($=\bar{X}$ 4.48, S.D. =0.56) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า หน้าที่ใช้สอย มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($=\bar{X}$ 4.51, S.D. =0.77) ได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน สะดวกต่อการใช้งาน ($=\bar{X}$ 4.51, S.D. =0.78) ง่ายต่อการดูแลรักษา ($=\bar{X}$ 4.47, S.D. =0.78) สะดวก($=\bar{X}$ 4.47, S.D. =0.78) ต่อการขนส่ง ($=\bar{X}$ 4.47, S.D. =0.77) รองลงมา คือ ด้านวัสดุ มีค่าเฉลี่ย ($=\bar{X}$ 4.47, S.D. =0.81) ได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่ ($=\bar{X}$ 4.66, S.D. =0.70) ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์ ($=\bar{X}$ 4.55, S.D. =0.79) ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง ($=\bar{X}$ 4.19, S.D. =0.92) และ ด้านความสวยงาม มีค่าเฉลี่ย ($=\bar{X}$ 4.46, S.D. =0.79) ได้รับความพึงพอใจระดับ

มาก ได้แก่ ผลិតภณท์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน ($\bar{X}$ 4.53, S.D. =0.75) รูปแบบของผลิตภณท์มีความสวยงาม ($\bar{X}$ 4.51, S.D. =0.77) สึมีความเหมาะสมกับผลิตภณท์ ($\bar{X}$ 4.35, S.D. =0.86)

ตารางที่ 4.18 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบกระเป๋า แบบที่ 3.3

รายการประเมิน	กรเป๋าแบบที่ 3.3		
	$\bar{X}$	SD	ระดับความพึงพอใจ
หน้าที่ใช้สอย			
รูปแบบผลิตภณท์เหมาะกับการใช้งาน	4.68	0.69	มากที่สุด
สะดวกต่อการใช้งาน	4.74	0.58	มากที่สุด
สะดวกต่อการขนส่ง	4.72	0.58	มากที่สุด
ง่ายต่อการดูแลรักษา	3.93	0.95	มาก
รวม	4.51	0.70	มากที่สุด
ความสวยงาม			
ผลิตภณท์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน	4.78	0.52	มากที่สุด
สึมีความเหมาะสมกับผลิตภณท์	4.66	0.68	มากที่สุด
รูปแบบของผลิตภณท์มีความสวยงาม	4.44	0.84	มากที่สุด
รวม	4.62	0.68	มากที่สุด
วัสดุ			
ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง	4.70	0.61	มากที่สุด
ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภณท์	4.81	0.52	มากที่สุด
ผลิตภณท์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่	4.70	0.68	มากที่สุด
รวม	4.74	0.60	มากที่สุด
รวมทุกด้าน	4.61	0.42	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.18 ความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อต้นแบบผลิตภณท์กระเป๋าแบบที่ 3.3 โดยรวมได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.61, S.D. =0.42) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านวัสดุ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X}$ 4.70, S.D. =0.60) ทุกข้อได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภณท์ ($\bar{X}$ 4.81, S.D. =0.52) ผลิตภณท์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่ ($\bar{X}$ 4.70, S.D. =0.68) ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง ($\bar{X}$ 4.70, S.D. =0.61) รองลงมา คือ ด้านความสวยงาม มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.62, S.D. =0.68) ทุกข้อได้รับความพึงพอใจ

ระดับมากที่สุด โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน ($\bar{X}$ 4.78, S.D. =0.52) สีสันเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์ ($\bar{X}$ 4.66, S.D. =0.68) รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม ($\bar{X}$ 4.44, S.D. =0.84) และด้านหน้าที่ใช้สอย ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.51, S.D. =0.70) ได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ สะดวกต่อการใช้งาน ($\bar{X}$ 4.74, S.D. =0.58) สะดวกต่อการขนส่ง ($\bar{X}$ 4.72, S.D. =0.58) รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน ($\bar{X}$ 4.68, S.D. =0.69) ง่ายต่อการดูแลรักษา ($\bar{X}$ 3.93, S.D. =0.95)

3) เพื่อถ่ายทอดทักษะองค์ความรู้ผลิตภัณฑ์ชุมชน

จากการลงพื้นที่เพื่อถ่ายทอดโครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอบ้านดง จังหวัดพะเยา โดยการถ่ายทอดองค์ความรู้ เรื่องการผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์ 3 แบบ ได้แก่ เสื้อสตรี เสื้อบุรุษ กระเป๋า มีผู้เข้าอบรม จำนวน 20 ท่าน

ภาพที่ 4.11 แสดงต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ถ่ายทอด

3.1) แบบทดสอบก่อน หลัง การอบรม จำนวน 15 ข้อ ซึ่งได้ผลดัง ตารางที่ 4.19

ตารางที่ 4.19 การเปรียบเทียบความแตกต่างคะแนนเฉลี่ยก่อนอบรม และหลังอบรม โครงการวิจัย

ระบุคะแนนเต็ม	15	15	ผลต่าง
คนที่	Pre-test	Post-test	D
1	8	15	7
2	8	12	4
3	4	11	7
4	3	10	7
5	4	11	7
6	5	10	5
7	6	10	4
8	5	11	6
9	5	12	7
10	5	10	5
11	4	9	5
12	5	10	5
13	6	12	6
14	6	12	6
15	5	13	8
16	5	10	5
17	6	14	8
18	5	12	7
19	5	14	9
20	4	7	3

ตารางที่ 4.20 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติทดสอบที และระดับนัยสำคัญทางสถิติของการทดสอบเปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนและหลังอบรม

การทดสอบ	N	Scores	Total scores	Mean	S.D.	D	S.D.D	t	Sig.(1-tailed)
Pre-test	20	15	104	5.20	1.24	6.05	1.54	17.59*	0.0000
Post-test	20	15	225	11.25	1.89				

จากตารางที่ 2.20 พบว่า การทดสอบก่อนเข้าอบรมและหลังอบรม มีคะแนนเฉลี่ยก่อนอบรมเท่ากับ 5.20 คะแนน และเฉลี่ยหลังอบรมเท่ากับ 11.25 คะแนน ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังอบรม พบว่า คะแนนสอบหลังอบรมสูงกว่าก่อนอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2) แบบประเมินความพึงพอใจหลังการอบรมโครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอนาทะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยการถ่ายทอดองค์ความรู้ เรื่องการผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์ 3 แบบที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดใน 3 ลำดับแรก ได้แก่ ต้นแบบเสื้อสตรี ต้นแบบเสื้อบุรุษ ต้นแบบกระเป๋า

จากการศึกษาความพึงพอใจพบว่าผู้เข้าอบรม เป็นเพศหญิง จำนวน 20 คน ส่วนใหญ่อายุ 36-45 ปี จำนวน 7 คน รองลงมาอายุระหว่าง 46-55 ปี จำนวน 6 คน อายุ 56 ปีขึ้นไป จำนวน 4 คน และอายุระหว่าง 25-35 ปี จำนวน 3 คน การศึกษาของผู้เข้าอบรมส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับ ม.6 จำนวน 15 คน รองลงมาระดับ ปวช. 3 คน ระดับปวส. จำนวน 2 คน ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ เกษตรกร จำนวน 15 คน รองลงมา อาชีพอื่น ๆ เช่น รับจ้างรายวัน เย็บผ้า เป็นต้น จำนวน 5 คน

ตารางที่ 4.21 ความพึงพอใจหลังการอบรมโครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลด
ความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเกียบ จังหวัด
ฉะเชิงเทรา

N=20

รายการประเมิน	$\bar{X}$	SD	ระดับความพึงพอใจ
ด้านวิทยากร			
1. การเตรียมตัวและความพร้อมของวิทยากร	4.80	0.41	มากที่สุด
2. การถ่ายทอดของวิทยากร	4.80	0.41	มากที่สุด
3. สามารถอธิบายเนื้อหาได้ชัดเจนและตรงประเด็น	4.80	0.41	มากที่สุด
4. ใช้ภาษาที่เหมาะสมและเข้าใจง่าย	4.75	0.44	มากที่สุด
5. การตอบคำถามของวิทยากร	4.80	0.39	มากที่สุด
รวม	4.79	0.70	มากที่สุด
ด้านสถานที่ / ระยะเวลา / อาหาร			
1. สถานที่สะอาดและมีความเหมาะสม	4.90	0.31	มากที่สุด
2. ความพร้อมของอุปกรณ์	4.50	0.51	มากที่สุด
3. ระยะเวลาในการอบรม มีความเหมาะสม	4.50	0.51	มากที่สุด
4. อาหาร มีความเหมาะสม	4.80	0.41	มากที่สุด
รวม	4.62	0.35	มากที่สุด
ด้านความรู้ความเข้าใจ			
1. ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องนี้ก่อนการอบรม	2.65	0.49	มากที่สุด
2. ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องนี้หลังการอบรม	4.90	0.31	มากที่สุด
3. สามารถอธิบายขั้นตอนก่อนหลังได้	4.80	0.41	มากที่สุด
รวม	4.12	0.20	มากที่สุด
ด้านการนำความรู้ไปใช้			
1. สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ได้จริง	5.00	0.00	มากที่สุด
2. สามารถนำความรู้ไปสร้างอาชีพเสริมได้	4.90	0.31	มากที่สุด
3. สามารถให้คำปรึกษาแก่เพื่อนร่วมงานได้	4.80	0.41	มากที่สุด
รวม	4.90	0.19	มากที่สุด
รวมทุกด้าน	4.60	0.36	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.21 ความพึงพอใจของผู้เข้าอบรม โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.60, S.D. =0.36) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่ได้รับความพึงพอใจมากที่สุด คือ ด้านการนำความรู้ไปใช้ ได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.90, S.D. =0.19) โดยลำดับจากมากไปน้อยได้ดังนี้ สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ได้จริง ($\bar{X}$ 5.00, S.D. =0.00) สามารถนำความรู้ไปสร้างอาชีพเสริมได้ ($\bar{X}$ 4.90, S.D. =0.31) สามารถให้คำปรึกษาแก่เพื่อนร่วมงานได้ ($\bar{X}$ 4.80, S.D. =0.41) รองลงมา คือ ด้านวิทยากร ได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.79, S.D. =0.70) โดยลำดับจากมากไปน้อยได้ดังนี้ การเตรียมตัวและความพร้อมของวิทยากร ($\bar{X}$ 4.80, S.D. =0.41) การถ่ายทอดของวิทยากร ($\bar{X}$ 4.80, S.D. =0.41) สามารถอธิบายเนื้อหาได้ชัดเจนและตรงประเด็น ($\bar{X}$ 4.80, S.D. =0.41) การตอบคำถามของวิทยากร ($\bar{X}$ 4.80, S.D. =0.39) ใช้ภาษาที่เหมาะสมและเข้าใจง่าย ($\bar{X}$ 4.75, S.D. =0.44) ด้านสถานที่ / ระยะเวลา / อาหาร โดยรวมได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.62, S.D. =0.35) โดยลำดับจากมากไปน้อยได้ดังนี้ สถานที่สะอาดและมีความเหมาะสม ($\bar{X}$ 4.90, S.D. =0.31) อาหาร มีความเหมาะสม ($\bar{X}$ 4.80, S.D. =0.41) ความพร้อมของอุปกรณ์ ($\bar{X}$ 4.50, S.D. =0.51) ระยะเวลาในการอบรม มีความเหมาะสม ($\bar{X}$ 4.50, S.D. =0.51) ด้านความรู้ความเข้าใจ ได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.12, S.D. =0.20) โดยลำดับจากมากไปน้อยได้ดังนี้ ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องนี้หลังการอบรม ($\bar{X}$ 4.90, S.D. =0.31) สามารถอธิบายขั้นตอนก่อนหลังได้ ($\bar{X}$ 4.80, S.D. =0.41)

4.2 การอภิปรายผล

จากการศึกษาเรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา ผู้วิจัยได้อภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ดังนี้

1) เพื่อศึกษาความต้องการส่งเสริมอาชีพ และความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

ผลจากการสัมภาษณ์ และระดมสมอง ระหว่างสมาชิกกลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา ร่วมกับทีมวิจัย พบว่า สมาชิกกลุ่มมีความพร้อม และต้องการพัฒนาทักษะการเย็บเสื้อผ้า ผลิตภัณฑ์จากผ้าที่ต้องการผลิต คือ เสื้อสตรี เสื้อบุรุษ กระเป๋า สะท้อนถึงความมุ่งมั่นในการความต้องการพัฒนาทักษะ และสร้างอาชีพเสริม อาจเพราะการฝึกทักษะที่เหมาะสมจะช่วยเพิ่มคุณภาพของผลิตภัณฑ์ และความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ สอดคล้องกับ พระณัฐวุฒิ พันทะลี และคณะ (2565) ว่า ความเหลื่อมล้ำ คือ ความไม่เท่าเทียมกัน ความต่างกัน ความไม่เสมอกันในทุกเรื่องทุกพื้นที่ ทุก

ภาคส่วน และทุกเวลา เช่น รายได้การศึกษา กระบวนการยุติธรรม การสาธารณสุข ที่อยู่อาศัย ตลอดจน การเข้าถึงทรัพยากรและบริการพื้นฐานทางสังคม ส่วนการเลือกใช้ผ้าที่เป็นอัตลักษณ์นั้นเลือกใช้ผ้าสีด่อน และผ้าขาวม้า เพราะเป็นผ้าที่มีอยู่ในชุมชน เป็นการนำวัสดุที่มีอยู่ในชุมชนมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ซึ่งเป็นการสร้างความเป็นเอกลักษณ์ให้กับผลิตภัณฑ์ และยังเป็นการสนับสนุนการผลิตในท้องถิ่นด้วย การ นำเอกลักษณ์ของผ้าท้องถิ่นมาใช้ในการออกแบบช่วยสร้างความน่าสนใจให้กับผลิตภัณฑ์ สอดคล้องกับ มรกต กำแพงเพชร และคณะ (2562) ศึกษาวิจัยเรื่อง การสร้างอัตลักษณ์ของผลิตภัณฑ์เพื่อยกระดับ ผลิตภัณฑ์ชุมชนเพชรบูรณ์ศรี โครงการเศรษฐกิจชุมชนครบวงจร บ้านเพชรเพลินดิน พบว่า ทรัพยากร ท้องถิ่นสามารถพัฒนาเป็นอัตลักษณ์ของแต่ละจังหวัด โดยการประเมินจากมิติทางด้านวัฒนธรรมมีความ เกี่ยวกับการประกอบอาชีพทั้งสิ้น รวมถึงแหล่งท่องเที่ยวที่มีประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมยาวนานในแต่ละ ยุคสมัย และทรัพย์ อมรวิญญู (2564) ศึกษาวิจัยเรื่อง การสร้างมูลค่าเพิ่มให้ผลิตภัณฑ์จากวัสดุท้องถิ่น แบบมีส่วนร่วม กลุ่มจักสานชุมชนบ้านไผยา หมู่ 4 อำเภอสระใคร จังหวัดหนองคาย ผลการวิจัย พบว่า ผลิตภัณฑ์ที่มีความเหมาะสมกับพื้นที่ คือ กระติบข้าวเหนียวที่ใช้ผักตบชวาเป็นวัสดุหลักเก็บ ความร้อน และ ผลการทดลองใช้ผลิตภัณฑ์ต้นแบบพบว่า มีความโดดเด่น ในด้าน 1) วัสดุธรรมชาติจากภูมิปัญญา 2) เก็บ ความร้อนได้ดีมีคุณภาพ 3) มีภาพลักษณ์ในตัวเองโดดเด่น 4) มีเรื่องราวความเป็นมาของผลิตภัณฑ์ 5) เสริมสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของชุมชน ซึ่งส่งผลให้ชุมชนมีองค์ความรู้สามารถพัฒนาให้ผลิตภัณฑ์ ของตนให้มีมูลค่าเพิ่ม ตอบสนองความต้องการของลูกค้า และยังคงอัตลักษณ์ทางภูมิปัญญาผสมผสานกับ การ พัฒนาคุณภาพของผลิตภัณฑ์ และชุมชนได้มีการทดลองจำหน่ายผลิตภัณฑ์ต้นแบบในตลาดจริงพบว่า ผลิตภัณฑ์ได้รับการตอบสนองที่ดีต่อผู้บริโภค ทำให้เกิดการสร้างรายได้ในชุมชน ส่งผลให้ชุมชนเห็นคุณค่า ของวิถีชีวิต และวัฒนธรรมจักสานของตนเกิดช่างจักสานรุ่นใหม่ใน และนอกชุมชนเชื่อมั่นว่าสามารถสร้าง รายได้และเสริมสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของชุมชน

2) เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนให้ให้ตรงกับศักยภาพและทักษะของชุมชน

ผลิตรูปแบบผลิตภัณฑ์ชุมชนจำนวน 3 กลุ่ม 9 แบบ ได้แก่ กลุ่มที่ 1 ต้นแบบเสื่อสตรี แบบที่ 1.1 ต้นแบบเสื่อสตรี แบบที่ 1.2, ต้นแบบเสื่อสตรี แบบที่ 1.3 ต้นแบบเสื่อบุรุษ แบบที่ 2.1 ต้นแบบเสื่อบุรุษ, แบบที่ 2.2 ต้นแบบเสื่อบุรุษ แบบที่ 2.3 และต้นแบบกระเป๋า แบบที่ 3.1, ต้นแบบกระเป๋า ต้นแบบ แบบที่ 3.2, ต้นแบบกระเป๋า แบบที่ 3.3

ผลการศึกษาความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ชุมชน จำนวน 3 กลุ่ม 9 แบบ จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศ หญิง มีอายุระหว่าง 41-45 ปี มีสถานภาพสมรส ระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพ พนักงานทั่วไป รายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาท มีภูมิลำเนา อยู่ที่จังหวัดฉะเชิงเทรา วัตถุประสงค์การ มาที่จังหวัดฉะเชิงเทรา มาเพื่อซื้อสินค้าอุปโภค บริโภค

ความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ชุมชน ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านหน้าที่ใช้สอย ด้านความสวยงาม ด้านวัสดุ ต้นแบบผลิตภัณฑ์ชุมชน ทั้ง 3 กลุ่ม 9 แบบ ดังตารางที่ 2.24

ตารางที่ 2.22 เปรียบเทียบความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ชุมชน 3 กลุ่ม 9 แบบ

หัวข้อการประเมิน	ต้นแบบผลิตภัณฑ์									รวม
	เสื้อสตรี			เสื้อบุรุษ			กระเป๋า			
	1.1	1.2	1.3	2.1	2.2	2.3	3.1	3.2	3.3	
หน้าที่ใช้สอย	4.61	4.76	4.89	4.58	4.73	4.86	4.86	4.51	4.51	42.31
ความสวยงาม	4.59	4.78	4.89	4.64	4.66	4.8	4.86	4.46	4.62	42.30
วัสดุ	4.76	4.82	4.91	4.67	4.82	4.9	4.89	4.47	4.74	42.98
รวม	4.65	4.78	4.90	4.63	4.74	4.85	4.87	4.48	4.61	

จากตารางที่ 2.22 พบว่า ต้นแบบผลิตภัณฑ์ชุมชน ทั้ง 3 กลุ่ม 9 แบบ โดยรวมได้รับความพึงพอใจระดับมาก และระดับมากที่สุด โดยด้านที่ได้รับความพึงพอใจมากที่สุด คือ ด้านวัสดุ พบว่าทุกแบบได้รับความพึงพอใจระดับมาก อาจเพราะเลือกใช้ผ้าสีอ่อนซึ่งเป็นอัตลักษณ์ของชุมชน ตกแต่งด้วยผ้าขาวม้า และมีการออกแบบต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่เหมาะสมกับชนิดของผ้าช่วยให้ผลิตภัณฑ์มีความสวยงามและมีคุณภาพ รองลงมา ด้านหน้าที่ใช้สอย และด้านความสวยงาม สอดคล้องกับ อรพรรณ ชัยวงษ์วิบูลย์ (2560) ศึกษาวิจัย เรื่องแนวทางการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์กระเป๋าเครื่องเขียน TINTINTOYS ผลการวิจัยพบว่า นอกจากการออกแบบให้มีความโดดเด่นแล้ว ต้องคำนึงถึง การใช้งานและคุณภาพของวัสดุที่นำมาใช้ผลิตกระเป๋าเครื่องเขียน เช่น พลาสติกต้องมีความยืดหยุ่น โดยผู้บริโภค เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับตัวสินค้า เน้นการออกแบบที่โดดเด่น ง่ายต่อการนำไปใช้งาน เพื่อให้สามารถตอบสนองกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมายได้ และในขณะเดียวนั้นสามารถสร้างโอกาสทางธุรกิจให้กับTINTINTOYS ต่อไป และสอดคล้อง ภัทรภร พุฒพันธ์ และพงษ์พัฒน์ เสน่ห์ดี (2566)

การศึกษาปัจจัยทางการตลาดของผลิตภัณฑ์ชุมชนในจังหวัดปทุมธานี ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์พบว่า ผู้บริโภคในจังหวัดปทุมธานี ให้ความสำคัญกับปัจจัยต่าง ๆ อยู่ในระดับมาก ประกอบด้วยผลิตภัณฑ์มีการสะท้อนถึงเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่น คุณภาพของผลิตภัณฑ์ชุมชน ชื่อเสียงของผู้ผลิต/แหล่งผลิต การรับประกันสินค้าหลังการขาย และมาตรฐานของแบรนด์หรือตราสินค้า

ต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้รับความพึงพอใจมากที่สุด คือ เสื้อสตรีแบบที่ 1.3 ลักษณะ เป็นเสื้อพอดิตัว ปกบัวผ่าหน้า ติดกระดุมด้านหน้า ความยาวระดับสะโพกล่าง แขนสั้น ตกแต่งด้วยผ้าขาวม้าด้านหน้าซ้าย โดยรวมได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.90, S.D. =0.18) เมื่อพิจารณาเป็น

รายด้านพบว่าทุกด้านได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด ด้านที่ได้รับค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านวัสดุ มีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.91, S.D. =0.32) รองลงมา ด้านหน้าที่ใช้สอย และด้านความสวยงาม โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน ($\bar{X}$ 4.89, S.D. =0.35) อาจเพราะ มีการออกแบบรูปแบบเสื้อที่สวมใส่ได้หลายโอกาส ใช้ผ้าสีอ่อน ซึ่งเป็นวัสดุท้องถิ่นมีความเป็นอัตลักษณ์ของชุมชน เมื่อตกแต่งกับผ้าขาวม้าให้ให้มีสีสันสดใส มีความทนทานต่อการใช้งาน ง่ายต่อการดูแลรักษา สะดวกต่อการขนส่ง สอดคล้องกับ อัญชลี โสมดี และคณะ (2550) การออกแบบคือ การสร้างสรรค์สิ่งใหม่ และการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง ของเดิมให้ดียิ่งขึ้นด้วยการใช้วัสดุและวิธีการที่เหมาะสม ตามแบบแผนและจุดมุ่งหมายที่ต้องการ โดยอาศัยองค์ประกอบด้านความงาม หรือกฎเกณฑ์ขององค์ประกอบของศิลปะ ยังสอดคล้องกับ เมธาวี จำเนียร (2564) การจะทำให้ผลิตภัณฑ์ชุมชนสามารถติดตราตรึงใจให้อยู่ในทุกความคิดของผู้บริโภคนั้น จะต้องให้ความสำคัญกับทุนทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญา ความเชื่อ และวิถีชีวิตของแต่ละท้องถิ่น ผ่านการสร้างอัตลักษณ์ เพื่อให้เกิดความน่าสนใจ และสามารถดึงดูดใจผู้บริโภคให้ตัดสินใจซื้อสินค้าและผลิตภัณฑ์ของชุมชน

ต้นแบบผลิตภัณฑ์ที่ได้รับความพึงพอใจน้อยที่สุด ได้แก่ กระเป๋าแบบที่ 3.2 ลักษณะเป็นกระเป๋าถือใบเล็ก ไม่มีซิป ที่ได้รับความพึงพอใจน้อย อาจเพราะ กระเป๋าถือใบเล็กไม่สามารถตอบสนองความต้องการในการใช้งานของผู้ใช้ได้เต็มที่ การเก็บของไม่ปลอดภัย ความจุไม่เพียงพอ วัสดุ และการออกแบบอาจไม่ตรงตามความต้องการ สอดคล้องกับ ทาริกา สระทองคำ (2565) แนวทางการพัฒนาผลิตภัณฑ์ปัจจุบันมีผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาดมากมาย เกิดการแข่งขัน ทำให้ต้องมีการพัฒนาผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาดอย่างต่อเนื่อง แต่การพัฒนาผลิตภัณฑ์จำเป็นต้องอาศัย ความแตกต่าง ความโดดเด่น และมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่สามารถแข่งขันในตลาดที่รุนแรงได้ อีกทั้งการพัฒนาผลิตภัณฑ์ต้องมีการสำรวจความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อผลิตภัณฑ์ เพื่อให้ผลิตภัณฑ์นั้น ตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค และอยู่ในตลาดได้นานยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ วชิรินทร์ จรุงจิตสุนทร (2548) กล่าวว่า การพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ที่ดีนั้น สินค้าต้องมีความแข็งแรง คงทนต่อสภาพของการใช้งาน หรือมีอายุการใช้งานที่เหมาะสมกับลักษณะของผลิตภัณฑ์และราคาที่เหมาะสม และยังสอดคล้องกับ จุรีวรรณ จันทลา (2559) การศึกษาและสังเคราะห์แนวคิดการสร้างมูลค่าเพิ่มของผลิตภัณฑ์ผ้าทอไทยทรงดำ พบว่าในการออกแบบเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์จากผ้าทอไทยทรงดำนั้น อันดับแรกผู้ออกแบบต้องคำนึงถึงหลักการออกแบบโดยทั่วไปที่สำคัญคือ ประโยชน์ใช้สอยอีกส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญที่นักออกแบบจะต้องคำนึงถึง คือ การคงเอกลักษณ์ และการสื่อความหมายของลวดลายและสีสันต่าง ๆ

3) เพื่อถ่ายทอดทักษะองค์ความรู้ผลิตภัณฑ์ชุมชน

ผลการทดสอบก่อนเข้าอบรมและหลังอบรม มีคะแนนเฉลี่ยก่อนอบรมเท่ากับ 5.20 คะแนน และเฉลี่ยหลังอบรมเท่ากับ 11.25 คะแนน ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังอบรม พบว่า คะแนนสอบหลังอบรมสูงกว่าก่อนอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การเพิ่มขึ้นของคะแนนเฉลี่ยแสดงให้เห็นว่า ผู้เข้าร่วมอบรมได้รับความรู้ และทักษะใหม่ๆ ที่มีประโยชน์และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ อาจเพราะมีเนื้อหา และวิธีการอบรมที่มีความเหมาะสม รวมทั้งตัวผู้เข้าอบรมที่มีความพยายาม ตั้งใจรับการอบรม สอดคล้องกับ ชิดารัตน์ สมานพันธ์ (2564) พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจ ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเนื้อหาในการอบรมเป็นประโยชน์ต่อผู้เข้ารับการอบรม ที่จะได้นำไปประยุกต์ใช้ในการฝึกประสบการณ์ และยังสอดคล้องกับ ฐานิตา ลิมวงศ์และคณะ (2557) ที่กล่าวว่า โครงการอบรมมีส่วนช่วยให้ผู้เข้าอบรมมีความรู้เพิ่มเติมหลังการอบรมเป็นอย่างมาก ซึ่งความสำเร็จของโครงการอาจมาจากการจัดโครงการที่ผสมผสานกันระหว่างการบรรยายและการลงมือปฏิบัติเพื่อให้ผู้เข้าอบรมได้บูรณาการความรู้ความเข้าใจอย่างแท้จริง

ผลการศึกษาความพึงพอใจหลังการอบรมโครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา ประเมิน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านด้านวิทยากร ด้านสถานที่ / ระยะเวลา / อาหาร ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านการนำความรู้ไปใช้ โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.60, S.D. =0.36) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่ได้รับความพึงพอใจมากที่สุด คือ ด้านการนำความรู้ไปใช้ ได้รับรับความพึงพอใจระดับมากมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.90, S.D. =0.19) อาจเพราะเนื้อหาที่อบรมสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง และสามารถนำความรู้ไปสร้างอาชีพเสริมได้ ทำให้ชุมชนสามารถพึ่งพาตัวเองได้ สอดคล้องกับ กฤษณา เกตุคำ (2567) พบว่า ถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากผ้าลายไล่ปลาไหลให้กับกลุ่มทอผ้าชุมชนคุณธรรมวัดศรีสองคร และประชาชนทั่วไป โดยให้องค์ความรู้การทำผลิตภัณฑ์จากผ้าลายไล่ปลาไหลผ่านอบรมเชิงปฏิบัติการเป็นการส่งเสริมแนวภูมิปัญญาท้องถิ่น สร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนผ่านรูปแบบการสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์จากผ้าลายไล่ปลาไหล ในรูปแบบต่างๆ ที่มีต้นทุนการผลิตที่ไม่สูง ทำให้มีหลากหลายของผลิตภัณฑ์มากขึ้นครอบคลุมกลุ่มเป้าหมาย มีการนำเด็กและเยาวชนของกลุ่มมาเรียนรู้ต่อยอดภูมิปัญญาและทักษะ สร้างอาชีพให้กับชุมชนมุ่งเน้นการฝึกปฏิบัติเพื่อให้ผู้เข้าอบรมสามารถนำไปประกอบอาชีพเสริมได้เพื่อเสริมสร้างศักยภาพการทำงาน และสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีให้กับตนเอง ครอบครัว และชุมชน

บทที่ 5

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

วิจัยเรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอนาทะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาความต้องการส่งเสริมอาชีพ และความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอนาทะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา 2) เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนให้ให้ตรงกับศักยภาพและทักษะของชุมชน 3) เพื่อถ่ายทอดทักษะองค์ความรู้ผลิตภัณฑ์ชุมชน จากการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารที่เกี่ยวข้องและการเก็บข้อมูล ได้ผลสรุปและข้อเสนอแนะได้ดังนี้

5.1 สรุปผล

จากการพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอนาทะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ชุมชน ต้นแบบผลิตภัณฑ์ชุมชนจำนวน 9 แบบ และแบบทดสอบ (Test) ทักษะ สรุปผลตามวัตถุประสงค์ ได้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความต้องการส่งเสริมอาชีพ และความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอนาทะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา
2. เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนให้ให้ตรงกับศักยภาพและทักษะของชุมชน
3. เพื่อถ่ายทอดทักษะองค์ความรู้ผลิตภัณฑ์ชุมชน

จากการพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอนาทะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยมีผลดังนี้

1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ จำนวน 20 คน

เป็นเพศหญิงทั้งหมด ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 36-45 ปี จำนวน 7 คน มีรายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 15 คน จบการศึกษาระดับ ม.6 จำนวน 15 คน ประกอบอาชีพ เกษตรกร จำนวน 15 คน มีศักยภาพและทักษะในการตัดเย็บ จำนวน 6 คน ทุกคนมีความพร้อมที่จะอบรมเพื่อเพิ่มทักษะในการตัดเย็บ

1.2 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่ม

วัตถุประสงค์ของการตั้งกลุ่ม เพื่อบรรเทาผลกระทบจากช้างป่า ให้สมาชิกในชุมชนมีรายได้จากอาชีพเสริมที่ไม่ต้องพึ่งพาการเกษตรเพียงอย่างเดียว ใช้ผ้าที่เป็นอัตลักษณ์ของชุมชน คือ ผ้าสีด่อน ตกแต่งด้วยผ้าขาวม้า ผลิตภัณฑ์จากผ้าที่ต้องการผลิต คือ เสื้อสตรี เสื้อบุรุษ กระเป๋า

2.1 ต้นแบบผลิตภัณฑ์ ทั้งหมด 9 แบบ ได้แก่

ต้นแบบเสื้อสตรีแบบที่ 1.1 แบบที่ 1.2 และแบบที่ 1.3 แบบเสื้อบุรุษ 2.1 แบบที่ 2.2 และแบบที่ 2.3 ต้นแบบกระเป๋าแบบที่ 3.1 แบบที่ 3.2 และแบบที่ 3.3

2.2 ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถาม จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน

ที่มีต่อต้นแบบพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านนินกระบก อำเภอนาทะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 269 คน มีอายุระหว่าง 41-45 ปี มีสถานภาพสมรส จำนวน 198 คน มีระดับการศึกษา ระดับปริญญาตรี จำนวน 208 คน ประกอบอาชีพ พนักงานทั่วไป จำนวน 132 คน รายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 163 คน มีภูมิลำเนาอยู่ที่ จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 361 คน ส่วนใหญ่มาที่จังหวัดฉะเชิงเทรา ซื้อสินค้าอุปโภค บริโภค จำนวน 209 คน

ตอนที่ 2 ความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถาม

ความพึงพอใจที่มีต่อต้นแบบผลิตภัณฑ์ชุมชน 9 แบบ พบว่าทุกแบบได้รับความพึงพอใจระดับมาก ต้นแบบที่ได้รับความพึงพอใจมากที่สุด คือ ต้นแบบเสื้อสตรีแบบที่ 1.3 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.90, S.D. =0.18) รองลงมา คือ ต้นแบบกระเป๋า แบบที่ 3.1 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.87, S.D. =0.21) ต้นแบบเสื้อบุรุษ แบบที่ 2.3 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.85, S.D. =0.19) ต้นแบบเสื้อสตรีแบบที่ 1.2 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.78, S.D. =0.30) ต้นแบบเสื้อบุรุษ แบบที่ 2.2 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.74, S.D. =0.41) ต้นแบบเสื้อสตรี แบบที่ 1.1 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.65, S.D. =0.25) ต้นแบบเสื้อบุรุษแบบที่ 2.1 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.63, S.D. =0.41) ต้นแบบกระเป๋าแบบที่ 3.3 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.61, S.D. =0.42) และต้นแบบกระเป๋า แบบที่ 3.2 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.48, S.D. =0.56)

3.1 แบบทดสอบก่อน หลัง โดยเลือกต้นแบบผลิตภัณฑ์ 3 แบบที่ได้รับความพึงพอใจมากที่สุด ได้แก่ เสื้อสตรีแบบที่ 1.3 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.90, S.D. =0.18) ต้นแบบกระเป๋า แบบที่ 3.1 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.87, S.D. =0.21) ต้นแบบเสื้อบุรุษ แบบที่ 2.3 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.85, S.D. =0.19) จำนวน 15 ข้อ ได้ผลดังนี้

การทดสอบก่อนเข้าอบรมและหลังอบรม มีคะแนนเฉลี่ยก่อนอบรมเท่ากับ 5.20 คะแนน และเฉลี่ยหลังอบรมเท่ากับ 11.25 คะแนน ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังอบรม พบว่า คะแนนสอบหลังอบรมสูงกว่าก่อนอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 แบบประเมินความพึงพอใจหลังการอบรมโครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยการถ่ายทอดองค์ความรู้ เรื่องการผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์ 3 แบบ ได้แก่ เสื้อสตรี เสื้อบุรุษ กระเป๋า

ประเมิน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านด้านวิทยากร ด้านสถานที่ / ระยะเวลา / อาหาร ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านการนำความรู้ไปใช้ โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ 4.60, S.D. =0.36)

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษา

5.2.1.1 ควรจัดเวลาในการอบรม และฝึกทักษะในการเย็บให้มากกว่านี้

5.2.1.2 ควรมีการจัดอบรม การสร้างแบบตัดเสื้อผ้า การซ่อมจักร การใช้จักร

5.2.1.3 ควรส่งเสริมการออกแบบผลิตภัณฑ์ และบรรจุภัณฑ์ให้มีความน่าสนใจ ทันสมัย และตรงกับความต้องการของตลาด รวมถึงการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีในการผลิต เพื่อเพิ่มมูลค่าและความแข่งขันในตลาด

5.2.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

5.2.2.1 ควรทำการศึกษาปัญหา และความต้องการของชุมชนให้ละเอียด เกี่ยวกับปัญหา และความต้องการที่แท้จริงของชุมชน เพื่อให้สามารถพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการที่ตอบสนองความต้องการได้อย่างเหมาะสม

5.2.2.2 ควรสำรวจและศึกษาแนวทางการตลาดดิจิทัลเพื่อให้สามารถใช้สื่อออนไลน์ในการประชาสัมพันธ์ และจำหน่ายผลิตภัณฑ์

5.2.2.3 ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับจัดทำารอบรม และฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะการผลิต และการจัดการธุรกิจให้กับสมาชิกในกลุ่ม

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงวัฒนธรรม. 2567. “ผ้าเอกลักษณ์ประจำจังหวัดฉะเชิงเทรา.” [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <http://m-culture.in.th/album/view/195982/>. 29 มกราคม 2567.
- กฤษณา เกตุคำ. 2567. “การพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้าลายสไล์ปลาไหลจากสีย้อมธรรมชาติ เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม กลุ่มทอผ้าชุมชนคุณธรรมวัดศรีสองศรี จังหวัดเพชรบูรณ์” วารสารศิลปกรรมศาสตร์วิชาการ วิจัย และงานสร้างสรรค์. 11, 1 (มกราคม-มิถุนายน) : 113-125.
- กรมพัฒนาชุมชน. 2560. แนวทางการจัดตั้งและพัฒนากลุ่มอาชีพ. สำนักเสริมสร้างความเข้มแข็ง ชุมชนหลักสี่, กรุงเทพมหานคร.
- กาญจนา แก้วเทพ. 2538. การพัฒนาแนววัฒนธรรมชุมชนโดยถือนุรักษ์เป็นศูนย์กลาง. สภาคาทอโลก แห่งประเทศไทยเพื่อการพัฒนาจัดพิมพ์, กรุงเทพฯ.
- กิจทวีสิน วิชัยดิษฐ์. 2562. “แนวทางการพัฒนาอาชีพให้กับประชาชนตำบลบางสระแก้ว อำเภอ แหหลวง จังหวัดจันทบุรีเพื่อเพิ่มรายได้ที่ยั่งยืน.” รายงานวิจัย. คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล.
- เกรียงไกร ศรีเสนพิลา. 2565. “แนวทางการลดความเหลื่อมล้ำทางสังคมของครัวเรือนยากจน อำเภอ หนองหาน จังหวัดอุดรธานี วัตถุประสงค์ของการวิจัย.” วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏ อุดรธานี. 10,1 (มกราคม – มิถุนายน) : 102-117.
- จรีวรรณ จันทลา และคณะ. 2559. “การพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ผ้าทอไทยทรงดำเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม ตามแนวทางเศรษฐกิจสร้างสรรค์.” สาขามนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์ และศิลปะ. 9, 2 (พฤษภาคม – สิงหาคม) : 81-98.
- ฉลาดชาย รมิตานนท์. 2545. แนวคิดในการศึกษาอัตลักษณ์ความเป็นไทย. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, กรุงเทพฯ.
- เฉลิมพล คงจันทร์ และคณะ. 2558. “การถ่ายทอดองค์ความรู้การวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาผลงานทาง วิชาการของอาจารย์ในจังหวัดสุรินทร์.” วารสารวิชาการและวิจัย มทร.พระนคร. ฉบับพิเศษ ,5. : 20-27.
- ชลทิพย์ ถิรสุนทรากุล. 2565. สรุป 20 ข้อ ปัญหาความเหลื่อมล้ำไทยกำลังจะเป็นสังคมชนชั้น [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <https://workpointtoday.com/20to-solve-the-problem-of-inequality/>, 25 กันยายน 2565.

- ฐปนัท แก้วปาน สราวุธ อิศรานุวัฒน์ และจรียา แผลงนอก. 2563. “หลักการและแนวคิดในการออกแบบผลิตภัณฑ์.” วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ สุรินทร์. 22, 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) : 162-182.
- ทรัพย์ อมรภิญโญ. 2564. “การสร้างมูลค่าเพิ่มให้ผลิตภัณฑ์จากวัสดุท้องถิ่นแบบมีส่วนร่วม กลุ่มจักสานชุมชนบ้านไชยา หมู่ 4 อำเภอสระใคร จังหวัดหนองคาย.” วารสารปัญญาภิวัฒน์. 13, 3 (กันยายน – ธันวาคม). : 88 – 101.
- ทาริกา สระทองคำ อนงค์ ไต้วัลย์ และอมร ฤงสุวรรณ. 2565. “รูปแบบการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนที่ตอบสนองความต้องการลูกค้าในยุคอนาคต.” วารสารวิจัยมหาวิทยาลัยเวสเทิร์น มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. 8,1 (มกราคม-เมษายน) : 239-250.
- ทิพวรรณ หล่อสุวรรณรัตน์. 2548. “การจัดการความรู้.” วารสารพัฒนาบริหารศาสตร์. 45,2, : 1-24.
- ทิพวรรณ หล่อสุวรรณรัตน์. (2548). องค์การแห่งความรู้จากแนวคิดสู่การปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : แชนโพรพรินติ้ง.
- ไทยโพสต์ออนไลน์. 2565. ความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจมอมองจากชนบท. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <https://www.thaipost.net/main/detail/114472>. 25 กันยายน 2565.
- ธัชกร ภัทรพันธุ์. 2561. “กระบวนการส่งเสริมเอกลักษณ์อาชีพสำหรับกลุ่มผู้สูงอายุในตำบลบางปลา อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ” รายงานวิจัย. ราชภัฏธนบุรี.
- จิตรรัตน์ สมานพันธ์ และคณะ. 2564. “การประเมินโครงการอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนการฝึกปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา” วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยปทุมธานี. 13, 2 (มกราคม – ธันวาคม) : 545-558.
- ธนพล สราญจิตร. 2558. “ปัญหาความยากจนในสังคมไทย.” วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซียฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์. 5,2 (พฤษภาคม-สิงหาคม) : 12-21.
- ธีรภัทร์ ถิ่นแสนดี และ ภิญญา อนุพันธ์. 2564. “ความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาในสถานการณ์ การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019”. วารสารวิชาการรัตนบุศย์ (RATANABUTH JOURNAL). 3,2 (พฤษภาคม-สิงหาคม) : 63-68.
- ธีระวัฒน์ จันทิก และคณะ. 2561. “การพัฒนาผลิตภัณฑ์อาหารชุมชนที่มีอัตลักษณ์ สำหรับยกระดับศักยภาพการ บริหารวิสาหกิจชุมชน เพื่อการท่องเที่ยวของชุมชนหมู่บ้านไทยมุสลิม.” รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัย ศิลปากรนครปฐม.

- นพพล รัตนกุล และคณะ. 2563. “การพัฒนาความรู้ด้านการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของอาจารย์มหาวิทยาลัยในประเทศไทย.” วารสารวิจัยมหาวิทยาลัยขอนแก่น. 21, 3 (กรกฎาคม-กันยายน) : 1-15.
- ณัฐดี พัฒนโพธิ์. 2560. “การพัฒนาศักยภาพกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์จากต้นกก บ้านโนนนาค ตำบลบัวบาน อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์” วารสารการบริหารปกครอง (Governance Journal). 6, ฉบับพิเศษ (กันยายน) : 120-132.
- บุญดี บุญญาภิจ. 2547. การจัดการความรู้จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. จีรวัฒน์ เอื้อชีพเพรส : กรุงเทพฯ.
- บุรชัย ศิริมหาสาคร. 2550. จัดการความรู้สู่ความเป็นเลิศ. แสงดาว : กรุงเทพฯ. สำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอท่าตะโกเกี่ยวกับการอำเภอท่าตะโก. 2565. ประวัติความเป็นมาประวัติ
- ปิยะนันท์ มูลตรีมา. 2560. “การศึกษาข้อเสนอการแก้ปัญหาการอยู่ร่วมกันระหว่างชุมชนและช้างป่าในพื้นที่การพัฒนา 2 กระแส” รัฐศาสตรมหาบัณฑิต. (บริหารรัฐกิจและกิจการสาธารณะ). คณะรัฐศาสตร์. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ : กรุงเทพฯ
- พระณัฐภูมิ พันทะลี และคณะ. 2565. “ความเหลื่อมล้ำทางสังคมไทยในยุคชีวิตวิถีใหม่.” วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. 5, 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) : 186-210.
- พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต). 2546. การพัฒนาที่ยั่งยืน. มูลนิธิโกลบอลคิมทอง : กรุงเทพฯ.
- ภรณ์ยู มายูร และ อลงกรณ์ อรรถแสง. (2561). “บทบาทของศูนย์ดำรงธรรมอำเภอในการแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำในเขตอำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม.” วารสารการเมืองการปกครอง. 8, 1. : 81-94.
- ภัทรกร พุ่มพันธ์ และ พงษ์พิพัฒน์ เสน่ห์ดี. 2566. “การศึกษาปัจจัยทางการตลาดของผลิตภัณฑ์ชุมชนในจังหวัดปทุมธานี” วิทยาการจัดการวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์. 4, 1 (มกราคม-เมษายนปี) : 12-24.
- ภูริวัจน์ ปุณยวุฒิปรีดา. 2561. “ความเหลื่อมล้ำ แนวคิด สถานการณ์ในประเทศไทย และแนวทางแก้ไข.” วารสารสหวิทยาการนวัตกรรมปริทัศน์. 1, 1. (มกราคม -มิถุนายน) : 35-45.
- มณฑล ศาสนนันท์. 2550. การออกแบบผลิตภัณฑ์เพื่อการสร้างสรรค์นวัตกรรมและวิศวกรรม ย้อนรอย. พิมพ์ครั้งที่ 2. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- มรกต กำแพงเพชร และคณะ. 2562. “การสร้างอัตลักษณ์ของผลิตภัณฑ์เพื่อยกระดับผลิตภัณฑ์ชุมชนเพชรสมุทรคีรี โครงการเศรษฐกิจชุมชนครบวงจร “บ้านเพชรเพลินดิน.” วารสารบัณฑิตศึกษา

- มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. 13, 2 (พฤษภาคม – สิงหาคม) : 136-153.
- เมธาวี จำเนียร. 2564. “อัตลักษณ์ผลิตภัณฑ์ชุมชนสู่การสร้างและสื่อสารแบรนด์ กรณีศึกษา การแสดง รำโทนนกพิทิต” วารสารราชพฤกษ์. 19, 2 (พฤษภาคม - สิงหาคม) : 1-12.
- วัชรินทร์ จรุงจิตสุนทร. 2548. หลักการและแนวความคิดการออกแบบผลิตภัณฑ์. แอป้าพริ้นต์กรุป จำกัด, กรุงเทพมหานคร.
- วัฒนกิจ และณัฐภรณ์ น้อยเสงี่ยม. 2564. “การศึกษาอัตลักษณ์ของชุมชนเพื่อเป็นแนวทางในการ ออกแบบสถาปัตยกรรมพื้นที่ลุ่มน้ำเหลิ้น จังหวัดตรัง.” วารสารปาริชาติ มหาวิทยาลัยทักษิณ. 35, 1 (มกราคม - มีนาคม) : 187-202.
- วิจารณ์ พานิช. 2559. ขอบฟ้าใหม่ในการจัดการความรู้. มูลนิธิสถาบันส่งเสริมการจัดการ ความรู้เพื่อสังคม. กรุงเทพฯ.
- สมชัย จิตสุชน และจิราภรณ์ แผลงประพันธ์. 2556. “โครงการศึกษาประเด็นเชิงนโยบายด้านความ ยากจนและการกระจายรายได้.” รายงานฉบับสมบูรณ์. สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย สาขานี้
- สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. 2550. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550. สำนักการพิมพ์สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : กรุงเทพฯ.
- โสมติ อัญชลี และคณะ. 2550. “วิเคราะห์การออกแบบผลิตภัณฑ์ และศักยภาพธุรกิจชุมชน ตาม โครงการ หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ กรณีศึกษาผลิตภัณฑ์เดินเส้นลวดลาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่.” วิจัยฉบับสมบูรณ์. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- หนูจันทร์ ศิริสุวรรณ และคณะ. 2564. แผนการใช้ที่ดินตำบลท่าตะเกียบ อำเภوتاตะเกียบ จังหวัด ฉะเชิงเทรา. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : https://webapp.ldd.go.th/lpd/node_modules/img/Landusedistrict/2565/r02—cco, 11 ธันวาคม 2566.
- นัฏฐพันธ์ เขจรนันท์. 2549. การบริหารทรัพยากรมนุษย์. ซีเอ็ดยูเคชั่น, กรุงเทพมหานคร.องค์การ บริหารส่วนตำบลท่าตะเกียบ. 2565. สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <https://www.thatakieb.go.th/content/information/1>, 11 ธันวาคม 2566.
- บุญชม ศรีสะอาด. 2538. วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย พิมพ์ครั้งที่ 2. สุวีริยาสาส์น, กรุงเทพฯ.
- ปณิดา เนื่องพะยอม. 2560. “กลยุทธ์การบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอย่าง ยั่งยืน.” วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต. (สาขาวิชาการจัดการการศึกษา). มหาวิทยาลัยธุรกิจ บัณฑิตย.

- ประสิทธิ์ ลีปรีชา. 2557. “กระบวนการทัศน์การศึกษาชาติพันธุ์สัมพันธ์.” วารสารสังคมลุ่มน้ำโขง. 10,3 (กันยายน-ธันวาคม) 219-242.
- ปรุพท์ลภย์ พฤกษ์โสภี. 2566. “การพัฒนารูปแบบเครื่องแต่งกายสตรีด้วยผ้าฝ้ายย้อมครามของแบรนด์ภูครามอำเภอภูพาน จังหวัดสกลนคร” Journal of Roi Kaensarn Academi. 8,2 (กุมภาพันธ์) : 286 - 305.
- พงศ์เทพ สุธีรพัฒน์. 2566. การพัฒนาที่ยั่งยืน. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : https://ppi.psu.ac.th/pload/forum/paper_1614_5f843204941dc5f8432.pdf. 15 พฤษภาคม 2566.
- พรพิมล ศักดา, บวร เครือรัตน์. 2561. “การพัฒนาลิขสิทธิ์ชุมชนประเภทของใช้จากวัสดุธรรมชาติของกลุ่มอาชีพ เสริมบ้านสุขเกษม ตำบลบางเลน จังหวัดนครปฐม.” รายงานวิจัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลราชบุรี นครปฐม.
- พระณัฐภูมิ พันทะลี. 2565. “ความเหลื่อมล้ำทางสังคมไทยในยุคชีวิตวิถีใหม่.” วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย. 5,2 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2565) 185-209.
- พระเชมทัต สีสาสโร. 2560. “การวิเคราะห์นโยบายและยุทธศาสตร์เพื่อลดปัญหาความเหลื่อมล้ำในสังคมไทยอย่างยั่งยืน.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ. (สาขาวิชาการพัฒนาสังคม) มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย.
- มนสิชา อนุกุล. 2565. “แนวทางการจัดการส่งเสริมกลุ่มอาชีพชุมชน ตำบลบางชะแยง อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี” วารสารวิทยาการจัดการปริทัศน์. 24,1 (มกราคม-เมษายน). 137-146.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2542. ความหมายของชุมชน. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <https://www.mediathailand.org/2021/01/blog-post.html>, 11 พฤษภาคม 2566.
- วิเชียร วิทย์อุคม. 2550. การบริหารทรัพยากรมนุษย์. พิมพ์ครั้งที่ 2. ธนรัชการพิมพ์, กรุงเทพมหานคร.
- ศศิชา หม่อมมณฑล. 2566. สินค้าชุมชน. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : www.gsbresearch.or.th, 11 พฤษภาคม 2566.
- อรรณพ ชัยวงษ์วิบูลย์. 2560. “แนวทางการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์กระเป๋าเครื่องเขียน TINTINTOYS.” ปริญญานิพนธ์การศึกษาระดับปริญญาโท. วิทยาลัยการจัดการ มหาวิทยาลัยมหิดล .
- อัษฎาพร ไกรพานนท์, บรรณาธิการ. 2556. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการพัฒนาที่ยั่งยืน. บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน) : กรุงเทพฯ.
- อำเภอท่าตะเกียบ. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <https://district.cdd.go.th/thatakiab/about-us/>, 11 ธันวาคม 2566.

- องค์การบริหารส่วนตำบลท่าตะเกียบ. 2566. **แผนพัฒนาท้องถิ่น (2561 - 2565)**. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : https://www.thatakieb.go.th/files/com_networknews/2020-06_391cf200c8fa868.pdf. 15 พฤษภาคม 2566.
- อติวิทย์ แสงสุวรรณ. 2566. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : **ความเหลื่อมล้ำ**. https://www.parliament.go.th/ewtadmin/ewt/parliament_parcy/ewt_dl_link.php?id=29688. 15 พฤษภาคม 2566.
- Bloom, B. S., Engelhart, M. D., Furst, E. J., Hill, W. H., & Krathwohl, D. R. (1956). *Taxonomy of educational objectives: Handbook I: The cognitive domain*. Longmans, Green. New York.
- Brundtland, G.H. (1987) **Our Common Future: Report of the World Commission on Environment and Development**. Geneva, UN-Dokument A/42/427.
- Corson, Hornby, A. S. 2000. **Oxford advanced learner's dictionary of current English**. (6th ed.). Oxford University Press.
- Kotler, P., & Armstrong, G. (2007). **Principles of Marketing** (12th ed.). Pearson Education.
- Oliver, R. L. 1997. Customer satisfaction research. In B. B. Anderson, C. P. Lyytinen, R. J. Welke, K. R. Sinha, & J. G. DeGross (Eds.), **Proceedings of the 2nd International Conference on Information Systems** (pp. 447-460). New York, NY: Association for Information Systems.
- Sean F. Reardon. 2011. The Role of Education in Reducing Economic Inequality. **Educational Policy**. 25(2), 317-342.
- The Scottish Community Development Centre. (2014). **What is Community Development**. [Online] Available : <https://www.scdc.org.uk/who/what-is-community-development>. July 7, 2022.
- Vcharkarn. (n.d.). **Discussion on teaching English**. [Online] Available : <http://www.vcharkarn.com/vcafe/120491>, August 16, 2024.
- W.H. 1990. *Global Ecology Handbook*. Beacon Press, Boston.
- Wolman, B. B. (Ed.). 1973. **Dictionary of Behavioral Science**. New York, NY: Van Nostrand Reinhold.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย

ภาคผนวก ข แบบสอบถาม

ภาคผนวก ค ข้อสอบ

ภาคผนวก ง คู่มือ

ภาคผนวก จ ภาพกิจกรรม

ภาคผนวก ก แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย

แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย

เรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนา
หมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

.....

คำอธิบาย

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

โดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความต้องการส่งเสริมอาชีพ และ ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา
2. เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนให้ให้ตรงกับศักยภาพและทักษะของชุมชน
3. เพื่อถ่ายทอดทักษะองค์ความรู้ผลิตภัณฑ์ชุมชน

คำชี้แจง

ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากท่าน โปรดตอบแบบสอบถามฉบับนี้ทุกข้อ และตรงกับความคิดเห็นของท่านตามความเป็นจริง ข้อมูลที่ได้รับจากการตอบแบบสอบถามของท่าน ผู้วิจัยจะนำข้อมูลไปใช้ในเชิงวิชาการเท่านั้น และขอขอบพระคุณท่านที่กรุณาตอบแบบสอบถาม และให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเพื่อการศึกษา ในครั้งนี้เป็นอย่างดี

นางสาวเสาวนีย์ รัฐนิธิคุณานนท์

อาจารย์ประจำสาขาเทคโนโลยีเสื้อผ้า

คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

คำชี้แจง ขอให้ท่านตอบคำถามดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. วัน/เดือน/ปีที่สัมภาษณ์.....เวลา.....
2. อายุ.....ปี เพศ.....สถานภาพ.....
3. ระดับการศึกษา.....
4. อาชีพ
5. รายได้ต่อเดือน.....
6. ศักยภาพของตัวท่าน
 - 6.1 มีทักษะด้าน

☐ การตัดเย็บ
 ☐ การทอผ้า
 ☐ อื่นๆ.....
 - 6.2 ต้องการเพิ่มทักษะด้านใดบ้าง

☐ การตัดเย็บ
 ☐ การทอผ้า
 ☐ อื่นๆ.....
- 7.ความพร้อมในการทำอาชีพเสริม

☐ พร้อมมาก
 ☐ ไม่พร้อม
 ☐ อื่นๆ

ตอนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่ม

1. วัตถุประสงค์ของการตั้งกลุ่ม

4. การกระจายรายได้ของกลุ่ม

.....

.....

5. ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ (เช่น การศึกษา การไปงาน การถ่ายทอด ดินฟ้าอากาศ ช้างป่า)

.....

.....

6. ความพร้อมเครื่องจักร (มีอะไรบ้าง ใช้งานได้จริงไหม)

.....

.....

7. ความต้องการของกลุ่ม

.....

.....

ตอนที่ 3 ร่วมหาอัตลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ของกลุ่ม

1. ร่วมวิเคราะห์ swot ของกลุ่ม

จุดแข็ง	จุดอ่อน
อุปสรรค	โอกาส

2. สิ่งที่เป็นอัตลักษณ์ของกลุ่ม (สถานที่ท่องเที่ยว ประเพณี)

.....

.....

.....

.....

3. ผ้าที่เป็นอัตลักษณ์

.....

.....

.....

4. ประเพณีผลิตภัณฑ์จากผ้าที่ผ่านการผลิตมากที่สุด (เลือกตอบได้ 3 ข้อ)

4.1 เครื่องแต่งกาย

- ☐ เสื้อบุรุษ ☐ เสื้อสตรี ☐ เสื้อผ้าเด็ก ☐ กางเกง ☐ กระโปรง
- ☐ อื่นๆ.....

4.2 เครื่องประกอบการแต่งกาย

- ☐ หมวก ☐ ผ้าพันคอ ☐ กระเป๋า ☐ เครื่องประดับ ☐ รองเท้า
- ☐ อื่นๆ.....

4.3 เคหะสิ่งทอ

- ☐ หมอนอิง ☐ เบาะรองนั่ง ☐ ภาพแขวนผนัง ☐ ตะกร้าผ้า ☐ โคมไฟ
- ☐ ชุดผ้ารองบนโต๊ะอาหาร ☐ อื่นๆ.....

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข แบบสอบถาม

- ตารางวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ (IOC)
- แบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ แบบร่างผลิตภัณฑ์
- แบบสอบถามความพึงพอใจต้นแบบผลิตภัณฑ์
- แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เข้ารับการอบรม การผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์
ชุมชนจำนวน 3 แบบ

ตารางวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ

แบบสอบถาม ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่ม
ร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

รายการขอความคิดเห็น	ประมาณค่าความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิคนที่			ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3		
หน้าที่ใช้สอย					
1.รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
2.สะดวกต่อการใช้งาน	+1	0	+1	0.8	ใช้ได้
3.สะดวกต่อการขนส่ง	+1	+1	+1	1.0	
4.ง่ายต่อการดูแลรักษา	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
ความสวยงาม					
5.ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน	+1	+1	0	0.8	ใช้ได้
6.สีมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
7.รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
วัสดุ					
8.ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
9.ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์	+1	+1	+1	1.0	ใช้ได้
10.ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่	0	+1	+1	0.8	ใช้ได้

$$\begin{aligned}
 \text{ค่า IOC} &= \frac{1.0+0.8+1.0+1.0+0.8+1.0+0.8+1.0+1.0+0.8}{10} \\
 &= \frac{9.4}{10} = 0.94
 \end{aligned}$$

สรุปว่า แบบสอบถามนี้ใช้ได้

แบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ

แบบร่างผลิตภัณฑ์

เรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนา
หมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

คำอธิบาย

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความต้องการส่งเสริมอาชีพ และ ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา
2. เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนให้ให้ตรงกับศักยภาพและทักษะของชุมชน
3. เพื่อถ่ายทอดทักษะองค์ความรู้ผลิตภัณฑ์ชุมชน

คำชี้แจง

แบบร่างผลิตภัณฑ์ จำนวน 3 กลุ่ม 15 แบบ ได้แก่ เครื่องแต่งกาย 5 แบบ เครื่องประกอบการแต่งกาย 5 แบบ เคหะสิ่งทอ 5 แบบ ให้ท่านให้คะแนนตามความพึงพอใจของท่าน

โดยคำถามแต่ละข้อจะกำหนดระดับเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ระดับคะแนน 5	=	มีความพึงพอใจมากที่สุด
ระดับคะแนน 4	=	มีความพึงพอใจมาก
ระดับคะแนน 3	=	มีความพึงพอใจปานกลาง
ระดับคะแนน 2	=	มีความพึงพอใจน้อย
ระดับคะแนน 1	=	มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากท่าน โปรดตอบแบบสอบถามฉบับนี้ทุกข้อ และตรงกับความคิดเห็นของท่านตามความเป็นจริง ข้อมูลที่ได้รับจากการตอบแบบสอบถามของท่าน ผู้วิจัยจะนำข้อมูลไปใช้ในเชิงวิชาการเท่านั้น และขอขอบพระคุณท่านที่กรุณาตอบแบบสอบถาม และให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเพื่อการศึกษา ในครั้งนี้เป็นอย่างดี

นางสาวเสาวนีย์ รัฐนิธิคุณานนท์

อาจารย์ประจำสาขาเทคโนโลยีเสื้อผ้า

คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

คำชี้แจง

ขอให้ท่านให้คะแนนตามความพึงพอใจของท่าน
กลุ่มที่ 1 เสื้อสตรี

แบบที่	ค่าคะแนน					รวม
	5	4	3	2	1	
 แบบที่ 1.1						
 แบบที่ 1.2						
 แบบที่ 1.3						
 แบบที่ 1.4						
 แบบที่ 1.5						

กลุ่มที่ 2 เสื้อบุรุษ

แบบ	ค่าคะแนน					รวม
	5	4	3	2	1	
 แบบที่ 2.1						
 แบบที่ 2.2						
 แบบที่ 2.3						
 แบบที่ 2.4						
 แบบที่ 2.5						

กลุ่มที่ 3 กระเป๋า

แบบที่	ค่าคะแนน					รวม
	5	4	3	2	1	
 แบบที่ 3.1						
 แบบที่ 3.2						
 แบบที่ 3.3						
 แบบที่ 3.4						
 แบบที่ 3.5						

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ท่านเลือก

1. เลือกผ้าแต่ง

☐ ผ้าพื้น ถ้าเลือกข้อนี้ให้ทำข้อ 2 ต่อ

☐ ผ้าลาย ถ้าเลือกข้อนี้ให้ทำข้อ 3 ต่อ

2. โทนสีผ้าพื้น

การใช้สีเดียวกันน้ำหนักแตกต่างกัน (Monochromatic Colors)	ใช้สีที่ใกล้เคียงกันในวงจรรสี	สีตรงกันข้ามเยื้อง (Split Complementary Colors)
☐ 	☐ 	☐

3. โทนสีผ้าลาย

การใช้สีเดียวกันน้ำหนักแตกต่างกัน (Monochromatic Colors)	ใช้สีที่ใกล้เคียงกันในวงจรรสี Analog Colors	สีตรงกันข้ามเยื้อง (Split Complementary Colors)
☐ 	☐ 	☐

ผ้าสีพื้น	ผ้าลาย
การใช้สีเดียวกันน้ำหนักแตกต่างกัน (Monochromatic Colors)	
	
ใช้สีที่ใกล้เคียงกันในวงจสี	
	
สีตรงกันข้ามเยื้อง (Split Complementary Colors)	
	

แบบสอบถามความพึงพอใจ

ต้นแบบผลิตภัณฑ์

เรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

คำอธิบาย

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความต้องการส่งเสริมอาชีพ และ ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา
2. เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนให้ให้ตรงกับศักยภาพและทักษะของชุมชน
3. เพื่อถ่ายทอดทักษะองค์ความรู้ผลิตภัณฑ์ชุมชน

คำชี้แจง

แบบสอบถามความพึงพอใจการพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทราโดยแบ่งคำถามออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากท่าน โปรดตอบแบบสอบถามฉบับนี้ทุกข้อ และตรงกับความคิดเห็นของท่านตามความเป็นจริง ข้อมูลที่ได้รับจากการตอบแบบสอบถามของท่าน ผู้วิจัยจะนำข้อมูลไปใช้ในเชิงวิชาการเท่านั้น และขอขอบพระคุณท่านที่กรุณาตอบแบบสอบถาม และให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเพื่อการศึกษา ในครั้งนี้เป็นอย่างดี

นางสาวเสาวนีย์ รัฐนิธิคุณานนท์

อาจารย์ประจำสาขาเทคโนโลยีเสื้อผ้า

คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าคำตอบที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด และ
กรณารอกรายละเอียดลงในช่องว่างที่กำหนดตามตัวเลือกข้อนั้น ๆ

1. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

2. อายุ

☐ 15-20 ปี

☐ 21-25 ปี

☐ 26-30 ปี

☐ 31-40 ปี

☐ 41-45 ปี

☐ 46-50 ปี

☐ 50-55 ปี

☐ 56 ปี ขึ้นไป

3. สถานภาพ

☐ โสด

☐ สมรส

☐ อื่น ๆ.....

4. ระดับการศึกษา

☐ ต่ำกว่าปริญญาตรี

☐ ปริญญาตรี

☐ ปริญญาโท

☐ ปริญญาเอก

5. อาชีพ

☐ เกษตรกร

☐ พนักงานทั่วไป

☐ ค้าขาย

☐ นักเรียน / นักศึกษา

☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

6. รายได้ปัจจุบันต่อเดือน

☐ ต่ำกว่า 10,000 บาท

☐ 10,001 -15,000 บาท

☐ 15,001-20,000 บาท

☐ 20,001-25,000 บาท

☐ 25,001-30,000 บาท

☐ 30,001บาทขึ้นไป

7. ภูมิสำเนาของท่าน

☐ จังหวัดฉะเชิงเทรา☐ อำเภอ โปธาระบุ.....☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

8. ท่านมาที่นี่เพื่อ (สามารถตอบได้หลายข้อ)

☐ ท่องเที่ยว☐ ซื้อสินค้าอุปโภค บริโภค

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ

กลุ่มร่วมใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าคำตอบที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

โดยคำถามแต่ละข้อจะกำหนดระดับเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ระดับคะแนน 5	=	มีความพึงพอใจมากที่สุด
ระดับคะแนน 4	=	มีความพึงพอใจมาก
ระดับคะแนน 3	=	มีความพึงพอใจปานกลาง
ระดับคะแนน 2	=	มีความพึงพอใจน้อย
ระดับคะแนน 1	=	มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

กลุ่มที่ 1 เลือสตรี

แบบที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
แบบที่ 1.1 	หน้าที่ใช้สอย					
	รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน					
	สะดวกต่อการใช้งาน					
	สะดวกต่อการขนส่ง					
	ง่ายต่อการดูแลรักษา					
	ความสวยงาม					
	ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน					
	สีมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์					
	รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม					
	วัสดุ					
	ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง					
	ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์					
	ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่					
	รวมทุกด้าน					

แบบที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
แบบที่ 1.2 	หน้าที่ใช้สอย					
	รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน					
	สะดวกต่อการใช้งาน					
	สะดวกต่อการขนส่ง					
	ง่ายต่อการดูแลรักษา					
	ความสวยงาม					
	ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน					
	สีมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์					
	รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม					
	วัสดุ					
	ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง					
	ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์					
	ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่					
	รวมทุกด้าน					

แบบที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
แบบที่ 1.3 	หน้าที่ใช้สอย					
	รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน					
	สะดวกต่อการใช้งาน					
	สะดวกต่อการขนส่ง					
	ง่ายต่อการดูแลรักษา					
	ความสวยงาม					
	ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน					
	สีมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์					
	รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม					
	วัสดุ					
	ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง					
	ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์					
	ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่					
	รวมทุกด้าน					

กลุ่มที่ 2 เสื้อบุรุษ

แบบที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
แบบที่ 2.1 	หน้าที่ใช้สอย					
	รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน					
	สะดวกต่อการใช้งาน					
	สะดวกต่อการขนส่ง					
	ง่ายต่อการดูแลรักษา					
	ความสวยงาม					
	ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน					
	สีมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์					
	รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม					
	วัสดุ					
	ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง					
	ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์					
	ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่					
	รวมทุกด้าน					

แบบที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
แบบที่ 2.2 	หน้าที่ใช้สอย					
	รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน					
	สะดวกต่อการใช้งาน					
	สะดวกต่อการขนส่ง					
	ง่ายต่อการดูแลรักษา					
	ความสวยงาม					
	ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน					
	สีมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์					
	รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม					
	วัสดุ					
	ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง					
	ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์					
	ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่					
	รวมทุกด้าน					

แบบที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
แบบที่ 2.3 	หน้าที่ใช้สอย					
	รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน					
	สะดวกต่อการใช้งาน					
	สะดวกต่อการขนส่ง					
	ง่ายต่อการดูแลรักษา					
	ความสวยงาม					
	ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน					
	สีมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์					
	รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม					
	วัสดุ					
	ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง					
	ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์					
	ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่					
	รวมทุกด้าน					

กลุ่มที่ 3 กระเป๋า

แบบที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
แบบที่ 3.1 	หน้าที่ใช้สอย					
	รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน					
	สะดวกต่อการใช้งาน					
	สะดวกต่อการขนส่ง					
	ง่ายต่อการดูแลรักษา					
	ความสวยงาม					
	ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน					
	สีมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์					
	รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม					
	วัสดุ					
	ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง					
	ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์					
	ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่					
	รวมทุกด้าน					

แบบที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
แบบที่ 3.2 	หน้าที่ใช้สอย					
	รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน					
	สะดวกต่อการใช้งาน					
	สะดวกต่อการขนส่ง					
	ง่ายต่อการดูแลรักษา					
	ความสวยงาม					
	ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน					
	สีมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์					
	รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม					
	วัสดุ					
	ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง					
	ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์					
	ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่					
	รวมทุกด้าน					

แบบที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
แบบที่ 3.3 	หน้าที่ใช้สอย					
	รูปแบบผลิตภัณฑ์เหมาะกับการใช้งาน					
	สะดวกต่อการใช้งาน					
	สะดวกต่อการขนส่ง					
	ง่ายต่อการดูแลรักษา					
	ความสวยงาม					
	ผลิตภัณฑ์สื่อถึงอัตลักษณ์ของชุมชน					
	สีมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์					
	รูปแบบของผลิตภัณฑ์มีความสวยงาม					
	วัสดุ					
	ใช้วัสดุที่มีความแข็งแรง					
	ใช้วัสดุเหมาะกับผลิตภัณฑ์					
	ผลิตภัณฑ์มีความทนทานต่อการใช้งานตามหน้าที่					
	รวมทุกด้าน					

แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เข้ารับการอบรม การผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์
ชุมชนจำนวน 3 แบบ (เสื้อสตรี เสื้อบุรุษ กระเป๋า)

โครงการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มร่วมใจ
อาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

คำอธิบาย แบบประเมินฉบับนี้มีทั้งหมด 3 ตอน ขอให้ผู้ตอบแบบประเมินตอบให้ครบทั้ง 3 ตอน เพื่อให้
การดำเนินโครงการเป็นไปตามวัตถุประสงค์และเพื่อเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้ต่อไป

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหน้าข้อความ

1. เพศ

☐ หญิง ☐ ชาย

2. อายุ

☐ 18-24 ปี ☐ 25-35 ปี ☐ 36-45 ปี ☐ 46-55 ปี ☐ 56 ปีขึ้นไป

3. การศึกษา

☐ ม.6 ☐ ปวช. ☐ ปวส. ☐ ปริญญาตรี ☐ สูงกว่าปริญญาตรี

4. อาชีพ

☐ เกษตรกร ☐ ข้าราชการ ☐ พนักงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ ☐ ลูกจ้าง
☐ ธุรกิจส่วนตัว ☐ อื่นๆ.....

ตอนที่ 2 ระดับความพึงพอใจ / ความรู้ความเข้าใจ / การนำไปใช้ ต่อการเข้าร่วมโครงการ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย/ลงในช่องที่ตรงกับความพึงพอใจ/ความรู้ความเข้าใจ/การนำไปใช้ของท่านเพียงระดับเดียว

ประเด็นความคิดเห็น	ระดับความพึงพอใจ / ความรู้ความเข้าใจ / การนำความรู้ไปใช้				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
ด้านวิทยาการ					
1. การเตรียมตัวและความพร้อมของวิทยาการ					
2. การถ่ายทอดของวิทยาการ					
3. สามารถอธิบายเนื้อหาได้ชัดเจนและตรงประเด็น					
4. ใช้ภาษาที่เหมาะสมและเข้าใจง่าย					
5. การตอบคำถามของวิทยาการ					
ด้านสถานที่ / ระยะเวลา / อาหาร					
1. สถานที่สะอาดและมีความเหมาะสม					
2. ความพร้อมของอุปกรณ์					
3. ระยะเวลาในการอบรม มีความเหมาะสม					
4. อาหาร มีความเหมาะสม					
ด้านความรู้ความเข้าใจ					
1. ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องนี้ก่อนการอบรม					
2. ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องนี้หลังการอบรม					
3. สามารถอธิบายขั้นตอนก่อนหลังได้					
ด้านการนำความรู้ไปใช้					
1. สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ได้จริง					
2. สามารถนำความรู้ไปเผยแพร่ / ถ่ายทอดแก่ชุมชนได้					
3. สามารถให้คำปรึกษาแก่เพื่อนร่วมงานได้					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ค แบบทดสอบก่อน - หลัง

การทดสอบ ก่อนเรียน – หลังเรียน

กลุ่มตัวอย่าง 20 คน

เรื่อง ขั้นตอนการตัดเย็บผลิตภัณฑ์ ชั้นที่ 1-3

เป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบ มีตัวเลือก 3 ตัว จำนวน 15 ข้อ

รูปแบบผลิตภัณฑ์ที่ถ่ายทอด

เสื้อสตรี	เสื้อบุรุษ	กระเป๋า
		

คำถาม	คำตอบ
 เสื้อสตรี	
1. ขั้นตอนแรกของการเย็บเสื้อ ตรงกับข้อใด	ก. เข้าปก
	ข. เย็บต่อชิ้นหน้า
	ค. พับสาบนหน้า
2. ทรงเสื้อตัวนี้เป็นทรงอะไร	ก. ทรงเข้ารูป
	ข. ทรงปล่อย
	ค. ทรงหลวม
3. ปกเสื้อในรูปเรียกว่าปกอะไร	ก. ปกในตัว
	ข. ปกบัว
	ค. ปกฮาวาย
4. การเย็บตะเข็บข้างควรเริ่มจากจุดใด	ก. เริ่มจากใต้้วงแขน ถึง ชายเสื้อ
	ข. เริ่มจากชายเสื้อ ถึง ใต้้วงแขน
	ค. เริ่มจากจุดใดก็ได้
5. พับเย็บชายเสื้อมีเซนติเมตร	ก. 3 เซนติเมตร
	ข. 2.5 เซนติเมตร
	ค. 2 เซนติเมตร

คำถาม	คำตอบ
 เลื้อยบุรุษ	
6. ปกในแบบเสื้อเรียกว่าปกอะไร	ก. ปกเชิ้ต
	ข. ปกฮาวาย
	ค. ปกคอตั้ง
7. ก้นกระเป๋ามีแบบเป็นแบบใด	ก. ก้นแหลม
	ข. ก้นเหลี่ยม
	ค. ก้นโค้ง
8. ขั้นตอนแรกของการเย็บประกอบตัวเสื้อ ควรเริ่มจากข้อใด	ก. ต่อดูเสื้อไหล่
	ข. ต่อดูเสื้อข้าง
	ค. เข้าแขนเสื้อ
9. ชายเสื้อควรเย็บแบบใด	ก. ม้วนริมเล็ก
	ข. พับเย็บ
	ค. พับสอยมือ
10. สาบเสื้อเป็นแบบใด	ก. สาบหลบ
	ข. สาบซ้อน
	ค. สาบต่อ

คำถาม	คำตอบ
กระเป๋า	
11. กระเป๋าใบนี้เรียกว่าทรงอะไร	ก. ขยายข้างแบบตัดต่อ
	ข. ขยายกันกระเป๋าแบบไม่ตัดต่อ
	ค. ไม่ขยายข้าง
12. วัสดุที่ใช้ทำกันกระเป่าเป็นวัสดุอะไร	ก. หนัง
	ข. ผ้า
	ค. พลาสติก
13. ลักษณะการเย็บสายกระเป่าเป็นแบบใด	ก. เย็บจากด้านใน
	ข. เย็บจากด้านนอก
	ค. เย็บจากกันกระเป่า
14. ท่านคิดว่ากระเป๋าด้านนอก ควรเย็บ ในขั้นตอนไหน	ก. เย็บพร้อมกันกระเป่า
	ข. เย็บพร้อมชั้นใหญ่
	ค. เย็บตอนที่ประกอบกระเป่าเสร็จแล้ว
15. วัสดุที่ใช้ทำซับในเป็นวัสดุอะไร	ก. หนัง
	ข. ผ้าซับใน
	ค. ผ้าสปันบอนด์

ภาคผนวก ง คู่มือการถ่ายทอดองค์ความรู้

คู่มือการอบรมโครงการวิจัย

เรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อส่งเสริมอาชีพลดความเหลื่อมล้ำ กลุ่มรวม
ใจอาสาพัฒนาหมู่บ้านเนินกระบก อำเภอท่าตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา

โดย

อาจารย์เสาวนีย์ รัฐนิธิคุณานนท์

อาจารย์ไอรดา สุตสังข์

อาจารย์สุตากาญจน์ แยมดี

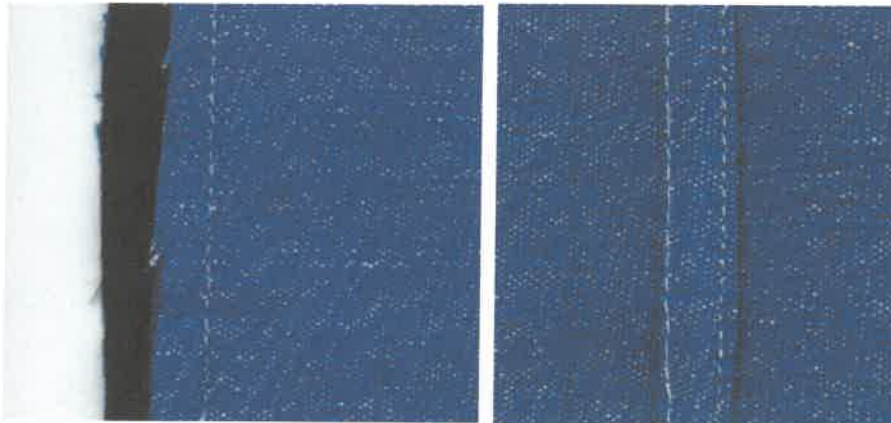
คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ตะเข็บที่ใช้ในการตัดเย็บ

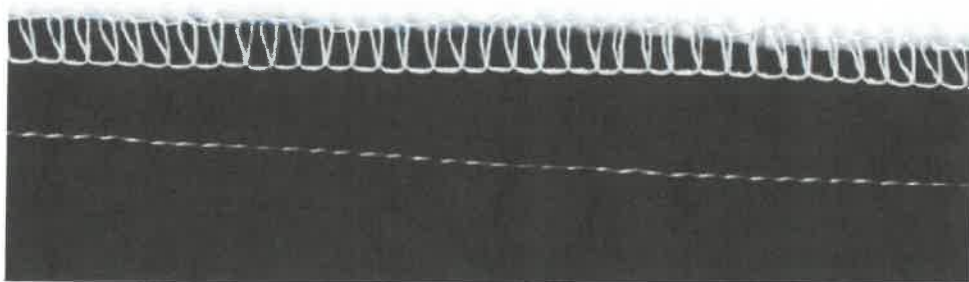
(1) ตะเข็บผีเสื้อตรง นำผ้า 2 ชั้นมาประกบกันแล้วเย็บด้วยจักรเพื่อให้ผ้า 2 ชั้นติดกัน เหมาะกับการเย็บปลายแขน ชายเสื้อตะเข็บไหล่ หรือตะเข็บที่ต้องการให้ติดกัน

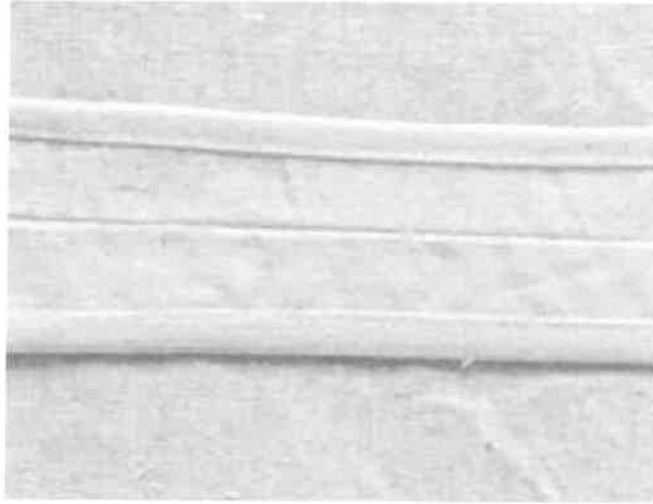
(2) ตะเข็บคู่ นำผ้า 2 ชั้น มาประกบกันแล้วใช้ตะเข็บอีกด้านมาหุ้มอีกด้าน ใช้สำหรับเย็บตะเข็บเสื้อผ้า หรือ กางเกงที่ต้องการความแข็งแรง นิยมใช้ในการเย็บเสื้อชาย

(3) ตะเข็บพันริม เป็นตะเข็บที่ใช้เก็บริมผ้าไม่ให้ลุ่ย โดยใช้จักรพันริม

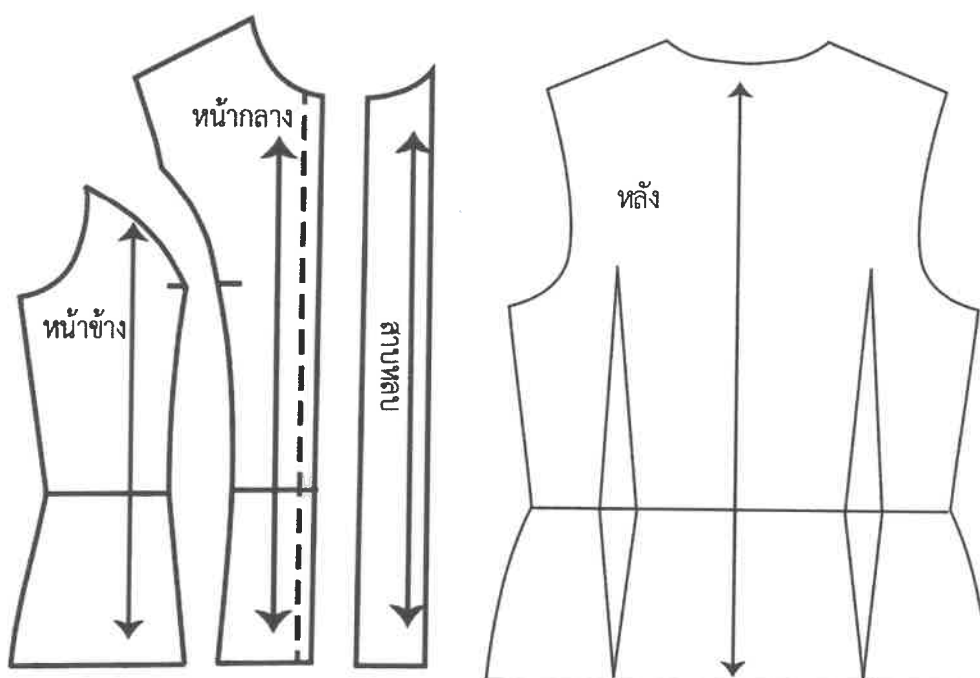
(4) การกั้นตะเข็บ ใช้เพื่อเก็บริมผ้าให้เรียบร้อย

วิธีการเย็บต้นแบบเสื้อสตรี

แบบตัด

ขั้นตอนการเตรียมชิ้นงาน

ปก

1. รีดผ้าขาวลงปกบน
2. เย็บประกบปกบน ปกล่าง
3. เย็บคิ้วปก

เลื้อยขึ้นหน้า

1. พันริมตะเข็บข้าง ของขึ้นหน้าทั้งหมด
2. เย็บต่อขึ้นหน้าข้าง กับขึ้นหน้ากลาง ทั้ง 2 ข้าง
3. รีดแบะตะเข็บ
4. รีดسابกลางหน้า

เลื้อยขึ้นหลัง

1. พันริมตะเข็บข้าง
2. เย็บเกล็ดหลัง

แขนเลื้อย

1. พันริมตะเข็บข้าง
2. พับรีดปลายแขน
3. เย็บต่อปลายแขน

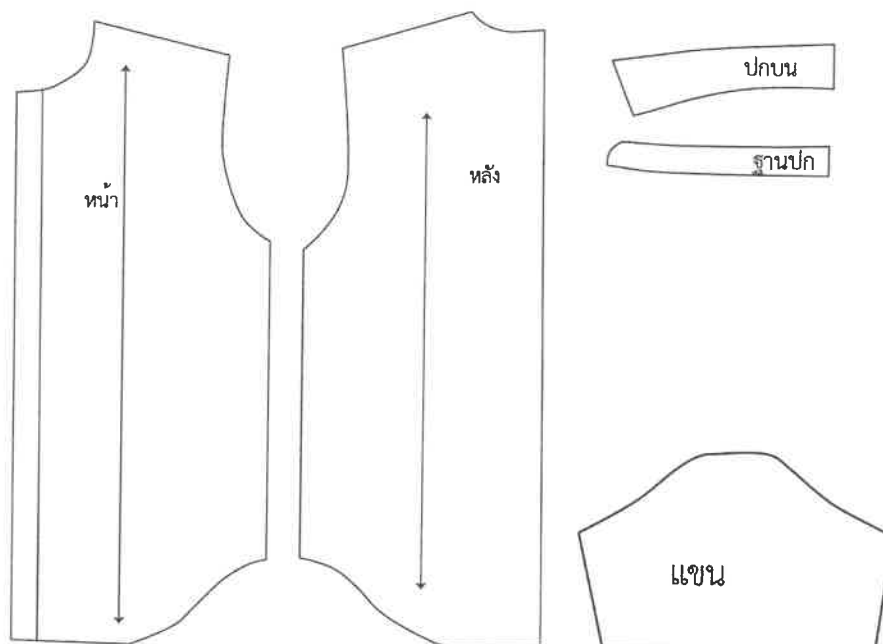
ขั้นตอนการประกอบตัวเสื้อ

1. เย็บต่อตะเข็บไหล่ หน้า หลัง
2. พันริมตะเข็บไหล่
3. เย็บเข้าปก
4. เย็บต่อตะเข็บข้าง
5. เย็บเข้าวงแขน
6. พันริมวงแขน
7. พับเย็บชายเสื้อ
8. ถักรังดุม
9. ตัดกระดุม

วิธีเย็บเสื้อบุรุษ

แบบตัด

ขั้นตอนการเตรียมชิ้นงาน

ปก

ปกบน

1. รีดผ้ากาวติดปกขึ้นล่าง
2. เย็บประกบปกขึ้นบนกับขึ้นล่าง
3. รีด

ฐานปก

1. รีดผ้ากาวติดฐานปกขึ้นล่าง
2. เย็บต่อขึ้นปกกับฐานปก

เลื้อยขึ้นหน้า

1. เย็บติดกระเป๋ 2 ข้าง

เลื้อยขึ้นหลัง

1. นำسابหลังมาเย็บต่อกับขึ้นหลัง

แขนเสื้อ

1. รีดพับปลายแขน
2. เย็บปลายแขน

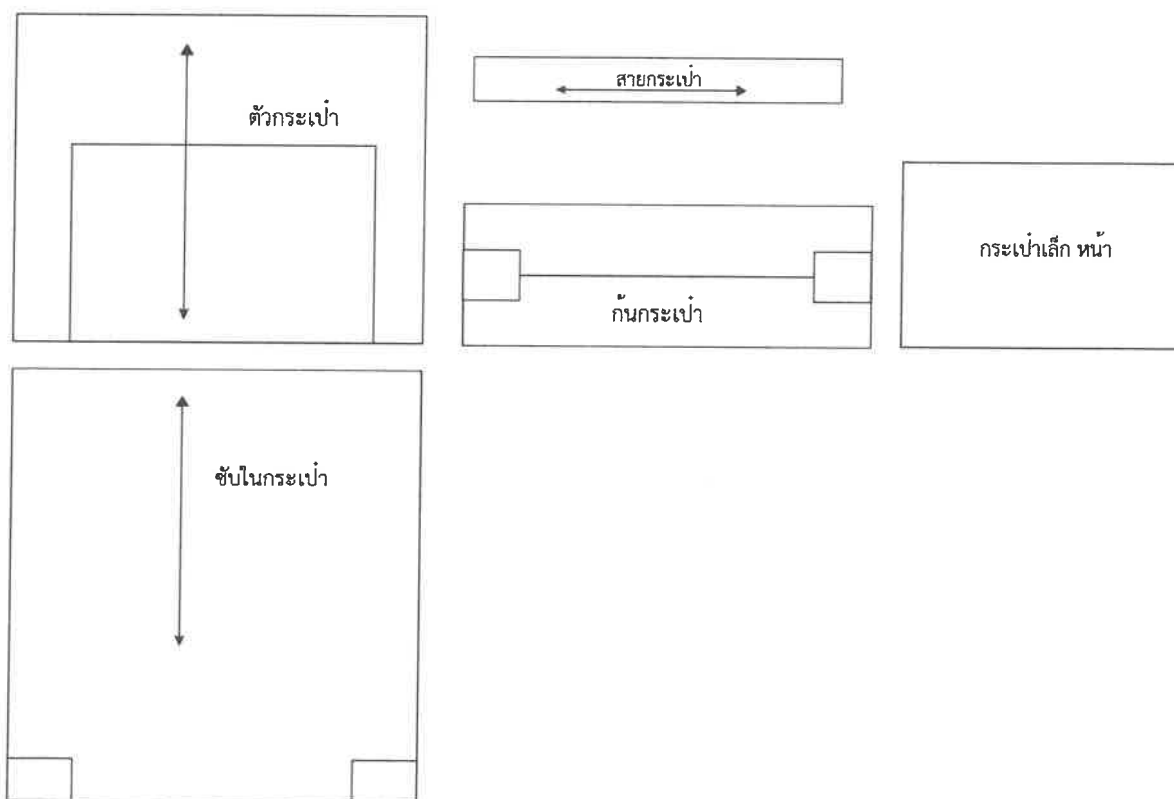
ขั้นตอนประกอบชิ้นส่วน

1. เย็บต่อตะเข็บไหล่ขึ้นหน้า กับขึ้นหลัง
2. พันริมรวมตะเข็บ
3. เย็บต่อปกกับตัวเสื้อ
4. เย็บเข้าวงแขน
5. เย็บตะเข็บข้าง จากปลายแขน ถึง ชายเสื้อ
6. พับเย็บชายเสื้อ

วิธีเย็บกระเป๋า

แบบตัด

ขั้นตอนการประกอบกระเป๋

1. เย็บกระเป๋เล็กติดกับชั้นกระเป๋หน้า
2. เย็บกันกระเป๋ติดกับชั้นหน้า และชั้นหลัง
3. เย็บกันกระเป๋
4. เย็บตะเข็บข้างกระเป๋ทั้งสองข้าง
5. เย็บชั้นซับใน
6. นำซับในมาเย็บกับตัวกระเป๋พร้อมเย็บติดสาย โดยเย็บกลับปากกระเป๋

ภาคผนวก จ ภาพกิจกรรม

- ตั้แบบผลิตภัณ์ท์
- ภาพกิจกรรมการลงพื้นที่
- ภาพกิจกรรมการถ่ายทอดองค์ความรู้

ภาพต้นแบบผลิตภัณฑ์

ต้นแบบเสื้อสตรี

แบบเสื้อสตรี 1.1

แบบเสื้อสตรี 1.2

แบบเสื้อสตรี 1.3

ต้นแบบเสื้อบุรุษ

แบบเสื้อบุรุษ 2.1

แบบเสื้อบุรุษ 2.2

แบบเสื้อบุรุษ 2.3

ภาพกิจกรรมการลงพื้นที่

- การเก็บข้อมูล การสนทนากลุ่ม

ภาพกิจกรรมการถ่ายทอดองค์ความรู้

ประวัตินักวิจัย

1. ประวัติส่วนตัว

ชื่อ - นามสกุล นางสาวเสาวนีย์ รัชนีคุณานนท์

ที่ทำงาน สาขาวิชาเทคโนโลยีเสื้อผ้า คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น

517 ถนนนครสวรรค์ แขวงสวนจิตรลดา เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10300

หมายเลขโทรศัพท์ 02-282-3718 ต่อ 3017

โทรสาร 02-282-3718

Email: saowanee.t@rmutp.ac.th

ประวัติการศึกษา

ระดับปริญญา	คุณวุฒิ/สาขาวิชา	สถาบันการศึกษา	ปีที่สำเร็จ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	ผ้าและเครื่องแต่งกาย	วิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงใหม่	2551
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	ผ้าและเครื่องแต่งกาย	วิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงใหม่	2553
ปริญญาตรี	(ทล.บ) เทคโนโลยีเสื้อผ้า	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	2555
ปริญญาโท	(คศ.ม)ออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	2557

ผลงานวิจัย

ชื่อผลงานวิจัย	สถานภาพ	แหล่งทุน/ปี
การออกแบบและพัฒนาเครื่องแต่งกายสำหรับคนพิการทางการเคลื่อนไหว (วิลแชร์) กลุ่มสถานสงเคราะห์เด็กพิการและทุพพลภาพปากเกร็ด (บ้านนนทภูมิ)	ผู้ร่วมวิจัย โครงการวิจัย	งบรายได้ มท ร.พระนคร พ.ศ.2559

การออกแบบและพัฒนาเครื่องแต่งกายโดยประยุกต์ใช้ การ ตกแต่งสำเร็จแห่งใจ สำหรับเสื้อสตรีมุสลิม ประจำปีงบประมาณ	ผู้ร่วมวิจัย โครงการวิจัย	งบประมาณ รายจ่าย/2560
การพัฒนารูปแบบเครื่องแต่งกายจากผ้าพื้นเมืองไททรงดำ บ้าน เขาจีน อำเภอบางท้อ จังหวัดราชบุรี	ผู้ร่วมวิจัย โครงการวิจัย	งบประมาณ รายจ่าย/2561
การพัฒนารูปแบบเสื้อผ้าสตรี จากผ้าทอลายดอกปืบ จังหวัด พิษณุโลก	ผู้ร่วมวิจัย โครงการวิจัย	งบประมาณ รายจ่าย/2562
การออกแบบและพัฒนาเสื้อต้นแบบชาวเขาเผ่าม้ง	หัวหน้า โครงการวิจัย	งบประมาณ รายจ่าย/2563
โครงการพัฒนาและยกระดับสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้วย วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและนวัตกรรม พื้นที่จังหวัดสมุทรสงคราม และจังหวัดสมุทรสาคร กลุ่มวิสาหกิจชุมชนกระเป๋านางนาดี สำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์วิจัยและ นวัตกรรม ประจำปีงบประมาณ 2563	ผู้ร่วมวิจัย โครงการวิจัย	งบประมาณ 2563
โครงการพัฒนาและยกระดับสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้วย วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและนวัตกรรม พื้นที่จังหวัดสมุทรสงคราม และจังหวัดสมุทรสาครชะเอมผ้าขาวม้าอัมพวา ประจำปี งบประมาณ 2563	ผู้ร่วมวิจัย โครงการวิจัย	งบประมาณ 2563
การพัฒนาอุปกรณ์เสริม สำหรับระบบการเย็บ	ผู้ร่วมวิจัย โครงการวิจัย	งบประมาณ รายจ่าย/2564
การพัฒนาต้นแบบสินค้าที่ระลึกจากผ้าปักชาติพันธุ์ม้ง เพื่อ พัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ อำเภอกัลยาณิวัฒนา จังหวัด เชียงใหม่	หัวหน้า โครงการวิจัย	งบประมาณ รายจ่าย/2565
โครงการพัฒนาศักยภาพชุมชนอำเภอท่าตะเียบ จังหวัด ฉะเชิงเทรา โดยใช้องค์ความรู้ร่วมกับภูมิปัญญาท้องถิ่น สร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์เพื่อลดความขัดแย้งระหว่างคนกับช้างป่า และสร้างความยั่งยืนแก่ชุมชน	ผู้ร่วม โครงการวิจัย	งบประมาณ สำนักงานการ วิจัยแห่งชาติ 2565
การพัฒนารูปแบบเครื่องนุ่งห่ม สำหรับผู้สูงอายุ	ผู้ร่วมวิจัย โครงการวิจัย	งบประมาณ 2566

บทความ

1. วิภาดา กระจ่างโพธิ์, สัจจิรา ชนนทวารี, กมล พรหมหล้าวรรณ, เสาวนีย์ รัฐนิธิคุณานนท์, ไอรดา สุดสังข์. (2560). “การพัฒนาและปรับปรุงกระบวนการเย็บเสื้อแจ็คเก็ตเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต”. วารสารคหเศรษฐศาสตร์, 60(2).
2. ไอรดา สุดสังข์, เสาวนีย์ รัฐนิธิคุณานนท์, สัจจิรา ชนนทวารี, วิภาดา กระจ่างโพธิ์ และจารุวรรณ, ดิศวัฒน์. (2564) การพัฒนารูปแบบเครื่องนุ่งห่ม จากผ้าทอพื้นเมือง จังหวัดพิษณุโลก. วารสารวิชาการศิลปะสถาปัตยกรรมศาสตร์, 12(1), 241-254 (ม.ค.-มิ.ย.)
3. เสาวนีย์ รัฐนิธิคุณานนท์, เพ็ญสิริ การุณย์บริรักษ์ และจารวี ยังชีพสุจริต. (2565). การออกแบบและพัฒนาเสื้อตัวนอกสำหรับเด็กจากผ้าทอมือชนเผ่าปกาเกอะญอ, วารสารวิชาการศิลปะสถาปัตยกรรมศาสตร์, 13(2), 163-172 (ก.ค.-ธ.ค.)
4. เสาวนีย์ รัฐนิธิคุณานนท์, ไอรดา สุดสังข์, ฌัญฐิตา เรืองธนพิบูลย์ และนิตยา วันโสภะ. ๒๕๖๖. “การศึกษาต้นทุนและความพึงพอใจผลิตภัณฑ์ต้นแบบของที่ระลึกจากผ้าปักชาติพันธุ์ม้ง อำเภอกัลยาณิวัฒนา จังหวัดเชียงใหม่.” วารสารสังคมศาสตร์และวัฒนธรรม. ๗,๘ (สิงหาคม) : ๒๑-๓๔.
5. เสาวนีย์ รัฐนิธิคุณานนท์, ไอรดา สุดสังข์, สัจจิรา ชนนทวารี, วิภาดา กระจ่างโพธิ์ และจารุวรรณ ดิศวัฒน์. ๒๕๖๔. “การออกแบบและพัฒนาเสื้อต้นแบบชาวเขาเผ่าม้ง.” วารสาร BU Academic Review. ๒๐,๒ (กรกฎาคม – ธันวาคม) : ๙๐-๑๐๕.

2. ประวัติส่วนตัว

ชื่อ นางสาวไอรดา สุตสังข์

ที่ทำงาน สาขาวิชา เทคโนโลยีเสื้อผ้า คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เลขที่ 517 ถนนนครสวรรค์ แขวงสวนจิตรลดา เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10300

โทร. 02-665-3555 ต่อ 3020,3048 หรือ 094-9787959

โทรสาร. 02-282-3718, 02-6299151

E-mail : irada.s@rmutp.ac.th

ประวัติการศึกษา

ระดับปริญญา	คุณวุฒิ/สาขาวิชา	สถาบันการศึกษา	ปีที่สำเร็จ
ประกาศนียบัตร วิชาชีพ	ผ้าและเครื่องแต่งกาย	วิทยาลัยอาชีวศึกษา พิษณุโลก	2551
ประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง	เทคโนโลยีผ้าและเครื่องแต่งกาย	วิทยาลัยอาชีวศึกษา พิษณุโลก	2553
ระดับปริญญาตรี	(ทล.บ.)เทคโนโลยีเสื้อผ้า	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลพระนคร	2555
ระดับปริญญาโท	(คศ.ม.)	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลพระนคร	2557

ชื่อผลงานวิจัย	สถานภาพ	แหล่งทุน/ปี
การออกแบบและพัฒนาเครื่องแต่งกายโดยประยุกต์ใช้ การตกแต่ง สำเร็จแห้งไว สำหรับเสื้อสตรีมูสลิม	ผู้ร่วม โครงการวิจัย	งบประมาณ รายจ่าย/2560
การพัฒนารูปแบบเครื่องแต่งกายจากผ้าพื้นเมืองไททรงดำ บ้านเขาจีน ผู้ร่วม วิจัย อำเภอปากท่อ จังหวัดราชบุรี	ผู้ร่วม โครงการวิจัย	งบประมาณ รายจ่าย/2561
การพัฒนารูปแบบเสื้อผ้าสตรี จากผ้าทอลายดอกปืบ จังหวัดพิษณุโลก	หัวหน้า โครงการวิจัย	งบประมาณ รายจ่าย/2562
การออกแบบและพัฒนาเสื้อต้นแบบชาวเขาเผ่าม้ง	ผู้ร่วม โครงการวิจัย	งบประมาณ รายจ่าย/2563

โครงการพัฒนาและยกระดับสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้วยวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม พื้นที่จังหวัดสมุทรสงครามและจังหวัด โครงการวิจัย สมุทรสาคร กลุ่มวิสาหกิจชุมชนกระเป๋านางนาดี สำนักงาน ปลัดกระทรวง การอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์วิจัยและนวัตกรรม	ผู้ร่วม โครงการวิจัย	งบประมาณ 2563
โครงการพัฒนาและยกระดับสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้วยวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม พื้นที่จังหวัดสมุทรสงครามและจังหวัดสมุทรสาคร ชะเอมผ้าขาวม้าอัมพวา	ผู้ร่วม โครงการวิจัย	งบประมาณ 2563
การพัฒนาอุปกรณ์เสริมสำหรับระบบการเย็บ	หัวหน้า โครงการวิจัย	งบประมาณ รายจ่าย/2564
การพัฒนาต้นแบบสินค้าที่ระลึกจากผ้าปักชาติพันธุ์ม้ง เพื่อพัฒนาคุณภาพ ชีวิตผู้สูงอายุ อำเภอภักดีนิคมพัฒนา จังหวัดเชียงใหม่	ผู้ร่วม โครงการวิจัย	งบประมาณ รายจ่าย/2565
โครงการพัฒนาศักยภาพชุมชนอำเภอท่าตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยใช้ องค์ความรู้ร่วมกับภูมิปัญญาท้องถิ่นสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์เพื่อลดความขัดแย้ง ระหว่างคนกับช้างป่า และสร้างความยั่งยืนแก่ชุมชน	ผู้ร่วม โครงการวิจัย	งบประมาณ สำนักงานการ วิจัยแห่งชาติ 2565
การพัฒนารูปแบบเครื่องนุ่งห่ม สำหรับผู้สูงอายุ	หัวหน้า โครงการวิจัย	งบประมาณ 2566

บทความวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์ลงในวารสารในประเทศ

1. Wenyi, W., Hin, H., Lois, Y., Chi-wai, K., Irada, S., Nattaya, V., & Rattanaphol, M., (2018) A Study of Wickability of Quick Dry Inner Wear, In The 9'h RMUTP Conference on Science, Technology for Sustainable Development. Bangkok, Thailand, vol.14 - 18.
2. วิภาดา กระจ่างโพธิ์, สุจิตรา ชนนทวารี, กมล พรหมหล้าวรรณ, เสาวนีย์ รัฐนิธิคุณานนท์, ไอรดา สุดสังข์ (2560). “การพัฒนาและปรับปรุงกระบวนการเย็บเสื้อแจ็คเก็ตเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต” วารสาร คหเศรษฐศาสตร์, 60(2)

3. ไอรดา สุดสังข์, เสาวนีย์ รัฐนิธิคุณานนท์, สุจิตรา ชนนทวารี, วิภาดา กระจ่างโพธิ์และจารุวรรณ, ดิศวัฒน์

(2564) การพัฒนารูปแบบเครื่องนุ่งห่ม จากผ้าทอพื้นเมือง จังหวัดพิษณุโลก, วารสารวิชาการ ศิลปะสถาปัตยกรรมศาสตร์, 12(1), 241-254 (ม.ค.-มิ.ย.)

4. ไอรดา สุดสังข์, กนกวรรณ พฤษัมโนนกุล และปนัดดา สดสี (2565) การพัฒนารูปแบบเสื้อผ้า สตรี จากผ้าลินิน ย้อมด้ายดอกดาวเรือง, วารสารวิชาการศิลปะสถาปัตยกรรมศาสตร์, 13(2), 154-162 (ก.ค.-ธ.ค.)

5. ไอรดา สุดสังข์, เจนจิรา เกษมณี, เยาวเรศ ทองนาค และสุธิภา มาหมี (2566) โต๊ะตัดเย็บ อเนกประสงค์สำหรับห้องเสื้อ, วารสารวิชาการศิลปะสถาปัตยกรรมศาสตร์, 14(1), 1-9 (ม.ค.-มิ.ย.)

3. ข้อมูลส่วนตัว

ชื่อนางสาว สุตากาญจน์ แยมดี

ที่ทำงาน สาขาวิชา เทคโนโลยีเสื้อผ้า คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เลขที่ 517 ถนนนครสวรรค์ แขวงสวนจิตรลดา เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10300

โทร. 02-665-3555 ต่อ 3020,3048 หรือ 094-9787959

โทรสาร. 02-282-3718, 02-6299151

E-mail : ya@rmutp.ac.th

ส่วนที่ 2 การศึกษา (Education)

ระดับการศึกษา Educational Level	สถาบันการศึกษา Institution	สาขาวิชา Major	ตั้งแต่ From	ถึง To
มัธยมศึกษาตอน ปลาย High school	โรงเรียนสิริธร	ศิลป์สังคม	2541	2544
ปวช. Vocational	วิทยาลัยอาชีวศึกษา สุรินทร์	ออกแบบผ้าและเครื่อง แต่งกาย	2544	2544
ปริญญาตรี Bachelor degree	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	ออกแบบสิ่งทอ (ทล.บ.)	2547	2551
สูงกว่าปริญญาตรี Post-Graduate	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	ออกแบบแฟชั่นผ้าและ เครื่องแต่งกาย (คศ.ม.)	2552	2556

ผลงานวิจัย

หัวหน้าโครงการวิจัย

- 1) การออกแบบเครื่องทอผ้า 2 ตะกอ เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนเชิงพาณิชย์ / งบรายได้ มทร. พระนคร พ.ศ. 2560
- 2) การศึกษาผลสัมฤทธิ์การขึ้นต้นแบบผลิตภัณฑ์เคหะสิ่งทอ ประเภทหมอน/ งบรายได้ มทร.พระนคร พ.ศ. 2560
- 3) การจัดการความรู้และถ่ายทอดเทคโนโลยีจากเครื่องทอผ้าที่สามารถพกพาเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนเชิงพาณิชย์ (วช.) พ.ศ. 2561

ผู้ร่วมงานวิจัย

- 1) การจัดการความรู้และถ่ายทอดเทคโนโลยีเทคนิคการม้วน เส้นด้ายยืนด้วยนวัตกรรมที่ออกแบบและพัฒนาขึ้นใหม่สู่ชุมชน เชิงพาณิชย์ (วช.) พ.ศ. 2561
- 2) การพัฒนาเครื่องม้วนเส้นไหมยืน เพื่อพัฒนาคุณภาพผ้าไหมไทยทอมือลายพื้นเมืองสู่สากล เชิงพาณิชย์ (วช.)พ.ศ. 2562
- 3) การออกแบบเครื่องทอผ้าไหมแพรวาแบบประยุกต์ด้วยเครื่องแจ็กการ์ด (Jacquard) เพื่อพัฒนาผ้าแพรวากาฬสินธุ์ ตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ (วช.) พ.ศ. 2562
- 4) การจัดการความรู้และถ่ายทอดเทคโนโลยีเทคนิคการม้วนเส้นด้ายยืนด้วยนวัตกรรมที่ออกแบบและพัฒนาขึ้นใหม่สู่ชุมชนเชิงพาณิชย์ จังหวัดหนองบัวลำภู (วช.) พ.ศ. 2562